

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 379 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Άταφο πτώμα η κυβέρνηση Να τους αποτελειώσουμε

Συνέδριο ΕΚΑ
Ενίσχυση Αριστεράς,
ατμόσφαιρα
εκφυλισμού
σελ. 4

ΑΝΤΑΡΣΥΑ
Ψάχνοντας
ισορροπίες, χάνοντας
τον μπούσουλα
σελ. 10

Βραζιλία
Το εκκωφαντικό
ξύπνημα των «από
κάτω»
σελ. 11

Ιδεολογία
Το εργατικό κίνημα
στην Κατοχή και τον
Εμφύλιο
σελ. 14

Θέλουν να νομιμοποιήσουν την απαγόρευση των διαδηλώσεων

Σύμφωνα με σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος του Δένδια από τις 6/6, ο εκάστοτε αστυνομικός διευθυντής θα μπορεί να απαγορεύει μια συγκέντρωση αν την κρίνει «πολύ μικρή». Το σχέδιο τροποποιεί το άρθρο 131 του ΠΔ 141 του 1991, που αναφέρεται σε «συναθροίσεις» (και όχι διαδηλώσεις). Η κρίση του αστυνομικού διευθυντή έχει απόλυτη ισχύ, νομιμοποιώντας την αυθαιρεσία και την απαγόρευση των διαδηλώσεων.

Όλοι οι κεντρικοί δρόμοι των μεγάλων πόλεων θα καταστούν έτσι «απαγορευμένη ζώνη» για διαδηλώσεις, με το πρόσχημα της εμπορικής δραστηριότητας, τουριστικής κίνησης και ομαλής κυκλοφορίας. Για τους παραβάτες προβλέπονται ποινικές κυρώσεις. Οι περιορισμοί «δεν ισχύουν για συναθροίσεις και πορείες που διοργανώνονται από πολιτικά κόμματα που εκπροσωπούνται στη Βουλή και τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές ενώσεις ή για συναθροίσεις ιστορικού εορτασμού ή επετειακού χαρακτήρα».

Η ανακοίνωση συνοδεύτηκε από προκλητικές δηλώσεις του Δένδια, ότι

εξυπηρετείται και το συμφέρον όσων διαμαρτύρονται, ώστε «προκλητικά μικρές διαδηλώσεις», που αποκλείουν μια πόλη 5 εκατομμυρίων, να μην προκαλούν την αντίθεση της πλειονότητας των πολιτών!

Η προσπάθεια νομοθέτησης της απαγόρευσης των διαδηλώσεων δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Είχαν π.χ. προηγηθεί ανάλογες απαγορεύσεις πορειών στην ισραηλινή πρεσβεία και στο κέντρο της Αθήνας (επίσκεψη Μέρκελ). Ουσιαστικά, εδώ και αρκετό καιρό, όλες πλέον οι πορείες, μαζικές εκδηλώσεις στον δρόμο κ.λπ. έχουν μπει κάτω από την ασφυκτική «προστασία» μιας μεγάλης (ενίοτε τεράστιας) κινητοποίησης ΜΑΤ, αστυνομίας και εισαγγελιών – που είναι ανά πάση στιγμή έτοιμοι να εξαπολύσουν μια βάρβαρη καταστολή, όπως άλλωστε έχουν επανειλημμένα κάνει.

Η απαγόρευση των διαδηλώσεων είναι μέτρο φασιστικής έμπνευσης και νοοτροπίας, που σ' αυτές όλο και περισσότερο καταφεύγουν τα ακροδεξιά επιτελεία τύπου Δένδια, Φ. Κρανηδιώτη κ.α. που περιστοιχίζουν το Σαμαρά (και γενικότε-

ρα τους εκπροσώπους των αστικών/μνημονιακών δυνάμεων), προσπαθώντας με το βουρδουλα να κρατήσουν στη ζωή τον σάπιο ελληνικό καπιταλισμό και το αστικό καθεστώς. Μετά τις επιστρατεύσεις, τα σχέδια για άμεση κρατική παρέμβαση στο εσωτερικό των συνδικάτων, την κτηνώδη μεταχείριση των μεταναστών και τα στρατόπεδα συγκέντρωσής τους, την επιχείρηση νομιμοποίησης των βασανιστηρίων στα αστυνομικά τμήματα, την ουσιαστική παράκαμψη και καταπίεση όλων των συνταγματικά και νομικά θεσμοθετημένων δημοκρατικών και ατομικών δικαιωμάτων/ελευθεριών κ.λπ., η απαγόρευση των διαδηλώσεων (και σύντομα των καταλήψεων και κάθε ριζοσπαστικής μορφής πάλης) έρχεται να συμπληρώσει το τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να σταματήσουμε με κάθε θυσία αυτό το χτύπημα των ελευθεριών μας, που φτάνει στα όρια μιας δικτατορίας, με μαζικούς και αποφασιστικούς αγώνες στον δρόμο, με όποια σύγκρουση και θυσία κι αν χρειαστεί.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

11^ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ Καστροσυκιά Πρέβεζας, 20-27 Ιουλίου

Για 11^η συνεχή χρονιά, η ΟΚΔΕ και οι παρατάξεις της (Αντεπίθεση των Εργαζομένων, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, Μαθητική Αντεπίθεση) πραγματοποιούν το κάμπινγκ τους, στην Καστροσυκιά Πρέβεζας (κάμπινγκ «Αστερίας»). Ξεκινάμε το Σάββατο 20/7 (άφιξη και εγκατάσταση) και αναχωρούμε την Κυριακή 28/7 (8 διανυκτερεύσεις). Έγινε κάθε δυνατή προσπάθεια να κρατηθεί χαμηλά το κόστος:

- Για 8 διανυκτερεύσεις σε σκηνή, με 1 πλήρες γεύμα την ημέρα: εργαζόμενοι 105 ευρώ, μαθητές-φοιτητές-άνεργοι 90 ευρώ, παιδιά 5-12 ετών 72 ευρώ. Για μικρότερα παιδιά, μόνο το κόστος του φαγητού τους.

- Υπάρχουν διαθέσιμα δωμάτια (απαιτείται έγκαιρη ενημέρωσή μας).

- Με δικό μας αυτοοργανωμένο κυλικείο, θα προσφέρουμε καφέ, αναψυκτικά, σάντουιτς κ.λπ. σε χαμηλές τιμές, όπως και βραδινό φαγητό με δικά μας ψησίματα.

Θα γίνουν προβολές ταινιών (και για παιδιά), μουσικές βραδιές, πάρτι, παιχνίδια και δημιουργική απασχόληση για τα παιδιά. Θα υπάρχει επίσης βιβλιοπωλείο με πολλές επιλογές πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Το πρόγραμμα των κεντρικών συζητήσεων είναι αφιερωμένο στα 70 χρόνια από την εκτέλεση του κορυφαίου επαναστάτη μαρξιστή Παντελή Πουλι-

όπουλου, με έμφαση στο έργο του, στην κληρονομιά του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα:

1. Μετά την Κύπρο: Κρίση, μέλλον του Ευρώ και Ταξική Πάλη. Τα καθήκοντα των επαναστατών.

2. Ελληνικός Καπιταλισμός και Κομμουνιστικό Κίνημα στο Μεσοπόλεμο. Η μαρξιστική ανάλυση και η πάλη για ένα επαναστατικό κόμμα, ενάντια στο σταλινικό εκφυλισμό.

3. Η πάλη ενάντια στο Φασισμό και τον Πόλεμο. Η επαναστατική και διεθνιστική προοπτική.

4. Η κρίση του σημερινού πολιτισμού & η πάλη ενάντια στην αστική παρακμή.

Θα γίνουν επίσης συζητήσεις-ενημερώσεις από τις εργατικές και νεολαιίστικες παρατάξεις, καθώς και ενημερώσεις συντρόφων από οργανώσεις άλλων χωρών που θα συμμετάσχουν.

Επικοινωνία και συμμετοχές:

E-mail: ergatikipali@okde.gr

Αθήνα: 6996447765

Θεσσαλονίκη: 6936941470

Πάτρα: 6977077079

Ιωάννινα: 6974617344

Τρίκαλα/Θεσσαλία: 6977222803

Αλεξανδρούπολη: 6970180689

Σάμος: 6939762792

Κρήτη: 6976226525

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37,

"Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η απόπειρα του Σαμαρά να κλείσει με βίαιο τρόπο (Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, ΠΝΠ) την ΕΡΤ έφερε στην επιφάνεια και απέδειξε πολλά πράγματα, ενδεικτικά της πολιτικής συγκυρίας, της κρίσης του συστήματος όσο και της κατάστασης του εργατικού κινήματος. Και μόνο το γεγονός της (μισο)αποχώρησης της ΔΗΜΑΡ από την κυβέρνηση, δημιουργεί μια νέα κατάσταση, μια κυβερνητική κρίση, που δεν κλείνει με το σχηματισμό δικομματικής κυβέρνησης (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ).

Το πραγματικό υπόβαθρο της επίθεσης Σαμαρά στην ΕΡΤ και της κρίσης που ξέσπασε στην τρικομματική είναι η κατάρρευση της οικονομίας και η πλήρης αποτυχία των εφαρμοζόμενων πολιτικών. Τα κατά καιρούς κακοφτιαγμένα σενάρια του Σαμαρά (τέλος το Grexit, Grecovery, Success Story) είναι για μικρά παιδιά. Η ελληνική οικονομία είναι ένα κουφάρι και οι δυνατότητες ανάκαμψής της ανύπαρκτες. Ιδιαίτερα όσο ακολουθούνται οι αστικές μνημονιακές πολιτικές, μεγαλώνει η κρίση διεθνώς (κυρίως στην Ευρωζώνη) και το ευρύτερο περιβάλλον (ΝΑ Μεσόγειος, Βαλκάνια) είναι ένα ενεργό ηφαιστείο, που εκρήγνυται σταδιακά (τώρα Τουρκία, Αίγυπτος), χωρίς να αποκλείεται και μια γενικευμένη έκρηξη (περίπτωση Συρίας). Η χρυσόσκονη του Σαμαρά και των ΜΜΕξάπατησης δεν καλύπτει ούτε την επιφάνεια. Όλοι γνωρίζουν (και σιγά σιγά ομολογείται από τους πάντες) ότι νέα μέτρα απίστευτης σκληρότητας σχεδιάζονται, ανάλογα με τις πολιτικές εξελίξεις, ίσως το φθινόπωρο. Όμως αυτά θα κρύβουν και οδυνηρές «εκπλήξεις». Δηλαδή πέρα από μειώσεις μισθών και συντάξεων, αύξηση φόρων και εισπρακτικών μέτρων, διάλυση/περικοπές σε Παιδεία, Υγεία, Κοινωνική Ασφάλιση, Κοινωνικές Δαπάνες κ.λπ., θα υπάρξουν καινούργια, ποιοτικού χαρακτήρα π.χ. τύπου Κύ-

Ο βασιλιάς είναι γυμνός

πρου (κατάσχεση καταθέσεων κ.λπ.), κατασχέσεις σπιτιών, μισθών, συντάξεων και γενικά κάθε είδους κινητής και ακίνητης περιουσίας. Σε κάθε περίπτωση, με το τέλος αυτής της δανειακής σύμβασης (Ιούνιος 2014), το «κούρεμα» καταθέσεων (ήδη αποφασισμένο στο Ecofin) και όχι μόνο, θα είναι στην ημερήσια διάταξη. Ενδεχόμενα να έχουμε και πολύ χειρότερα από ένα «κούρεμα» καταθέσεων, πολύ πιο οδυνηρές εκπλήξεις για τον ελληνικό καπιταλισμό, ιδιαίτερα αν το ΔΝΤ εγκαταλείψει (άμεσα ή έμμεσα) την προσπάθεια σωτηρίας του (φαίνεται ετοιμάζεται για κάτι τέτοιο).

Η αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης (της ουσιαστικής χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού και της διαρκούς ανάγκης για όλο και σκληρότερα μέτρα) για το Σαμαρά σημαίνει ότι χρειάζεται μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση που θα αγγίζει τα όρια μιας δικτατορικής μορφής διακυβέρνησης. Το κλείσιμο της ΕΡΤ και η απόλυση μονομιάς 2.700 εργαζομένων με μια ΠΝΠ περισσότερο αυτό σηματοδοτούσε. Άλλωστε, με τη συγκεκριμένη ΠΝΠ προβλέπονται τα ίδια μέτρα για όλο το δημόσιο, τον ευρύτερο δημόσιο τομέα και για το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Ο Σαμαράς και η ακροδεξιά συμμορία του πιστεύουν ότι μπορούν και πρέπει να κυβερνούν με τις δυνάμεις καταστολής και κυρίως με επιστρατεύσεις και Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, δηλαδή πράξεις που συνιστούν μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση μεγέθους Δικτατορίας με κοινοβουλευτικό μανδύα ή -κυριολεκτώντας- με (μισό) υπουργικό μανδύα ή ένα τερατώ-

δες κράτος «Εκτακτης Ανάγκης»!

Τέτοια νέα βάρβαρα μέτρα, όπως και μια τέτοια αντιδημοκρατική αναδίπλωση, δεν τα σηκώνει κανένας, ούτε ακόμη και η ΝΔ - και σε τελευταία ανάλυση είναι εντελώς έξω από κάθε υπαρκτό συσχετισμό δύναμης. Πολύ περισσότερο που ο πολιτικός χρόνος της τρικομματικής κυβέρνησης είχε τελειώσει εδώ και καιρό.

Αποθρασυμένος ο Σαμαράς από την εύκολη νίκη του ενάντια στον καθηγητές (ουσιαστικά ενάντια στην δειλή και αλλοπρόσαλλη ηγεσία της ΟΛΜΕ), νόμισε ότι θα μπορούσε το ίδιο εύκολα να καταβάλει και τους εργαζομένους της ΕΡΤ, απλά με την χρησιμοποίηση ακόμη μεγαλύτερων δόσεων συκοφαντίας, λασπολογίας και βαρβαρότητας, με τον «ξαφνικό θάνατο», το κλείσιμο της ΕΡΤ και την απόλυση 2700 εργαζομένων αυθημερόν! Ο σχεδιασμός του αποδείχτηκε πλήρως λανθασμένος. Όχι μόνο δεν επέτυχε τους στόχους του, αλλά ουσιαστικά κατέρρευσε η τρικομματική κυβέρνησή του και συνολικά ο πραγματικός βίος της εξουσίας του μάλλον τελειώνει σε μερικούς μήνες. Όσο και αν η συγκυβέρνηση Σαμαρά μαζί με το καταρρέον ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου είναι χρήσιμη, και ως ένα σημαντικό βαθμό αναντικατάστατη, στους ιμπεριαλιστές (κυρίως της Ε.Ε.), στους τραπεζίτες, στο κεφάλαιο και στους κάθε λογής κερδοσκόπους, μοιάζει εξαιρετικά δύσκολο να μπορέσουν να την κρατήσουν για πολύ στη ζωή. Ο σχηματισμός της δικομματικής κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ διέσωσε την κατάσταση προσωρινά. Όλοι γνωρίζουν ότι ο «ορίζοντας τε-

τραετίας» δεν έχουν καμιά πραγματική βάση. Η αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ από τη συγκυβέρνηση έχει πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα απ' ό,τι συνιστά η εκλογική της δύναμη. Η ΔΗΜΑΡ έδινε στο μνημονιακό μπλοκ μια νομιμοποίηση όχι μόνο «αριστερή» αλλά και διευρυμένη, δηλαδή πέρα από τα όρια των δυο κύριων αστικών κομμάτων, υπεύθυνων για την καταστροφή και χρεοκοπία. Τέλος, η νέα συγκόλληση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ (μετά την κυβέρνηση Παπαδήμου) σίγουρα αδυνατίζει και τα δυο κόμματα και κυρίως θέτει σε τροχιά εξαφάνισης από την πολιτική σκηνή το ΠΑΣΟΚ, έστω κι αν προσωρινά εξασφαλίζει μια βραχύβια επιβίωση. Ωστόσο, το πιο σοβαρό πρόβλημα που ανακύπτει για την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές, είναι ότι οι πολιτικές δυνάμεις που τους εκπροσωπούν συρρικνώνονται διαρκώς και είναι προδήλως γελοίες. Δεν χωράει καμιά αμφιβολία, οι αστικές πολιτικές δυνάμεις (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), που πριν από τρία χρόνια συγκέντρωναν το 85% των ψήφων, σήμερα είναι ζήτημα αν συγκεντρώνουν 25-30% και η συρρίκνωσή τους συνεχίζεται.

Η περίπτωση της ΕΡΤ προκάλεσε μια κινητοποίηση και ένα κύμα αλληλεγγύης αρκετά σημαντικό, πράγμα που «αιφνιδίασε» την κυβέρνηση και την οδήγησε σε κατάρρευση (αποχώρηση ΔΗΜΑΡ). Αυτό δείχνει τις δυνατότητες του εργατικού κινήματος -είχαν φανερί και στην περίπτωση της επιστράτευσης των καθηγητών- αλλά και τους ρυθμούς με τους οποίους αντιδρά. Όπως και να έχουν τα πράγματα, αποδείχτηκε ότι «ο βασιλιάς είναι γυμνός» και η αντίστροφη μέτρηση για το άθλιο καθεστώς Σαμαρά-Βενιζέλου έχει αρχίσει. Αυτό δε σημαίνει ότι αυτό το δίδυμο της συμφοράς και της καταστροφής δεν είναι επικίνδυνο. Πέρα από τα μεταξύ τους αλληλομαχαιρώματα, το μίσος για τους εργαζόμενους και ο αυταρχισμός είναι οργανικά στοιχεία της πολιτικής τους και της δομικής κρίσης του καπιταλισμού.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η ύμα στον «ιερό βωμό» της Τρόικας για την απόκτηση ακόμα μίας δανειακής δόσης θα γίνει πάλι η **εκπαίδευση**. Το υπουργείο Παιδείας ενημέρωσε τις Διευθύνσεις Εκπαίδευσης για τη νέα εκκαθάριση που προωθεί στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση: καταργούνται και συγχωνεύονται 161 σχολεία (59 δημοτικά και 102 νηπιαγωγεία), ενώ υποβιβάζονται 32 δημοτικά και 5 νηπιαγωγεία. Συνολικά ο αριθμός των υπό κατάργηση, υποβάθμιση και συρρίκνωση σχολικών μονάδων φτάνει -προς το παρόν- τις 200! Αυτό συνεπάγεται την κατάργηση εκατοντάδων οργανικών θέσεων για δασκάλους και νηπιαγωγούς. Το πλήγμα είναι διπλό και σηματοδοτεί οδυνηρές εξελίξεις για τη δημόσια εκπαίδευση. Περισσότεροι μαθητές ανά τάξη, λιγότεροι δάσκαλοι, αύξηση της εγκατάλειψης του σχολείου ακόμα και από την υποχρεωτική εκπαίδευση. Επιπρόσθετα, αναμένεται η ανακοίνωση για τον αριθμό των «τυχερών» νηπίων και βρεφών που θα φιλοξενηθούν στους δημοτικούς παιδικούς και βρεφονηπιακούς σταθμούς. Πέρυσι 44.000 προνήπια έμειναν εκτός και φέτος ο αριθμός αναμένεται να αυξηθεί, καθώς το πρόγραμμα που συγχρηματοδοτείται από το ΕΣΠΑ καλύπτει 60.000 θέσεις, ενώ οι αιτήσεις υπολογίζεται ότι θα φτάσουν τις 120.000.

Σιωπηλοί δολοφόνοι τιτλοφορείται έρευνα του Πανεπιστημίου της Στουτγάρδης για τις δραματικές επιπτώσεις της χρήσης **άνθρακα** στην ηλεκτροπαραγωγή. Η ρύπανση από την καύση λιγνίτη στις μονάδες της ΔΕΗ ευθύνεται για περισσότερους από 1.200 πρόωρους θανάτους στην Ελλάδα ετησίως, εξαιτίας της παλαιότητας των μονάδων καθώς και της χαμηλής ποιότητας της πρώτης ύλης. Το 2010, οι λιγνιτικές μονάδες της ΔΕΗ εξέπεμψαν συνολικά 40 εκ. τόνους διοξειδίου του άνθρακα, περισσότερους από 11.000 τόνους μικροσωματιδίων και 140.000 τόνους διοξειδίου του θείου, καθώς και περισσότερους από 8 τόνους βαρέων μετάλλων και άλλων τοξικών ουσιών (υδράργυρος, αρσενικό, κάδμιο, χρώμιο, ψευδάργυρος). Η επιβάρυνση της δημόσιας υγείας και η καταστροφή του περιβάλλοντος εκτιμάται ότι κοστίζουν έως και 3,9 δις ευρώ ετησίως στην ελληνική οικονομία, ποσό που αντιστοιχεί σε περίπου 1.000 ευρώ ανά νοικοκυριό. Τελικά, πληρώνουμε πολύ ακριβά ΚΑΙ τον (μολυσμένο) αέρα που αναπνέουμε. Αυτό βέβαια δεν εμποδίζει κυβέρνηση και μεγαλοκαπιταλιστές, ντόπιους και ξένους, να βλέπουν την ηλεκτροπαραγωγή της ΔΕΗ ως φιλέτο προς ξεπούλημα, αδιαφορώντας γι' αυτές τις επιπτώσεις - και ιδιαίτερα όσο δεν βλέπουν στην Ελλάδα τίποτε άλλο από μια απέραντη Ειδική Οικονομική Ζώνη, όπου η υπερκεμτάλλευση του πληθυσμού θα συνδυάζεται άνετα με την μετατροπή της χώρας σε περιβαλλοντική χωματερή!

Τον Ιούλιο του 2010 το **νερό** αναγνωρίστηκε από τον ΟΗΕ ως ανθρώπινο δικαίωμα. Στα δικαιώματα λοιπόν που προσπαθούν να μας καταργήσουν, θα πρέπει να προστεθεί και το δικαίωμα στο νερό. Στις εκτεταμένες ιδιωτικοποιήσεις, που επιβάλλονται από το «πακέτο διάσωσης» των Ε.Ε. και ΔΝΤ, περιλαμβάνεται και η ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών νερού (ύδρευση-αποχέτευση). Μόνο «επιχείρημα» για την ιδιωτικοποίηση η μείωση των χρεών - αλλά αν περάσουν οι υπηρεσίες νερού στα χέρια ιδιωτών, το μόνο σίγουρο θα είναι η μείωση των θέσεων εργασίας και των μισθών, η διάλυση των εργασιακών σχέσεων κ.λπ., η χειροτέρευση της παροχής υπηρεσιών, η σταδιακή διάλυση των δικτύων και η εκτόξευση της τιμής του νερού. Από το 1989 στην Βρετανία το νερό έχει γίνει αντικείμενο αγοραπωλησίας και κερδοσκοπίας από 19 εταιρείες. Επί Θάτσερ, η ιδιωτικοποίηση της εταιρείας ύδρευσης και αποχέτευσης αύξησε κατά 50% την τιμή τα πρώτα 4 χρόνια και τριπλασίασε τις διακοπές υδροδότησης. Βάσει έρευνας διαπιστώθηκε ότι οι Βρετανοί πληρώνουν 2 δις λίρες (2,3 δις ευρώ) περισσότερο το χρόνο, ή περίπου 80 λίρες (92 ευρώ) ανά νοικοκυριό, απ' ό,τι θα πλήρωναν αν η υπηρεσία νερού και αποχέτευσης ήταν δημόσια.

28ο Συνέδριο ΕΚΑ

Ενίσχυση της Αριστεράς, σε ατμόσφαιρα εκφυλισμού

Πλήρης αποσύνθεση στο 28^ο Συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας. Στις «δικασίαι» στις 25-26 Μάη συμμετείχαν μόλις 516 σύνεδροι από τους 1.521. Έτη φωτός απείχαν αυτές οι «δικασίαι» από την αναγκαία συζήτηση για την οικονομική κρίση και την κατάρρευση του ελλ. καπιταλισμού, τη λυσσαλέα επίθεση στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, το σχέδιο αγώνων για την αντιμετώπισή της.

Η πρώτη μέρα αναλώθηκε σχεδόν εξολοκλήρου στη «νομιμοποίηση συνόδων». Οι αλληλοκατηγορίες που ακολούθησαν ανάμεσα σε ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), Αυτόνομη Παρέμβαση (ΣΥΡΙΖΑ), έφεραν πολλά «άπλυτα» στην επιφάνεια. Η ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), έχοντας στήριξη από ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, προχώρησε σε κινήσεις στραγγαλισμού της συμμετοχής συνόδων που δεν ελέγχει. Έτσι π.χ. χρησιμοποιώντας ένα άρθρο του καταστατικού του ΕΚΑ, που είχε ψηφιστεί μόλις στο προηγούμενο συνέδριο (2010), αποκλείστηκαν σύνεδροι που είχαν εκλεγεί μέσω επιστολικών ψήφων: αυτό γίνεται στο όνομα της «ενεργούς συμμετοχής» των εργαζόμενων, στην πράξη όμως αφαιρεί το δικαίωμα εκπροσώπησης σε β' βαθμίο επίπεδο των εργαζόμενων σε αρκετές περιπτώσεις συγκεκριμένων επιχειρήσεων και κλάδων. Ομοίως, χωρίς να παρουσιαστεί κάποιος ουσιαστικός λόγος, αποκλείστηκαν τελείως οι σύνεδροι από σωματεία σε Citibank και ΑΤΤΙΣΑ. Το σωματείο θυρωρών (εμφανίζεται να εκπροσωπεί 800 εργαζόμενους) αποκλείστηκε σύμφωνα με αίτημα του ΠΑΜΕ, καθώς στις λίστες ψηφισάντων του βρέθηκε ένας νεκρός(!) - δεν εφαρμόστηκαν όμως ανάλογα κριτήρια για τους αντιπροσώπους σωματείων που ελέγχει το ΠΑΜΕ, παρά τις διαθέσιμες αποδείξεις ότι υπήρξαν εκτεταμένες διπλοψηφίες, από ηγετικά μάλιστα στελέχη του ΠΑΜΕ και οι οποίες αλλοίωσαν τη σύνθεση των εκλεγμένων συνόδων.

Αναπάντεχα(;) η Αγωνιστική Ταξική Ενότητα (ΑΤΕ/ΑΝΤΑΡΣΥΑ) εμφανίστηκε να συμπλέει σχεδόν σε όλα όσα ζητούσε το ΠΑΜΕ, δείχνοντας μια απουσία αντικειμενικών κριτηρίων και στάσης αρχών, αλλά και έναν ακολουθη-

τισμό απέναντι σ' αυτούς που φαίνεται να θεωρεί ως «ταξικές δυνάμεις». Είχε προηγηθεί η ικανοποίηση του καθόλα δικαίου αιτήματος της ΑΤΕ να συμμετάσχουν κανονικά οι σύνεδροι του ΣΕΦΚ (κακώς είχαν προηγουμένα αποκλειστεί για προσχηματικούς λόγους): μια απόφαση που πάρθηκε με τη συμφωνία του ΠΑΜΕ, αφήνοντας μια έντονη αίσθηση ότι έτσι η ΑΤΕ «ανταπέδωσε» αργότερα στηρίζοντας τις δικές του απαιτήσεις.

Σε κάθε περίπτωση, είναι φανερό (και μάλλον απ' όλες ανεξαιρέτως τις πλευρές της γραφειοκρατίας) η αγωνιώδης προσπάθεια διαμόρφωσης πλασματικών συσχετισμών, μέσω ευρείας νόθευσης των δημοκρατικών διαδικασιών, αρχαιρεσιών κ.λπ. Εκτιμάται ότι έως και ένα 30% των συνόδων είναι προϊόν τέτοιων νοθεύσεων - και αυτή φαίνεται να είναι η μόνη «απάντηση» της γραφειοκρατίας στην κρίση των συνδικάτων!

Στη συνέχεια το ΠΑΜΕ αρνήθηκε την πρόταση για συναινετική διαπραγματευτική συγκρότηση εφορευτικής επιτροπής, οδηγώντας σε μια εξοντωτική ψηφοφορία για την εκλογή της, κάτι που λειτούργησε διαλυτικά. Τη δεύτερη μέρα, η μεγάλη πλειοψηφία των συνόδων των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-Αυτόνομη Παρέμβαση δεν είχαν κάνει τον κόπο να παρευρίσκονται, πράγμα που αποτέλεσε πρόσχημα ώστε το ΠΑΜΕ ν' αποχωρήσει κι αυτό, αποτελειώνοντας κάθε δυνατότητα για οποιαδήποτε συζήτηση. Οι τοποθετήσεις των παρατάξεων δεν ξεπέρασαν συνολικά τη μία ώρα.

Στις εκλογές (σε παρένθεση αποτελέσματα του συνεδρίου του 2010) για το νέο ΔΣ, οι ψηφισάντες ανήλθαν σε 1.417 (1.727):

- ΔΑΣ (ΠΑΜΕ/ΚΚΕ): 393 ψήφοι (488), 27,79%, 9 έδρες (9)
- ΠΑΣΚΕ-ΕΚΑ: 225 ψήφοι (675), 15,63%, 3 έδρες (από 12 της ενιαίας ΠΑΣΚΕ)
- ΠΑΣΚΕ Συνεργαζόμενοι (διάσπαση της ΠΑΣΚΕ): 157 ψήφοι, 11,17%, 3 έδρες
- ΔΑΚΕ: 157 ψήφοι (339), 11,10%, 3 έδρες (από 6 της ενιαίας ΔΑΚΕ)
- ΔΑΚΕ-Νέα Πορεία (διάσπαση της ΔΑΚΕ): 187 ψήφοι, 13,22%, 4 έδρες
- Αυτόνομη Παρέμβαση (ΣΥΡΙΖΑ): 216 ψήφοι (151), 15,18%, 5 έδρες (3)

- ΑΤΕ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ): 71 ψήφοι (από 74), 5,02%, 2 έδρες (1)

- Ανεξάρτητοι Συνδικαλιστές: 9 ψήφοι, 0,64%, χωρίς έδρα

- Αντεπίθεση των Εργαζομένων (ΟΚΔΕ): 2 ψήφοι, 0,14%, χωρίς έδρα

Επικράτησε λοιπόν μια τάση εκλογικής ενίσχυσης των αριστερών δυνάμεων, κυρίως λόγω της κρίσης και του κατακερματισμού των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, που δείχνει όμως (έστω και μερικά) τις κοινωνικές-πολιτικές μετατοπίσεις που συντελούνται.

Η συγκρότηση προεδρείου του ΕΚΑ είναι ακόμα σε εξέλιξη. Η ΔΑΣ, σε μια κίνηση που μπορεί να ερμηνευτεί μόνο σαν συνειδητή απόπειρα πλήρους παράλυσης και διάλυσης του ΕΚΑ, αποχώρησε δηλώνοντας πως δεν θα συμμετέχει στο προεδρείο: δόθηκε επειδή δεν ανέχεται τον εκφυλισμό για τον οποίο ευθύνονται οι άλλες παρατάξεις, στην πράξη όμως αφήνοντας το μεγαλύτερο εργατικό κέντρο έρμαιο στα χέρια των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ. Ο δρόμος της «ταξικής» καθαρότητας και καταγγελίας των πάντων είναι πολύ πιο προσιτός στο ΚΚΕ, από το να προσπαθήσει ν' αξιοποιήσει τη δύναμή του (και την αριστερή πλειοψηφία που θα μπορούσε να διαμορφωθεί σε πολλά θέματα) ώστε να παλέψει για μια πραγματική ανασυγκρότηση του ΕΚΑ.

Στον αντίποδα αυτής της εικόνας, δείχνει τις δυνατότητες που ανοίγονται η κοινή σύσκεψη στις 20/6 β' βαθμίων Ομοσπονδιών και πρωτοβάθμιων σωματείων στα γραφεία της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Συζητήθηκε ο συντονισμός, η πραγματοποίηση κοινών κινητοποιήσεων και ένα συλλαλητήριο στις 29/6 στην Αθήνα. Σίγουρα μια τέτοια κίνηση δεν αρκεί, ούτε μπορεί κανείς να εγγυηθεί για την επιτυχία και προοπτική της, ιδιαίτερα αν μείνει στα χέρια γνωστών συνδικαλιστικών στελεχών, που κουβαλάνε αρκετές «αμαρτίες». Είναι όμως μια κίνηση που δείχνει τη σταδιακή ωρίμανση της ανάγκης για κάτι διαφορετικό, και μ' αυτή την έννοια ιδιαίτερα σημαντική, καθώς για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια τέθηκε επί τάπητος σαν ένας ρεαλιστικός και αναγκαίος στόχος η Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας για την πτώση της κυβέρνησης και την ανατροπή της αντεργατικής-αντιλαϊκής επίθεσης.

επίκαιρα...

Συνεχίζεται το ξήλωμα του Δημοσίου, σε κινητοποιήσεις η ΠΟΕ-ΟΤΑ

Ο νέος υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης Κυριάκος Μητσοτάκης συνεχίζει δριμύτατα το θεάρεστο έργο του ξηλώματος του Δημοσίου. Στη συνάντηση με την Τρόικα την 1η Ιουλίου, έβαλε ως πρώτη προτεραιότητα τις απολύσεις, τις διαθεσιμότητες και τις υποχρεωτικές μεταθέσεις στο Δημόσιο, που δρομολογούνται με Προεδρικό Διάταγμα. Ζήτησε «παράταση» από τους εκπροσώπους της Τρόικας για το νέο πρόγραμμα διαθεσιμότητας-κινητικότητας, που θα περιλαμβάνει σε πρώτη φάση 12.500 δημοσίου υπαλλήλους, γιατί... χρειάζεται χρόνο να τα κανονίσει με τους υπουργούς Δικαιοσύνης και Παιδείας.

Ο υπουργός Παιδείας Αθανασίου προωθεί νομοθετική ρύθμιση, με την οποία θα καταργείται η επ' αόριστον ισχύς των προσωρινών διαταγών βάσει των οποίων επαναπροσλαμβάνονται στις υπηρεσίες τους οι συμβασιούχοι. Πράγμα που σημαίνει ότι περίπου 6.000 δημοσίου υπάλληλοι, που εργάζονται βάσει προσωρινών διαταγών, θα τεθούν άμεσα «εκτός Δημοσίου», δηλαδή στον δρόμο.

Ο υπουργός Παιδείας Αρβανιτόπουλος υπόσχεται ότι σημαντικό μέρος των υπαλλήλων θα προέλθει από την κατάργηση οργανικών θέσεων γυμναστών και θεολόγων, οι οποίοι κρίνονται «πλεονάζοντες». Οι περισσότεροι από τους εκπαιδευτικούς που θα τεθούν σε διαθεσιμότητα, θα μετακινηθούν για να καλυφθούν τα κενά 12.000 αναπληρωτών, οι οποίοι πετιούνται εκτός σχολείων και εκπαίδευσης, στην ανεργία.

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία Καραϊσκάκη και πορεία προς τη Βουλή πραγματοποιήσαν το Σάββατο 29/6 μέλη δεκάδων Ομοσπονδιών του ιδιωτικού και δημόσιου φορέα, μετά από πρωτοβουλία της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Μεταξύ των συμμετεχόντων ήταν η ΠΟΣΠΕΡΤ, η ΟΛΜΕ, η ΠΟΕΔΗΝ, η Ομοσπονδία Μηχανικών του Δημοσίου, πρωτοβάθμια σωματεία (π.χ. σωματείο εργαζομένων στην Intracom) κ.α.

Να σταματήσουμε τις κατασχέσεις σπιτιών!

Στην κατάσχεση του σπιτιού ενός άνεργου μεταλλεργάτη προχώρησε το Δημόσιο, για χρέη 1.677 ευρώ στην εφορία, που με τις προσαυξήσεις έφτασαν τα 2.173 ευρώ. Ο μεταλλεργάτης, πατέρας δύο ανήλικων παιδιών, είναι άνεργος εδώ και τρία χρόνια και το μοναδικό του περιουσιακό στοιχείο είναι το συγκεκριμένο σπίτι στα Καμίνια του Πειραιά. Μάλιστα, αυτή την «περιουσία» την χρωστάει στην τράπεζα, ενώ η οικογένειά του είναι χωρίς ρεύμα εδώ και 7 μήνες!

Η διαδικασία της κατάσχεσης ξεκίνησε στις 25 Ιουνίου από δικαστικό επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών. Μάλιστα, η Εφορία (ΔΟΥ Δ' του Πειραιά), με την «πράξη καθορισμού χρεών» που έγινε στις 25 Ιούνη, ορίζει ως «πρώτη προσφορά» το ποσό των 70.000 ευρώ σαν τιμή εκκίνησης για τον ενδεχόμενο πλειστηριασμό.

Όλα αυτά παρά τις επανειλημμένες διακηρύξεις της κυβέρνησης ότι δε θα γίνει κανένας πλειστηριασμός. Με ανακοινώσεις τους, 4 εργατικά σωματεία του Πειραιά, με πρώτο το Συνδικάτο Μετάλλου, συμπαραστέκονται στον άνεργο μεταλλεργάτη και διαμαρτύρονται κατά του κανιβαλισμού της κυβέρνησης Σαμαρά.

Αρτοβιομηχανία Κατσέλης

«Ξαφνικός θάνατος» με 800 εργαζόμενους στο δρόμο

Από 21/6/2013 η εταιρεία NUTRIART Α.Β.Ε.Ε. (δημιουργήθηκε από τη ένωση των εταιρειών ΥΙΟΙ Χ. ΚΑΤΣΕΛΗ Α.Β.Ε.Ε., ΑΛΛΑΤΙΝΗ Α.Β.Ε.Ε. και ΕΛΒΙΠΕΤ Α.Ε.) κατέθεσε αίτηση πτώχευσης η οποία θα συζητηθεί στις 18/9/2013 στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Ως τότε το εργοστάσιο «Κατσέλης» είναι σε αναστολή λειτουργίας και οι εργαζόμενοι απολυμένοι, οι περισσότεροι μετά από 20 και 30 χρόνια δουλειάς. Στην αίτησή της η εταιρεία επικαλείται μειωμένο κύκλο εργασιών τα τελευταία τρία έτη, αποτέλεσμα της καθυστέρησης υλοποίησης της χρηματοοικονομικής αναδιάρθρωσης. Στην πραγματικότητα ήταν μια φούσκα: η «Κατσέλης» ήταν κερδοφόρα έως το 2008, όταν εξαγοράστηκε πάμ-

φθυνα από τον όμιλο Δαβίδ (ιδιοκτήτη της «Coca-Cola 3E»), που μετέφερε την έδρα της στο Λουξεμβούργο, ενώ πλέον είναι πρόεδρος της Eurobank). Τότε ενοποιήθηκε με την «Αλλατίνη» (Άλευρα) και την «Πλάζα» (κατεψυγμένη ζύμη), κάτω από την νέα εταιρεία «Nutriart». Μόνο που η «Nutriart» φορτώθηκε και το δάνειο για την εξαγορά της «Κατσέλης» ύψους 50 εκατ. ευρώ. Ο δανεισμός έφτασε συνολικά στα 120 εκατ. ευρώ. Με το χτύπημα της κρίσης το χρέος εκτινάχθηκε στα ύψη οδηγώντας την «Κατσέλης» στο τέλος.

Τη μέρα που ανακοινώθηκε το κλείσιμο του εργοστασίου οι εργαζόμενοι του «Κατσέλη» πραγματοποίησαν διαμαρτυρία στο Υπουργείο Εργασίας όπου ζήτησαν τριμερή συνάντηση και δεν πήραν καμία απάντηση από το Υπουργείο.

Από τότε παραμένουν στο εργοστάσιο απαιτώντας άμεση επαναλειτουργία του και επιστροφή όλων των απολυμένων στην εργασία. Από την πλευρά της η εργοδοσία προσπαθεί να διασπάσει τους εργαζόμενους και έχει πάρει μερικούς με το μέρος της, αφού μόλις μια μέρα μετά την απόφαση να κλείσει το εργοστάσιο, γνωστοποίησαν τη σύσταση ενός διασπαστικού σωματείου.

Μετά το ξεπούλημα της απεργίας των καθηγητών και την προληπτική μας επιστράτευση (είναι ακόμα σε ισχύ), η επίθεση της κυβέρνησης στη δημόσια εκπαίδευση και στους εκπαιδευτικούς συνεχίζεται με καταγιστικούς ρυθμούς. Στόχος είναι οι **απολύσεις χιλιάδων εκπαιδευτικών** την ερχόμενη σχολική χρονιά. Μετά την απόλυση 10.000 αναπληρωτών, οι καταργήσεις και συγχωνεύσεις 161 σχολείων στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση (59 δημοτικά και 102 νηπιαγωγεία) και 28 σχολείων στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, καθώς και ο υποβιβασμός 34 δημοτικών και 5 νηπιαγωγείων, οδηγούν στην κατάργηση εκατοντάδων οργανικών θέσεων εκπαιδευτικών.

Παράλληλα, με την εφαρμογή της αύξησης του ωραρίου μας αλλά και με διάφορα τεχνάσματα (π.χ. μη υπολογισμός των ωρών του μαθήματος του ΣΕΠ και της Ερευνητικής Εργασίας για τον υπολογισμό των οργανικών θέσεων κ.α.), το υπουργείο Παιδείας σε συνεργασία με τα Υπηρεσιακά Συμβούλια δημιουργούν τεχνητά χιλιάδες «υπεράριθμους» εκπαιδευτικούς σχεδόν σε όλες τις ειδικότητες. Το Προεδρικό Διάταγμα για τις υποχρεωτικές μεταθέσεις ανά την επικράτεια, που απείλησε να τινάξει στον αέρα τις πανελλαδικές, δεν έχει τεθεί σε ισχύ: α) γιατί η κυβέρνηση, έχοντας ανοικτό το μέτωπο του κινήματος των εργαζόμενων της ΕΡΤ και του με-

Στο μάτι του κυκλώνα οι εκπαιδευτικοί

γάλου κύματος συμπάραστασης σ' αυτούς, δεν διακινδυνεύει να ανοίξει και άλλο μέτωπο με τους καθηγητές και β) γιατί πολύ απλά η «ακτινογραφία» των κενών ανά την επικράτεια αποκάλυψε τη βασική δυσκολία για την εφαρμογή των υποχρεωτικών μεταθέσεων: **δεν υπάρχουν κενά!** Η αύξηση του ωραρίου μας, σε συνδυασμό με τις αυστηρές οδηγίες που δόθηκαν φέτος στις διευθύνσεις για τον υπολογισμό των κενών (27 μαθητές ανά τμήμα κ.α.), δημιούργησε «πλεονάσματα εκπαιδευτικών» σε όλη τη χώρα.

Επίσης, πρόσθετες ανακατατάξεις στην εκπαίδευση αναμένεται ότι θα προκαλέσουν τα σχέδια του υπουργείου Παιδείας, που προς το παρόν εκκρεμούν, για το Γενικό και το Τεχνολογικό Λύκειο, αν αυτά δοθούν στη δημοσιότητα το επόμενο διάστημα. Η κατάργηση ειδικοτήτων στην τεχνική εκπαίδευση και οι αλλαγές στα ωρολόγια προγράμματα των Λυκείων θα επηρεάσουν ακόμα περισσότερο την κατανομή του εκπαιδευτικού δυναμικού.

«Διαθεσιμότητα» για εκπαιδευτικούς και εργαζόμενους στους δήμους

Σε δημοσιεύματα στα ΜΜΕ αναφέρεται ότι απειλούνται να τεθούν σε διαθεσιμότητα 8.000 εκπαιδευτικοί και 4.500 υπάλλη-

λοι των Δήμων και δημοτικών επιχειρήσεων, με δύο τροπολογίες που αναμένεται να ενταχθούν εμβόλιμα στο πρώτο σχέδιο νόμου που βρίσκεται για επεξεργασία και ψήφιση στη Βουλή. Αν και ο υπουργός Παιδείας επιμένει να δηλώνει ότι δεν έχει προβεί σε καμία σχετική πρωτοβουλία (ούτε τροπολογίες, ούτε ονομαστικές λίστες), το ηλεκτρονικό σύστημα καταγραφής του δυναμικού Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας, που διαθέτει το υπουργείο (το επονομαζόμενο survey-έρευνα), μπορεί ανά πάσα στιγμή να ανταποκριθεί σε σχετική κυβερνητική εντολή.

Ωστόσο, η πίεση της Τρόικας να εφαρμοστεί άμεσα (8 Ιουλίου) το πρώτο κύμα των 12.500 διαθεσιμοτήτων (ακολουθούν άλλες 12.500 από τις αρχές του 2014) πιθανόν ν' αναγκάσει τώρα την κυβέρνηση να χωρήσει στη διαθεσιμότητα των πρώτων 12.500 μόνιμων υπαλλήλων με οριζόντια μέτρα. Ακόμα και αν δοθεί η τρίμηνη παράταση που ζητά ο νέος υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης, Κυριάκος Μητσοτάκης, ο χρόνος δεν επαρκεί για να εφαρμοστεί η «αξιολόγηση» των εκπαιδευτικών, που θα έδινε και τον νομότυπο(!) χαρακτήρα των απολύσεων (αυτών που θα κρίνονταν «μη προακτέοι»).

Με 75% του μισθού για ένα χρόνο ή απευθείας στην ανεργία;

Το υπουργείο Παιδείας θα θέτει σε διαθεσιμότητα για έναν χρόνο, με την καταβολή του 75% του **βασικού τους μισθού** (και όχι του συνολικού), 8.000 εκπαιδευτικούς. Αυτό θα γίνει με την κατάργηση οργανικών θέσεων σε ειδικότητες, όπως ξενόγλωσσοι, γυμναστές, καθηγητές πληροφορικής και διαφόρων τεχνικών ειδικοτήτων, που θεωρείται ότι πλεονάζουν. Η επιλογή τους πιθανά να γίνει κυρίως με βάση τα χρόνια προϋπηρεσίας. Θα αναμένουν για τουλάχιστον έναν χρόνο τη μετακίνησή τους σε κενές θέσεις σε άλλες υπηρεσίες του Δημοσίου (που δεν θα υπάρχουν, φυσικά, με βάση τα κλεισίματα δημόσιων οργανισμών που σχεδιάζουν κυβέρνηση και Τρόικα) και η συντριπτική τους πλειοψηφία θα περιληφθεί στον κατάλογο των 15.000 υπαλλήλων που θα απολυθούν έως το τέλος του 2014. Ανάλογα οριζόντια μέτρα θα προβλέπει η τροπολογία του υπουργείου Εσωτερικών για 4.000 υπαλλήλους των δήμων.

Τέλος, δεν πρέπει να αποκλείουμε σαν ενδεχόμενο και τη βίαιη απευθείας έξοδο από το Δημόσιο χιλιάδων εκπαιδευτικών με τον ίδιο τρόπο, τον «**ξαφανικό θάνατο**», που μπήκε το λουκέτο στην ΕΡΤ.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Φροντιστήρια Μπαχαράκη

Κάτω η εργοδοτική τρομοκρατία

Όχι στην ποινικοποίηση/απαγόρευση των αγώνων!

Στις 21/6 εκδικάστηκε η μήνυση της εργοδοσίας των Φροντιστηρίων Μπαχαράκη κατά τριών μελών της διοίκησης του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης (ΣΜΕΘ). Η συγκεκριμένη μήνυση και δίωξη, όπως και αρκετές άλλες, στήθηκε από την εργοδοσία για να τρομοκρατήσει και να αποτρέψει το Σωματείο από τις νόμιμες διεκδικήσεις και κινητοποιήσεις του, για την επαναπρόσληψη συναδέλφου που είχε απολυθεί παράνομα και για την άμεση καταβολή, στον ίδιο συνάδελφο, των διαφορών από δεδουλευμένα των προηγούμενων τεσσάρων ετών.

Η συγκεκριμένη δίκη παραπέμφθηκε, λόγω αναρμοδιότητας, προς ανώτερο δικαστήριο. Η εργοδοσία, με προσχηματικούς λόγους, ζήτησε αναβολή της δίκης, για να μην τη χάσει, όπως όλες τις προηγούμενες, δηλαδή: α) τον Μάιο του 2012, το δικαστήριο εναντίον του απολυμένου συναδέλφου και του πρώην προέδρου του Σωματείου, για παρεμπόδιση της λειτουργίας του φροντιστηρίου με τη χρήση ντυντούκας, β) τον Ιούλιο του 2012, τα ασφαλιστικά μέτρα εναντίον του Σωματείου και, το πιο σημαντικό, γ) τον Σεπτέμβριο του 2012, ο συνάδελφός μας δικαίωθηκε πρωτόδικα για την απόλυσή του, καθώς το δικαστήριο την έκρινε καταχρηστική και απαίτησε την άμεση επαναπρόσληψή του.

Ο συγκεκριμένος αγώνας ξεφεύγει από μια συνηθισμένη εργατική διαφορά και αποτελεί έναν παραδειγματικό αγώνα στην εποχή των Μνημονίων. Δεν ήταν τόσο η μαζικότητα των κινητοποιήσεων, όσο η αποφασιστική, ανυποχώρητη και δυναμική, πέρα από τα όποια ένδικα μέσα, διεκδίκηση του Σωματείου και του εργαζόμενου, και κυρίως η πρακτική της εργοδοσίας, η οποία έδωσε μίαν άλλη διάσταση στον αγώνα. Με ψεύδη και συκοφαντίες, παραπλάνησε τις δικαστικές, αστυνομικές και άλλες αρχές και εκμεταλλεύτηκε τις όποιες υψηλές διασυνδέσεις της αλλά και το «πνεύμα» των Μνημονίων, για να κινητοποιήσει τον κρατικό μηχανισμό. Για μια απλή εργατική διαφορά, κινητοποίησε έναν υπέρογκο μηχανισμό και έστησε ένα βουνό από κάθε είδους δίωξεις προς τον απολυμένο, το Σωματείο και τα μέλη του, ακόμη και προς κάθε αλληλέγγυο. Εγκλήσεις για παρουσίες στα αστυνομικά τμήματα, μηνύσεις, εξώδικα, ασφαλιστικά μέτρα, παρουσία ισχυρών αστυνομικών δυνάμεων και ΜΑΤ σε κάθε εμφάνιση του Σωματείου, που μερικές φορές έφθανε και στην ωμή παρεμπόδιση της οποιασδήποτε δράσης του. Δικαστήρια με κατασκευασμένες και βαριές κατηγορίες, απαιτήσεις για πλήρη απαγόρευση της δημοσιοποίησης οποιουδήποτε στοιχείου που αφορά αυτή την εργατική διαφορά, εξοντωτικές δικαστικές απαιτήσεις (που ακόμη εκκρεμούν) για καταβολή ηθικών αποζημιώσεων ύψους 100.000 ευρώ, καθώς και για τη δημοσίευση συγγνώμης από το Σωματείο!

Η εργοδοσία θεωρεί ότι: α) κάθε είδους διεκδίκηση πέρα από την δικαστική αποτελεί έκνομη ενέργεια, «ενέργεια αυτοδικίας», β) κάθε μορφής δημοσιοποίηση της εργατικής διαφοράς αποτελεί συκοφαντία, γ) κάθε δράση του Σωματείου για τη δημοσιοποίησή της είναι δράση «φουσκωτών ή τραμπούκων», δ) όλα τα παραπάνω είναι ενέργειες «που βλάπτουν την τιμή και την υπόληψή τους»!

Η εργοδοσία του Μπαχαράκη προσπαθεί να ποινικοποιήσει και να απαγορεύσει κάθε αγωνιστική διεκδίκηση του Σωματείου. Ο περιορισμός των ατομικών ελευθεριών και των δημοκρατικών, συνδικαλιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων μάς αφορά όλους και κάθε κοινωνική, εργατική ή πολιτική συλλογικότητα. Και όπως φαίνεται από τον αγώνα μας, η επιμονή μάς οδηγεί στη νίκη!

Καμία δίωξη στον εκπαιδευτικό Στέφανο Γκουλιώνη!

Η δικομματική πλέον συγκυβέρνηση και η τρόικα έχουν εξαπολύσει μια βάρβαρη επίθεση ισοπέδωσης και λεηλασίας στα εισοδήματα, στους μισθούς, στην κοινωνική ασφάλιση, στις εργασιακές σχέσεις, στην υγεία, στην παιδεία, κ.α. Την ίδια στιγμή χιλιάδες εργαζόμενοι ρίχνονται κάθε μήνα στον καιάδα της ανεργίας, η φτώχεια και η εξαθλίωση κατατρώνε καθημερινά την ελληνική κοινωνία, οι νέες γενιές οδηγούνται στη μετανάστευση και την περιθωριοποίηση.

Η συγκυβέρνηση και η τρόικα γνωρίζουν ότι αυτή η βαρβαρότητα θα βρει και ήδη βρίσκει αντίθετη όλη την ελληνική κοινωνία, τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Γι' αυτό μέρα με την μέρα οικοδομούν ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης» συνοδεία με τους τραμπούκους της Χ.Α. με την άγρια καταστολή των κινητοποιήσεων και των διαδηλώσεων, με την καταπάτηση των πολιτικών, δημοκρατικών, συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ατομικών ελευθεριών - με πραξικοπήματα όπως στην ΕΡΤ.

Συλλήψεις διαδηλωτών εργαζομένων στις κινητοποιήσεις των Δήμων, καταπάτηση του πανεπιστημιακού ασύλου με συλλήψεις απεργών εργολαβικών εργαζομένων και φοιτητών, ΕΔΕ για πάμπολους εργαζόμενους-ειδικά εμπλεκόμενους με εργατικούς αγώνες, συλλήψεις μαθητών-φοιτητών στην επέτειο δολοφονίας του Αλέξη, επιστρατεύσεις απεργών ναυτεργατών-ΜΕΤΡΟ-εκπαιδευτικών με συνοδεία ΜΑΤ, βασανιστήρια μεταναστών σε αστυνομικά τμήματα και στρατόπεδα συγκέντρωσης, επιβολή αστυνομικής χούντας στις Σκουριές Χαλκιδικής, ενορχηστρωμένες εργοδοτικές δίωξεις σε μαχητικούς συνδικαλιστές και εργαζόμενους(βλ. Μπαχαράκη), παράνομες τερατώδεις προφυλακίσεις(βλ. Σακκάς 2,5 έτη), δίωξεις αγωνιστών ενάντια στα δίδοια κ.α.

Αυτά τα γεγονότα αποτελούν την συνέχεια μιας σειράς βίαιων καταπατήσεων δικαιωμάτων και ελευθεριών, ειδικά από το 2010, για να επιβληθεί η Μνημονιακή συνταγή των καπιταλιστών και οι κυβερνήσεις ανδρείκελα. Δεν πρόκειται για μία απλή αντιδημοκρατική εκτροπή αλλά για μια συνειδητή και σχεδιασμένη προσπάθεια της συγκυβέρνησης και της τρόικας να εγκαθιδρύσουν ένα κράτος «έκτακτης ανά-

γκης» και να συντρίψουν κάθε διαμαρτυρία και αγώνα των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, ώστε να μας κάνουν μια απέραντη Μανωλάδα. Ποιοτική αναβάθμιση αυτής της στρατηγικής επιχειρήθηκε από τον Σαμαρά με το χουντικό κλείσιμο της ΕΡΤ και την εμφάνισή του ως νέος Βοναπάρτης που θα μας πατήσει με την «μπότα» του. Το Κίνημα του έδωσε μια πρώτη απάντηση!

Άμεσα η συγκυβέρνηση θα επιχειρήσει να εφαρμόσει αυτά που υπόγραψε στην Τρόικα και κυρίως απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων. Για αυτό παραμένει η επιστράτευση στους εκπαιδευτικούς και καλλιεργείτε κλίμα τρομοκρατίας στο δημόσιο με απαντήσεις ΕΔΕ, ώστε να τσακίσουν το φρόνημα των Δ.Υ. και τον συνδικαλισμό, για να επιβάλλουν χιλιάδες απολύσεις-θανάτους εργαζομένων. Θύμα αυτής της άθλιας τακτικής είναι ο εκπαιδευτικός Σ. Γκουλιώνης.

Ο συναγωνιστής παραπέμπεται, στις 4/7/2013 σε πειθαρχικό με την κατηγορία «της ανάρμοστης συμπεριφοράς εκτός υπηρεσίας» και απειλείται με απόλυση. Πρόφαση για την παραπομπή του συναδέλφου ήταν η πρωτόδικη καταδίκη του με αναστολή από το Πλημμελειοδικείο Λάρισας με την ψεύτικη κατηγορία της αντίστασης κατά της αρχής, μετά την παντελώς άδικη και αναίτια σύλληψή του στην παρέλαση την 25^η Μαρτίου του 2012 στην Λάρισα. Συμπαράτασσομαστε με το συναγωνιστή και ζητάμε την πλήρη αθώωσή του, την απαλλαγή του από κάθε πειθαρχική δίωξη και την άμεση επιστροφή στην εργασία του, γιατί το δικαίωμα της διεκδίκησης, της διαμαρτυρίας και της διαδήλωσης είναι αναφαίρετο δικαίωμα όλων των εργαζομένων. Ανάγκη είναι να συνεχίσουμε ακόμα πιο δυναμικά για να καταργήσουμε στην πράξη τα μνημόνια και τα μέτρα τους, για να υπερασπίσουμε τα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας, την ίδια μας τη ζωή.

Καλούμε κάθε εργαζόμενο, νέο, κάθε μαθητή και φοιτητή, κάθε πολίτη, στην συγκέντρωση αλληλεγγύης στο συναγωνιστή εκπαιδευτικό Στέφανο Γκουλιώνη την Πέμπτη 4 Ιουλίου 2013, στις 9:30πμ Περιφερειακή Διεύθυνση Εκπαίδευσης Θεσσαλίας, οδός Μανδηλαρά, στη Λάρισα.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΤΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ενάντια σε σωματεία και συνδικαλιστές Σίριαλ καταστολής και συλλήψεων

Επεισόδια σημειώθηκαν, για ακόμα μια φορά, σε κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν από συνδικαλιστές και εργαζόμενους του Μετρό στις 4/6, καθώς επίσης και από συνδικαλιστές και εργαζόμενους ναυτεργάτες στις 7/6.

Πιο συγκεκριμένα, αφορμή για τη διαμαρτυρία των συνδικαλιστών του Μετρό στα γραφεία της ΣΤΑΣΥ αποτέλεσαν 145 μονομερείς μετακινήσεις προσωπικού υπό την απειλή της απόλυσης, διαλύοντας έτσι μια σειρά από υπηρεσίες για να «ενισχυθεί», δήθεν, η λειτουργία του δικτύου. Η απάντηση της εργοδοσίας ήταν άμεση! Αρχικά αποτράπηκε η είσοδος των συνδικαλιστών στο κτήριο της διοίκησης από σκευοιριτάδες, που με επικεφαλής τον προϊστάμενο της ΣΤΑΣΥ προπηλάκισαν τον πρόεδρο του ΣΕΛΜΑ (Σωματείο Εργαζόμενων Λειτουργίας Μετρό) Αντ. Σταματόπουλο και άλλα μέλη του σωματείου. Οι σκευοιριτάδες παρέδωσαν την «σκυτάλη» σε δύο διμοιρίες ΜΑΤ και μια ΥΜΕΤ, για να εμποδίσουν με τη βία την επιτόπου προσέλευση επιπλέον εργαζομένων. Σε ανακοίνωσή του, το ΣΕΛΜΑ δηλώνει πως αν εφαρμοστούν στην πράξη αυτές οι μετακινήσεις, θα ακολουθήσει διάλυση όλων των εργασιακών σχέσεων και δικαιωμάτων – και ότι, παρά το γεγονός ότι είναι επιστρατευμένοι, το σωματείο δεν θα επιτρέψει κανένας συνάδελφός τους να χάσει τη θέση του.

Σκηνές παρόμοιου «κάλλους» δι-

αδραματίστηκαν και στα λιμάνια του Πειραιά, του Λαυρίου και της Ραφήνας κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων των ναυτεργατών, ομοίως επιστρατευμένων, οι οποίοι ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τη μη καταβολή των δεδουλευμένων τους, με παρεμβάσεις σε πλοία μπλόκαραν τον απόπλου τους. Επίσης, μερικές μέρες αργότερα πραγματοποιήσαν και παράσταση διαμαρτυρίας στην εισαγγελία Πειραιά. Εκπρόσωποι της Πανελληνίας Ένωσης Μηχανικών Εμπορικού Ναυτικού (ΠΕΜΕΝ, ελέγχεται από το ΠΑΜΕ) ανέφεραν χαρακτηριστικά πως το 70% των ναυτεργατών στην επιβατηγό ναυτιλία είναι απλήρωτο τους τελευταίους πέντε με έξι μήνες! Στη σύλληψη δύο συνδικαλιστών της ΠΕΜΕΝ για «παρακώλυση συγκοινωνιών», μετά από προφορική εντολή του εισαγγελέα, προχώρησε το κεντρικό λιμεναρχείο της Ραφήνας.

Είναι πλέον προφανές ότι η κυβέρνηση και οι παρατρεχάμενοί της έχουν πετάξει τις μάσκες! Επιβάλλουν ένα σύστημα σύγχρονης σκληριότητας και προσπαθούν να το διατηρή-

σουν μέσω των περικοπών μισθών και συντάξεων, απολύσεων κ.λπ. σε συνδυασμό με τις επιστρατεύσεις και τη βίαιη επίθεση των κατασταλτικών μηχανισμών. Περίτρανη απόδειξη ήταν η επιστράτευση των εκπαιδευτικών στην προοπτική και μόνο της απεργίας και το αιφνίδιο κλείσιμο της ΕΡΤ εν μια νυκτί. Εντελώς απροκάλυπτα, υπογράφοντας πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, διालύουν δημόσιους φορείς, νοσοκομεία, σχολεία κ.α. πετώντας χιλιάδες εργαζομένων κυριολεκτικά στον δρόμο και διαλύοντας τις δημόσιες-κοινωνικές υπηρεσίες. Ο μόνος τρόπος για να επιβιώσουμε σ' αυτή την «κινούμενη άμμο» είναι να στηριχτούμε στις δυνάμεις μας, ενισχύοντας την οργάνωσή μας (σωματεία, επιτροπές δράσης) για την έμπρακτη καταγγελία και κατάρνηση των βάρβαρων αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων, δημιουργώντας κέντρα αγώνα σε κάθε γειτονιά, σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε πλατεία, με στόχο την γενική πολιτική απεργία διαρκείας για να διώξουμε τη χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας.

Ανακοίνωση της Π.Ε.Κ.Ο.Π.

Η Παναττική Ένωση Καθαριστριών & Οικιακού Προσωπικού καταγγέλλει την εταιρεία ΦΑΣΜΑ ΑΕ, για τις απολύσεις στο Νοσοκομείο Γεννηματά. Καταγγέλλει τον ιδιοκτήτη της εταιρείας, σαν ηθικό αυτουργό του εγκληματικού που υπέστη η συναδέλφισσα Αγγελική Κότσιρα, από τις απολυμένες εργαζόμενες, μετά την ανακοίνωση της απόλυσής της. Τον καθιστά ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟ για ότι της συμβεί μετά από αυτό. Η εταιρεία ΦΑΣΜΑ ΑΕ, ζητούσε από τις απλήρωτες εδώ και δύο μήνες εργαζόμενες να υπογράψουν ότι έλαβαν τα χρήματά τους. Η άρνηση αρκετών εργαζομένων και η καταγγελία στο συνδικάτο τους για τα παραπάνω, ήταν η αιτία για τις απολύσεις τριών εργαζομένων καθαριστριών. Η εταιρεία αποθρασυνόμενη από την προκλητική κάλυψη του διοικητή του νοσοκομείου, παρ' όλο που εδώ και χρόνια είναι υπόλογη για αθρόες παραβιάσεις της εργατικής νομοθεσίας, συνέχιζε παράνομα την εργολαβία καθαρισμού στο νοσοκομείο. Το 2010 μάλιστα, απέλυσε την συνδικαλίστρια και μέλος της διοίκησης της ΠΕΚΟΠ Παρασκευή Κυτιάννη.

Την Πέμπτη 27 Ιουνίου η ΠΕΚΟΠ μαζί με αλληλέγγυους συνδικαλιστές διαμαρτυρήθηκε στον διοικητή του νοσοκομείου ΓΝΑ «Γ. Γεννηματάς» και στην 1η ΥΠΕ, για τις απλήρωτες εργαζόμενες και τις καταγγελίες πως ο εργοδότης ζητάει επιστροφή χρημάτων από την μισθοδοσία των εργαζομένων, παίρνοντας υποκριτικές διαβεβαιώσεις πως θα διευθετηθεί το θέμα και δεν πρόκειται να γίνει καμιά απόλυση. Την ίδια ημέρα η εταιρεία απολύει την εργαζόμενη Αγγελική Κότσιρα και μέχρι σήμερα έχουν γίνει γνωστές άλλες δύο απολύσεις από τις εργαζόμενες που αρνήθηκαν να υπογράψουν, μεταξύ των οποίων μια εργαζόμενη που πάσχει από καρκίνο. Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, η τρομοκρατία της εργοδοσίας στον χώρο μας, είναι η συνέπεια των δουλεμπορικών νόμων που ψήφισαν ΠΑΣΟΚ και ΝΔ πριν από χρόνια και τώρα με ευκαιρία της κρίσης γενικεύουν σε όλους τους εργαζόμενους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Η κάλυψη των διοικήσεων των οργανισμών που απασχολούν τις δουλεμπορικές εταιρείες καθαριότητας (όπως η διοίκηση του ΓΝΑ «Γ. Γεννηματάς»), είναι συννοχή, κάτω από την πολιτική ομπρέ-

λα της μνημονιακής κυβέρνησης, στις αθρόες παραβάσεις της εργατικής νομοθεσίας. Είναι το ίδιο υπεύθυνοι με τους εργολάβους για την ασυδοσία που επικρατεί στον χώρο. Συνάδελφοι και συναδέλφισσες, με τα μνημόνια και οι ελάχιστες εγγυήσεις που έδινε η εργατική νομοθεσία, καταργήθηκαν μαζί με τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, επιτρέποντας την απόλυτη λεηλασία της εργασίας μας από εργοδότες. Ο δρόμος του αγώνα είναι πια για όλους μας μονόδρομος. Αν τους αφήσουμε σήμερα να τσακίσουν τις απλήρωτες εργαζόμενες στο ΓΝΑ «Γ. Γεννηματάς», οδηγώντας τους στην απελπισία θα έχουμε αφήσει ανοιχτό τον δρόμο για ακόμη μεγαλύτερες υποχωρήσεις. Για αυτό η διοίκηση της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών & Οικιακού Προσωπικού καλεί κάθε ταξικό σωματείο κάθε αγωνιστική πολιτική συλλογικότητα και κάθε εργαζόμενο, να σταθούν στο πλάι μας και να παλέψουν να ακυρωθούν οι απολύσεις των καθαριστριών στο ΓΝΑ «Γ. Γεννηματάς» από την εταιρεία ΦΑΣΜΑ ΑΕ.

ΠΑΝΑΤΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΩΝ & ΟΙΚΙΑΚΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Από την δράση μας

Σεβασμός στην αποκλειστική νοσηλεία

Όχι στην υπουργική απόφαση

Με την Υπουργική Απόφαση (ΥΑ) «Παροχή υπηρεσιών σε ασθενείς νοσοκομείων ΕΣΥ και ιδιωτικών κλινικών της Χώρας από αποκλειστικές νοσοκόμες και νοσοκόμους», που δημοσιεύτηκε στα τέλη Απριλίου του 2012, το υπουργείο Υγείας και η κυβέρνηση προχώρησαν, αιφνιδιαστικά και χωρίς στοιχειώδη ενημέρωση των αποκλειστικών νοσοκόμων, σε μεγάλες ανατροπές σε βάρος τους αλλά και σε βάρος της φροντίδας των ασθενών και της εύρυθμης λειτουργίας των νοσοκομείων. Οι βασικότερες ανατροπές έχουν να κάνουν με τα εξής:

α) Υποχρεώνονται οι αποκλειστικές, και ενώ δεν είχαν ενημερωθεί στοιχειωδώς, ακόμη και μέχρι τα τέλη Μάη, να καταθέσουν τα δικαιολογητικά τους (που τα είχαν ήδη καταθέσει στα νοσοκομεία όπου δούλευαν) στις Δ.Υ.ΠΕ. (Διοικήσεις Υγειονομικών Περιφερειών), για την εκ νέου δημιουργία Μητρώου των αποκλειστικών, έως τις 15 Ιουνίου. Το υπουργείο ζητά ταυτόχρονα και πιστοποιητικό ελληνομάθειας, ακόμη και από όσες απασχολούνταν για χρόνια ως αποκλειστικές, χωρίς να τους δίνει ένα χρονικό διάστημα για να το προσκομίσουν.

β) Καταργούν άμεσα τις υπάρχουσες λίστες αποκλειστικών σε κάθε νοσοκομείο και κλινική και δημιουργούν, από 1ης Ιουλίου 2013, νέες λίστες με βάση το νέο Μητρώο. Υπάρχει πλέον μεγάλος κίνδυνος, τόσο για τις ίδιες τις αποκλειστικές όσο και για τη φροντίδα των ασθενών και την καλή λειτουργία των νοσοκομείων. Για παράδειγμα, μπορεί να μείνουν κάποιες/οι αποκλειστικές/οι έξω από τις λίστες, είτε γιατί δεν πρόλαβαν για οποιονδήποτε λόγο να εγγραφούν στο νέο Μητρώο, είτε γιατί «απλά» σε αυτό το αποτέλεσμα οδηγεί πλέον η νέα ΥΑ. Επίσης, μπορεί να αλλάξουν και να αλλάζουν πλέον συνεχώς οι αποκλειστικές κάθε χρόνο νοσοκομείο/χώρο εργασίας, λόγω της κατάρνησης της όποιας σταθερότητας ή σταθερής βάσης της κάθε λίστας ανά νοσοκομείο, όπως ίσχυε μέχρι σήμερα.

γ) Καθιερώνουν και άλλους τρόπους για την παραβίαση στην επιλογή και απασχόληση των αποκλειστικών από τη λίστα, με κίνδυνο να απασχολούνται άτομα τελείως άσχετα με την αποκλειστική νοσηλεία, αρκεί να δηλώνονται με εργόσημο, ως οικόσιτο προσωπικό.

δ) Πετούν έξω από τις τριμελείς επιτροπές (που έλεγχαν μέχρι σήμερα την τήρηση της λίστας) σε κάθε νοσοκομείο, αλλά και έξω από όλες τις διαδικασίες που τις αφορούν, τις ίδιες τις αποκλειστικές και τα συλλογικά τους όργανα (επιτροπές, Σωματεία κ.λπ.). Ενάντια στη νέα ΥΑ υπήρξαν διάφορες σποραδικές αντιδράσεις, όμως το πανελλαδικό Σωματείο δεν κάνει τίποτα, αν δεν στηρίζει κιόλας στην πράξη την ΥΑ. Το «Σωματείο Εργαζομένων Αποκλειστικών Νοσηλευτών Μακεδονίας» προσπάθησε και προσπαθεί να οργανώσει μια αντίσταση, με συνελεύσεις, με την ενημέρωση των συναδέλφων, με παραστάσεις διαμαρτυρίας στις δύο Δ.Υ.ΠΕ. στη Θεσσαλονίκη, με υπομνήματα και πίεση προς το υπουργείο Υγείας — όπου πέτυχε μια συνάντηση με τον υπουργό για να του θέσει τα αιτήματά του, λόγω όμως της νέας κυβέρνησης και της αλλαγής υπουργού η συνάντηση αυτή αναβλήθηκε — καθώς και με μια προσπάθεια ηλεκτρονικής ενημέρωσης ή επικοινωνίας με διάφορα άλλα Σωματεία αποκλειστικών. Απαιτούμε την απόσυρση ή ανάκληση της ΥΑ και την έναρξη άμεσα διαλόγου για την επίλυση των παραπάνω ζητημάτων και κυρίως θέτοντας επιτακτικά την ανάγκη συζήτησης λύσεων για τα πραγματικά προβλήματα και για την ανάληψη από το κράτος του κόστους της αποκλειστικής νοσηλείας, είτε με τη μορφή της άμεσης πρόσληψης των αποκλειστικών, είτε με την κάλυψη του κόστους της αποκλειστικής από τα ασφαλιστικά ταμεία και την πρόνοια, συνολικά ή ως προς το μέρος της ασφάλισής τους.

Μαφιόζικη απαγωγή και έκδοση αγωνιστή

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ – ΑΣΥΛΟ για τον τούρκο αγωνιστή Μπουλούτ Γιαϊλά

Μήνες από τις μέρες της παράδοσης του κούρδου ηγέτη Αμπντουλάχ Οτσαλάν στις τούρκικες αρχές ξύπνησε στον ελληνικό λαό η απαγωγή και έκδοση στην Τουρκία του πολιτικού πρόσφυγα Μπουλούτ Γιαϊλά.

Ο 26χρονος Γιαϊλά, ενεργό μέλος του φοιτητικού κινήματος στην Τουρκία (είχε δέκα φορές συλληφθεί και βασανιστεί) και εκ των ηγετών της νεολαίας του κόμματος ΔΗΚΡ-Σ, βρισκόταν εδώ και οκτώ μήνες στην Ελλάδα, όπου ζητούσε πολιτικό άσυλο, κυνηγημένος για την πολιτική του δράση από την κυβέρνηση Ερντογάν.

Στις 30 Μαΐου, αργά το βράδυ, βγαίνοντας από μια πολυκατοικία της οδού Σόλωνος στην Αθήνα, απήχθη από πέντε άνδρες με πολιτικά που αφού τον ξυλοκόπησαν μπροστά σε αρκετούς αυτόπτες μάρτυρες, τον έβαλαν σε αυτοκίνητο και έφυγαν προς άγνωστη κατεύθυνση.

Όπως αποκαλύφθηκε μόλις λίγες μέρες μετά, η «άγνωστη» αυτή κατεύθυνση ήταν η Ισταμπούλ και οι φυλακές της, ενώ οι απαγωγείς ήταν έλληνες αστυνομικοί. Μέχρι να φτάσει στα χέρια των τούρκικων αρχών, ο Μπουλούτ βρισκόταν υπό την επιτήρηση όχι μόνο ελλήνων και τούρκων αλλά και αμερικάνων αστυνομικών.

Η ΕΛ.ΑΣ. και η κυβέρνηση Σαμαρά συνεχίζουν προκλητικά να δηλώνουν άγνοια για το θέμα, παρόλο που έχει ήδη γίνει γνωστό ότι το αυτοκίνητο της απαγωγής ήταν υπηρεσιακό όχημα της αστυνομίας, παρόλο που ο Γιαϊλά έφτασε μέσα σε λίγες ώρες από την Αθήνα στην Ισταμπούλ αλυσοδεμένος, παρόλο που οι τουρκικές εφημερίδες έχουν δημοσιεύσει αναλυτικά ρεπορτάζ!

Το περιστατικό αυτό είναι ένας ακόμη κρίκος στη μακρά αλυσίδα ωμών καταπατήσεων των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Η κυβέρνηση Σαμαρά, αφού επανέφερε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα βασανιστήρια μεταναστών στα αστυνομικά τμήματα, μ' αυτή την απαγωγή εντείνει ακόμα περισσότερο το μετεμφυλιακό σκηνικό ζόφου και

τρόμου που προσπαθεί να στήσει.

Το πιο προκλητικό σημείο, όμως, της υπόθεσης είναι ότι αυτό το «δωρο» της (τότε τρικομματικής) ελληνικής κυβέρνησης στην τούρκικη έγινε τη στιγμή που ο τούρκικος λαός έγραφε λαμπρές σελίδες με την εξέγερση της πλατείας Ταξίμ και η ηρωική του αντίσταση στην δολοφονική καταστολή του Ερντογάν είχε συγκινήσει τους έλληνες εργαζόμενους και όλους τους λαούς της περιοχής. Είναι δηλαδή μια ανοιχτή παραδοχή των δύο κυβερνήσεων και αστικών τάξεων, ότι μπροστά στον κίνδυνο του εργατικού κινήματος και της λαϊκής οργής μπορούν να συνεργαστούν άφογα.

Απέναντι σ' αυτή την ταξική συμμαχία, οι έλληνες και τούρκοι εργαζόμενοι πρέπει να αντιτάξουν τη δική τους. Πρέπει να απαιτήσουμε με κάθε τρόπο και στηρίζοντας τις κινητοποιήσεις των τούρκων πολιτικών προσφύγων στην Ελλάδα, την άμεση επιστροφή του Γιαϊλά και την τιμωρία των ενόχων. Παράλληλα, όμως, οφείλουμε να πάρουμε από τους τούρκους εργαζόμενους την αναμμένη φλόγα της πλατείας Ταξίμ και να την απλώσουμε και στη δικιά μας χώρα, χτυπώντας έτσι ταυτόχρονα το εγκληματικό δίδυμο Σαμαρά-Ερντογάν.

Αντιρατσιστικά φεστιβάλ σε όλη τη χώρα

Οπως κάθε χρόνο στα τέλη Ιούνη και αρχές Ιούλη θα διεξαχθούν αντιρατσιστικά φεστιβάλ σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις. Τα φεστιβάλ αυτά θα αποτελέσουν μικρές ή μεγάλες γιορτές συνάντησης ντόπιων και μεταναστών, σε μια δύσκολη περίοδο, που είναι εξίσου αναγκαία τόσο η συζήτηση και η κοινή πάλη ντόπιων και μεταναστών για τα δικαιώματά τους όσο και μια μικρή «απόδραση» από την καθημερινότητα.

Στην Αθήνα, το 17ο αντιρατσιστικό φεστιβάλ, με κεντρικό σύνθημα «σημαία μας η ισότητα, όπλο μας η αλληλεγγύη» θα διεξαχθεί στις 28, 29 και 30 Ιούνη στο ποδηλατοδρόμιο του ΟΑΚΑ. Στη Θεσσαλονίκη στις 5, 6 και 7 Ιούλη θα πραγματοποιηθεί το 16ο αντιρατσιστικό φεστιβάλ κοινωνικής αλληλεγγύης, με κεντρικό σύνθημα «να κερδίσουμε αυτό τον πόλεμο, ν' αλλάξουμε αυτόν τον κόσμο», στο πρώην στρατόπεδο «Παύλου Μελά». Στις 29 και 30 Ιούνη αντιρατσιστικά φεστιβάλ θα διοργανωθούν και σε Βόλο, Τρίκαλα, Χανιά.

Στα φεστιβάλ θα πραγματοποιηθούν δεκάδες εκδηλώσεις και εργαστήρια από διάφορες συλλογικότητες, οργανώσεις, σωματεία κ.λπ. Βασικά θέματα των συζητήσεων, εκτός φυσικά απ' ό,τι αφορά άμεσα τη ζωή και τους αγώνες των μεταναστών (δικαιώματα, Μανωλάδα, στρατόπεδα συγκέντρωσης, καταστολή, φασιστικές επιθέσεις), θα είναι και η λαϊκή εξέγερση στη γειτονική Τουρκία, ο αγώνας στην ΕΡΤ, οι αγώνες ενάντια στη λεηλασία

του φυσικού περιβάλλοντος (Σκουριές) και το ξεπούλημα του νερού, η ανεργία, ο αντιρατσισμός κ.α. Πλούσιο θα είναι και το πολιτιστικό και καλλιτεχνικό πρόγραμμα με προβολές, συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις κ.α.

Κοινό χαρακτηριστικό όλων των φεστιβάλ είναι ότι στο όνομά τους ή στον κεντρικό τους τίτλο έχει προστεθεί και η «κοινωνική αλληλεγγύη», θέλοντας ν' αναδειχθεί η ανάπτυξη από ντόπιους και μετανάστες ποικίλων πρακτικών αλληλεγγύης στην καθημερινή προσπάθεια για την αντιμετώπιση της κρίσης και των επιπτώσεών της. Έτσι στα φεστιβάλ θα υπάρχει παρουσία από κοινωνικά ιατρεία, συλλογικές κουζίνες, στέκια, δίκτυα διάθεσης προϊόντων χωρίς μεσάζοντες κ.α.

Η ΟΚΔΕ, όπως κάθε χρόνο, συμμετέχει και στηρίζει τη διοργάνωση αυτών των φεστιβάλ. Στον χώρο τους θα υπάρχουν τραπέζια με υλικό της ΟΚΔΕ και των παρατάξεών της (Αντεπίθεση των Εργαζομένων, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, Μαθητική Αντεπίθεση) και βιβλιοπωλείο των εκδόσεων Εργατική Πάλη, καθώς και άλλων εκδόσεων.

Στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης, το Σάββατο 6 Ιούνη, στις 7μμ, η ΟΚΔΕ θα διοργανώσει εκδήλωση με θέμα: «**Η λαϊκή εξέγερση στην Τουρκία και τα χαρακτηριστικά του κινήματος**», με ομιλητή τον **συντροφο Sedat Durel από την τούρκικη τροτσκιστική οργάνωση Εργατικό Μέτωπο**.

Αν και έχουν γίνει κάποια βήματα σε σχέση με το παρελθόν, τα αντιρα-

τσιστικά φεστιβάλ δεν έχουν ξεπεράσει το επίπεδο μιας ετήσιας πολυπολιτισμικής γιορτής, όπου κανείς μπορεί να δοκιμάσει κάποια εξωτική κουζίνα ή ν' ακούσει κάποια διαφορετική μουσική, αλλά δεν μπορεί να συναντηθεί και να συζητήσει ουσιαστικά και με όρους αγώνα για τα κοινά προβλήματα ντόπιων και μεταναστών και με ποιον τρόπο αυτά μπορούν να λυθούν. Για να συνεχίσουν να έχουν αυτά τα φεστιβάλ νόημα αλλά και πραγματική επιτυχία, πρέπει ν' αποτελέσουν ένα εργαλείο που θα προωθεί την οργάνωση και την ενότητα ντόπιων και μεταναστών εργατών και την αναγκαιότητα των κοινών τους αγώνων ενάντια στις επιπτώσεις της κρίσης και το καπιταλιστικό σύστημα που γεννά την εκμετάλλευση και τον ρατσισμό.

Παρακολουθούν ανεξέλεγκτα τα πάντα

Αποκαλύψεις για τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες

Στις αρχές Ιούνη, οι εφημερίδες Βρετανική Γκάρντιαν και Ουάσιγκτον Ποστ με σειρά άρθρων αποκάλυψαν την ύπαρξη ενός μυστικού προγράμματος της NSA (Αμερικάνικη Υπηρεσία Ασφαλείας) με την κωδική ονομασία PRISM, το οποίο χρησιμοποιείται για την παρακολούθηση των τηλεφωνικών και ηλεκτρονικών συστημάτων επικοινωνιών στις ΗΠΑ αλλά και παγκοσμίως. Το PRISM εξασφαλίζει κυρίως, εκτός από την παρακολούθηση των τηλεφωνημάτων, την πρόσβαση σε διαμετακομιστές (σέρβερ) μεγάλων εταιριών του Διαδικτύου και δίνει τη δυνατότητα πρόσβασης στα δεδομένα των χρηστών του.

Με απλά λόγια, η επίσκεψη ιστοσελίδων, η ανάγνωση πληροφοριών, η επίσκεψη σε μηχανές αναζήτησης, η αποστολή email και κάθε τύπου επικοινωνία με άλλους χρήστες, το περιεχόμενό τους, τα προσωπικά δεδομένα, ακόμα και η τοποθεσία που βρίσκονται οι χρήστες σε όλο το χρονικό διάστημα που χρησιμοποιούν το Διαδίκτυο, βρίσκονται μέσω του PRISM στη διάθεση των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών για οποιαδήποτε χρήση.

Η ύπαρξη μυστικών προγραμμάτων παρακολούθησης των επικοινωνιών δεν είναι κάτι καινούργιο και δεν προκαλεί έκπληξη (βλ. π.χ. σύστημα Έσελον, υπόθεση υποκλοπών στη Vodafone το 2005 και «αυτοκτονία» Τσαλικίδη κ.α.). Αυτό που σοκάρει είναι το εύρος δράσης του προγράμματος, που καλύπτει τον παγκόσμιο ιστό του Διαδικτύου και το σύνολο των εταιριών τηλεπικοινωνιών και περιλαμβάνει στις παρακολουθήσεις, εκτός από απλούς πολίτες, μέλη διάφορων οργανώσεων, ακτιβιστές, συνδικαλιστές, μέχρι ξένες κυβερνήσεις και διπλωματικές αποστολές. Στο χορό των μυστικών παρακολούθησεων μπαίνουν, σύμφωνα με τις αποκαλύψεις, και οι μυστικές υπηρεσίες άλλων χωρών (Βρετανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Γαλλία, Αυστραλία κ.α.), που αναπτύσσουν δικά τους λογισμικά παρακολούθησης και υποκλοπών βρίσκονται σε στενή συνεργασία με τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες.

Οι αποκαλύψεις ξεσήκωσαν θύελλα αντιδράσεων. Στις κατηγορίες για καταπάτηση των ατομικών ελευθεριών και παράνομη πρόσβαση σε πληροφορίες, ο Ομπάμα απάντησε πως η αμερικανική κυβέρνηση έχει δικαίωμα να ενεργεί με κάθε τρόπο για την προστασία των συμφερόντων της και χρησιμοποίησε, για ακόμα μια φορά, ως επιχείρημα τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», για να συμπληρώσει πως όλα έχουν γίνει βάσει νόμου. Σύμφωνα με έγγραφα που ήρθαν στη δημοσιότητα, φέρουν την υπογραφή του υπουργού Δικαιοσύνης Έρικ Χόλντερ και έχουν εγκριθεί με μυστικές και αδιαφανείς διαδικασίες από το μυστικό Δικαστήριο Παρακολούθησης Ξένων Πληροφοριών, η NSA έχει δικαίωμα να χρησιμοποιεί δεδομένα που υποκλέπτεται από πολίτες αμερικανούς και μη, να τα αποθηκεύει για οποιαδήποτε χρήση, χωρίς να υποχρεούται να γνωστοποιήσει τις ενέργειες της ή να λογοδοτήσει γι' αυτές.

Από την πλευρά τους, οι μεγάλες εταιρίες του Διαδικτύου που εμπλέκονται (Google, Microsoft, Yahoo, Facebook, AOL, Skype, YouTube, Apple, PalTalk), αρχικά αρνήθηκαν ότι γνώριζαν την ύπαρξη αυτού του προγράμματος ή ότι παρείχαν οποιαδήποτε διευκόλυνση, αλλά αργότερα παραδέχτηκαν ότι σε περιπτώσεις «που πρόσταζε ο νόμος και το εθνικό συμφέρον», παρείχαν ελεύθερη πρόσβαση σε δεδομένα.

Οι παρακολουθήσεις μπορεί ν' αποτελούν όπλο των αστικών κυβερνήσεων και των συμφερόντων που εκπροσωπούν στους μεταξύ τους ανταγωνισμούς. Κυρίως όμως, και αυτό επιβεβαιώνει η παγκόσμια έκταση του σκανδάλου, οι αστικές κυβερνήσεις και η παγκόσμια μπουρζουζία τις χρησιμοποιούν για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους και την αντιμετώπιση κάθε αντίστασης, ιδιαίτερα της νέας ανόδου των ταξικών αγώνων. Ότι προσανατολίζονται στην εγκαθίδρυση ενός αστυνομικού κράτους, ενός διαρκούς καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, όπου δεν υπάρχουν έννοιες όπως ατομικές ελευθερίες, προσωπικά δεδομένα και ιδιωτικό απόρρητο.

Μπορούμε να νικήσουμε τη «χούντα Σαμαρά»

Η ΕΡΤ να γίνει αρχή της

Το ξέσπασμα του αγώνα στην ΕΡΤ συνέπεσε – συμβολικά αλλά και πολιτικά και πρακτικά – με μια Νέα Κατάσταση που αντιμετωπίζει το εργατικό κίνημα. Και υποδεικνύει μια σειρά από καίρια συμπεράσματα, για τον όσο το δυνατό καλύτερο, πιο έγκαιρο επανεξοπλισμό των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, στην πάλη για ν' ανατρέψουμε τα Μνημόνια, τις συγκυβερνητικές Χούντες, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

■ Σταύρος Σκεύος

Η σημασία του αγώνα

Με την ανακοίνωση του πραξικοπηματικού κλεισίματος της ΕΡΤ και το «μαύρο» στις οθόνες, εκδηλώθηκε ένα παλλαϊκό κύμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης. Η κατάληψη των κτηρίων (ιδιαίτερα του ραδιομεγάρου της Αγίας Παρασκευής) από τους εργαζόμενους και το κάλεσμα συγκεντρώσεων, έδωσε την ευκαιρία να βρεθούν εκεί δεκάδες χιλιάδες κόσμου. Παράλληλα, με τη συνέχεια διαμόρφωσης/εκπομπής προγράμματος και τις συνεχείς εκδηλώσεις, το ραδιομέγαρο γινόταν ένα «νέο Πολυτεχνείο» (έστω κι αν αυτό έκφραζε περισσότερο έναν πόθο ή μια ελπίδα).

Έτσι, βρήκε μαζική διέξοδο όχι μόνο η συμπαράσταση στους εργαζόμενους, αλλά και η κατακραυγή ενάντια στο πραξικόπημα Σαμαρά, το ηχηρό ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ενάντια στην τρικομματική, την ταπείνωση από τις φασιστικές μεθόδους της, που μετά τα παραμύθια του success story και τις απανωτές επιστρατεύσεις απεργών, αποκορυφωνόταν με τον «ξαφνικό θάνατο» της ΕΡΤ.

Αυτή ήταν η καίρια σημασία του αγώνα. Έφερε στην επιφάνεια τις πραγματικές διαστάσεις των ταξικών συσχετισμών. Ήταν μια γροθιά στη χούντα με ολίγη από υπουργική κάλυψη που ετοιμάζε ο Σαμαράς, μεθυσμένος από το ακροδεξιό του επιτελείο – και μετέτρεψε αυτό που νόμιζε άνετο θερινό περίπατο σε μάχη αξιώσεων με απρόβλεπτη κατάληξη. Διαλύοντας την τρικομματική, διέλυσε την επίπλαστη «σταθερότητα» και βέβαια τα παραμύθια του success story (συμπίπτοντας άλλωστε με τη νέα επιτάχυνση της κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού και τα αγριανθρωπικά μέτρα που ετοιμάζονται). Έδωσε έτσι και μια απάντηση (έστω μερική) στις απόψεις ότι το κίνημα είχε υποστεί μια ανεπανόρθωτη ήττα, οι οποίες μπορεί να ξεπηδούν ως αυθόρμητος προβληματισμός, αλλά αναπαράγονται συστηματικά από τους ρεφορμιστές για να υπηρετήσουν τα πολιτικά τους σχέδια. Απέδειξε ότι οι μάζες αναζητούν και τείνουν ν' αξιοποιήσουν κάθε ευκαιρία για ένα νέο γύρο αναμέτρησης με το αστικό/μνημονιακό μπλοκ, πράγμα που πρόσφατα είχε φανεί (αν και εμβρυακά, πριν ανακοπεί) με την «υπόγεια» συμπάθεια προς τους επιστρατευμένους καθηγητές.

Σε κάθε περίπτωση, ο αγώνας στην ΕΡΤ:

(α) Ξεγύμνωσε τις τεράστιες αντιφάσεις και αδυναμίες του αστικού/μνημονιακού μπλοκ και του καθεστώτος. Οι οποίες μπορούν ν' αποδειχτούν επαρκείς για να το οδηγήσουν σε κατάρρευση, έστω κι αν η κατάσταση του κινήματος μπορεί παράλληλα να προκαλεί δικαιολογημένους προβληματισμούς. Αυτή η δυνατότητα/ενδεχόμενο βρίσκεται μέσα στη δυναμική των εξελίξεων. (β) Επανάφερε στην επι-

φάνεια την πολιτική κρίση, την κρίση του αστικού πολιτικού προσωπικού, τις δυσθεώρατες δυσκολίες για μια ανανέωση και διεύρυνσή του (αυτό συμβόλιζε η παρουσία της ΔΗΜΑΡ στη συγκυβέρνηση, έστω και ως δεκανίκι), πόσο μάλλον για τη δημιουργία ενός συνεκτικού, ενιαίου πολιτικού ηγεμονικού κέντρου. (γ) Απέδειξε ότι το κίνημα –παρά τις σοβαρές αδυναμίες του– μπορεί να οξύνει αυτές τις αντιθέσεις, αποσταθεροποιώντας τα οικονομικά και πολιτικά “success story”. (δ) Έβαλε επιτακτικά το ζήτημα της άμεσης οργάνωσης του αγώνα ενάντια σε κλεισίματα και απολύσεις, ιδιαίτερα στο Δημόσιο, ενάντια στη δαμόκλειο σπάθη των Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου και των «ξαφνικών θανάτων». Μετά την ΕΡΤ, η πίεση από τις μάζες για μαζική, ενωτική, αποφασιστική αντίσταση στις απολύσεις και τα κλεισίματα έχει μεγαλώσει και κάνει απόλυτα επιφύλακτη την οργάνωση μιας τέτοιας αντίστασης (που πρακτικά θα σημάνει και το τέλος της «νέας» συγκυβέρνησης).

Αυτές λοιπόν είναι οι δυνατότητες που (ξανα)άνοιξαν – τα υπόλοιπα είναι θέμα συνειδητής προσπάθειας, ενός σχεδίου αγώνων και της πρωτοπορίας που μπορεί να το σηκώσει στις πλάτες της.

Η σημασία της κατάληψης

Η κατάληψη και η συνέχιση της εκπομπής έχει και μια επιπλέον, τεράστια σημασία. Δείχνει ότι σε κρίσιμες στιγμές οι εργαζόμενοι μπορούν να πάρουν οι ίδιοι στα χέρια τους τις υπηρεσίες, την παραγωγή, εντέλει την ίδια την οικονομία, λειτουργώντας κάτω από δική τους διαχείριση και για δικούς τους σκοπούς. Ανάλογης σημασίας ήταν η έκδοση απεργιακού φύλλου από τους εργαζόμενους στα ΜΜΕ.

Αυτό είναι ένα βασικό ρήγμα με την καθημερινότητα της υποταγής, ανασφάλειας και αλλοτρίωσης, για τη μαζική εμφάνιση μιας αντικαπιταλιστικής συνείδησης και πρακτικής. Που με τη σειρά της είναι απαραίτητοι για την έμπρακτη αμφισβήτηση, για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, ώστε να πάψει να φορτώνεται η κρίση και η βαρβαρότητά του πάνω στις μάζες.

Η ΕΡΤ είναι έτσι ένα παράδειγμα (έστω με αντιφάσεις και αδυναμίες) της αξίας του Εργατικού Ελέγχου, βασικής πολιτικής των επαναστατών μαρξιστών. Μάλιστα, αυτή η «ανυπακοή» έπαιρνε αντικειμενικά ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις, καθώς δεν αφορούσε κάποιο μεμονωμένο εργοδότη, αλλά όλες τις ιδιωτικοποιήσεις–ξεπούλημα της περιουσίας του ελληνικού λαού, τα λουκέτα οργανισμών, τις απολύσεις κ.λπ. στο Δημόσιο, δηλ. όλο το πρόγραμμα του “success

story” και την ίδια την κυβέρνηση.

Αδυναμίες και όρια

Όμως, υπάρχουν σοβαρές αδυναμίες στο κίνημα –καταρχάς η κατάντια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των ρεφορμιστών–, που δεν ξεπερνιούνται αυτόματα:

– Η «έκρηξη» δεν είχε τη δυναμική π.χ. των «αγανακτισμένων». Οι μάζες δεν φάνηκε να επιδιώκουν μια άμεση μετωπική αντιπαράθεση με τη συγκυβέρνηση, όπως στα «Ιουλιανά» του 2011. Οι λόγοι μπορεί να είναι πολλοί, π.χ. η αργή, βασιανιστική συνειδητοποίηση των ρήξεων ή και των θυσιών που χρειάζονται για την ανατροπή της Νέας Χούντας των Συγκυβερνήσεων και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης τους. Παράλληλα, το «κέντρο αγώνα» του ραδιομεγάρου κατά βάση δεν καλλιεργούσε μια τέτοια διάθεση, πολιτική και πρακτική (π.χ. απαιτώντας εξάπλωση του αγώνα, Γενικές Απεργίες, με εξορμήσεις ομάδων σε χώρους δουλειάς και γειτονιές κ.λπ.) – αντίθετα, τα καλέσματα είχαν έναν χαρακτήρα «απλής» παρουσίας και συμπαράστασης του κόσμου. Όποιες προσπάθειες εμφανίστηκαν με αναφορά σε κάτι τέτοιο, ήταν στην καλύτερη περίπτωση αποσπασματικές και αναποτελεσματικές.

– Σε αντίθεση με τις «πλατείες», υπήρχε εδώ η ανάγκη οι εργαζόμενοι με τα σωματεία τους ν' αποφασίζουν για την πορεία του αγώνα. Αυτό έπρεπε φυσικά να γίνει σεβαστό (δεν γινόταν πάντα κατανοητό...), αλλά ταυτόχρονα ενέπλεκε στην πορεία του αγώνα την ΠΟΣΠΕΡΤ με την γραφειοκρατία και τη «ρουτίνα» της. Είναι αλήθεια ότι η θέση της ΠΟΣΠΕΡΤ (ακόμα και μέχρι σήμερα, στις συναντήσεις με τον Καψή) παραμένει όχι στις απολύσεις και το κλείσιμο – ωστόσο (πέρα από το να διατυπώνεται σε αποφάσεις και ν' ανακοινώνεται, σχεδόν «δημοσιογραφικά»), αυτή η θέση δεν έβγαине προς τα έξω ως ένα κάλεσμα αγώνα ζωής ή θανάτου. Αυτό με τη σειρά του εμπόδιζε ένα σχέδιο δράσεων ενημέρωσης, εξορμήσεων κ.λπ., δεν επέτρεψε να μπει το θέμα κάποιου καλά οργανωμένου, μαζικού συλλαλητηρίου, εν ολίγοις περιέστρεψε τον αγώνα γύρω από το να συνεχίσει να διαμορφώνεται/εκπέμπεται πρόγραμμα. Αυτή η ανεπάρκεια φάνηκε ιδιαίτερα όσο οι μέρες περνούσαν και άρχισε μια συζήτηση για το πως θ' αντιμετωπιστεί ενδεχόμενη προσπάθεια εκκένωσης των ΜΑΤ ή η ενδεχόμενη εμφάνιση του «εκκαθαριστή» για να παραλάβει την ΕΡΤ.

» και τους μνημονιακούς

αντεπίθεσής μας

– Η ανικανότητα και προδοσία της γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, όπως ξανά φάνηκε, μάλλον έχει φτάσει ήδη στο σημείο «μη επιστροφής». Έβαλαν την 24ωρη απεργία στις 13/6 για να βγάλουν την υποχρέωση και μετά τσιμουδιά.

– Η Αριστερά συνεχίζει να δείχνει τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό της και τα τεράστια κενά στρατηγικής και τακτικής. Ο ΣΥΡΙΖΑ, για μια ακόμα φορά, μόνο σχέδιο είχε την αξιοποίηση του αγώνα για να πάρει την εξουσία σαν «ώριμο φρούτο» (μάλιστα γλιστρώντας και λίγο πιο δεξιά, με τις αναφορές του Τσίπρα στη συγκέντρωση του ΣΥΡΙΖΑ στο Σύνταγμα). Το ΚΚΕ, μετά από 1-2 «παρελάσεις» των δυνάμεών του για τις εντυπώσεις, σύντομα «απαγκιστρώθηκε»: έφυγε απ' το χώρο, άρχισε μετά την απόφαση του ΣτΕ να καλλιεργεί την ηττοπάθεια ότι ο αγώνας έχει ήδη χάσει (λες και κάθε τέτοια απόφαση, πόσο μάλλον αυτή η διαφορετική, είναι «θεικός νόμος»

και όχι κυρίως θέμα πολιτικής ερμηνείας/επιλογής) και να βρίζει τους πάντες, μαζί και την ΠΟΣ-ΠΕΡΤ, για «ξεπουλημένους». Ήταν πραγματικά θλιβερή η εικόνα των ρεφορμιστών, ανίκανων να δώσουν την παραμικρή συγκεκριμένη διέξοδο στην οργάνωση του αγώνα, να παρατάσουν μέλη μπροστά στις κάμερες για να κουνάνε σημαίες, λες κι επρόκειτο για τηλεπαιχνίδι και όχι για εργατική κατάληψη.

– Η άκρα αριστερά (ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.α.) εμφάνισε περίπου την γνωστή εικόνα, με όποιες πρωτοβουλίες πήρε (εκτός από την παρουσία στο στοιχειώδες καθήκον της περιφρούρησης, αν και όχι απ' όλους) να μην πιάνουν τον «σφυγμό» της ανάγκης να οργανώσουμε τον αγώνα. Ιδιαίτερα για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το νόημα φαινόταν να περιστρέφεται γύρω από ένα διαρκές κάλεσμα προς «την Αριστερά και το μαχόμενο κίνημα» να ενισχύσει την κατάληψη, παρά να προτείνει κάτι αποτελεσματικό.

Προοπτικές

Παρόλες αυτές τις αδυναμίες, η κατάσταση αποσύνθεσης και της «νέας» συγκυβέρνησης κάνει πολύ δύσκολη τη διαχείριση όχι μόνο της συνολικής κατάστασης αλλά μαζί και μιας λύσης (τουλάχιστον σύντομης) στο «βάλτο» της EPT όπου έμπλεξε. Μια λύση με την επέμβαση των ΜΑΤ, αν και δεν πρέπει ν' αποκλείεται, έχει μεγάλες αν όχι αξεπέραστες πολιτικές δυσκολίες. Ταυτόχρονα, η ανάγκη αγώνα ενάντια στα κλεισίματα και τις απολύσεις ξεπηδάει ξανά από πολλές πλευρές. Όλα αυτά, ενισχύουν τη θέση των εργαζόμενων στην EPT και δίνουν προοπτική να κρατήσει για αρκετό καιρό η κατάληψη, παρόλη την αποδυνάμωσή της. Θα είναι κρίσιμη αυτή η «συντήρηση», ώστε η τελική αναμέτρηση γύρω από την EPT να συμπεσει μ' έναν καυτό Σεπτέμβρη αντεπίθεσης του κινήματος – και σ' αυτό πρέπει να πέσουν οι δυνάμεις των αγωνιστών του κινήματος.

ΕΡΑ Ιωαννίνων

Οι 17 εργαζόμενοι στην ΕΡΑ Ιωαννίνων συνεχίζουν εδώ και τρεις εβδομάδες τις κινητοποιήσεις τους, αρνούμενοι να πειθαρχήσουν στις προσταγές της κυβέρνησης για κλείσιμο της EPT. Όλο το διάστημα από την εξαγγελία της απόφασης μέχρι σήμερα, ο τοπικός ραδιοφωνικός σταθμός, έχοντας περάσει στον έλεγχο των εργαζόμενων, εκπέμπει αδιάκοπα και αποτελεί έναν σταθερό κινηματικό πόλο στην πόλη των Ιωαννίνων.

Από τη μέρα που ανακοινώθηκε το κλείσιμο, οι εργαζόμενοι κατέλαβαν το κτήριο όπου στεγάζεται ο σταθμός, ορίζοντας μεταξύ τους ομάδες περιφρούρησης. Παρότι υπήρχε αρκετή διάθεση από το πλήθος των αλληλέγγυων που είχε συγκεντρωθεί έξω από τον σταθμό να συμβάλλει στην περιφρούρηση μ' έναν πιο οργανωμένο τρόπο, οι εργαζόμενοι επέλεξαν ν' αρκεστούν στις δικές τους δυνάμεις και να διανυκτερεύσουν μέσα στον σταθμό, ενημερώνοντας για ενδεχόμενη καταστολή. Κάλεσαν σε συγκέντρωση την Τετάρτη 12/6 το πρωί, ως πρώτη απάντηση στα σχέδια της συγκυβέρνησης. Καλέστηκε εκ νέου συγκέντρωση το ίδιο βράδυ, με την οποία προπαγανδίστηκε η απεργία της Πέμπτης 13/6.

Στο απεργιακό συλλαλητήριο συμμετείχαν περίπου 1.500-2.000

άτομα. Η πορεία ξεκίνησε από τον τοπικό σταθμό, όπου και κατέληξε αφού διέσχισε το κέντρο της πόλης. Στην κεφαλή της πορείας ήταν το μπλοκ των εργαζόμενων, με περίπου 200 άτομα (εργαζόμενος και αλληλέγγυος). Ακολουθούσαν τα μπλοκ του ΠΑΜΕ (συμμετείχε σε κοινή πορεία για πρώτη φορά τα τελευταία χρόνια), σωματεία εργαζόμενων, τα πανό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της Ο.Κ.Δ.Ε, του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ(μ-λ) και των αναρχικών.

Τις επόμενες μέρες καθιερώθηκαν δύο συγκεντρώσεις ημερησίως, μία στις 11 το πρωί και μία στις 7 το βράδυ, με το βάρος να πέφτει στην βραδινή. Με πρωτοβουλία των αγωνιστών της ΟΚΔΕ, κινητοποιήθηκε ένας αριθμός αλληλέγγυων και συγκροτήθηκαν ομάδες, που ανατύπωσαν και μοίρασαν κείμενα των εργαζόμενων σε πολυσύχναστα σημεία της πόλης (ΟΑΕΔ, ΔΕΥΑΙ και άλλες υπηρεσίες). Στη συνέχεια, οι ομάδες αυτές κυκλοφόρησαν και το απεργιακό φύλλο.

Οι εργαζόμενοι, μετά την αμηχανία των πρώτων ημερών, προσπάθησαν με διάφορες εκδηλώσεις να προσεγγίσουν το ενδιαφέρον της τοπικής κοινωνίας (π.χ. συναυλίες αλληλεγγύης, κύκλοι συζητήσεων). Έπειτα από παρότρυνση και τοπικών φορέων, έχουν διοργανώσει μέχρι στιγμής θεματικές συζητήσεις για τον χαρακτήρα της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης, για το μέλλον της δημόσιας υγείας, τη δημόσια εκπαίδευση κ.α., με σταθερή μεν αλλά περιορισμένη συμμετοχή και αρκετές παρεμβάσεις κινηματικού χαρακτήρα. Και στις δύο

συζητήσεις έμπαινε κεντρικά το ζήτημα της πτώσης αυτής της κυβέρνησης και της ανατροπής της πολιτικής των μνημονίων, καθώς και ζητήματα εργατικού ελέγχου και αυτοδιαχείρισης. Έντονη αναφορά έγινε και στην ανάγκη για εργατική εξουσία από κομμάτια της άκρας αριστεράς. Σημειώθηκε ότι όλες οι συζητήσεις έγιναν στα πλαίσια ζωντανής ραδιοφωνικής εκπομπής, καθώς ο σταθμός δεν έχει σταματήσει να εκπέμπει ούτε για ένα λεπτό και συνεπώς δίνει χώρο σε πλήθος απόψεων, οι οποίες υπό οποιεσδήποτε άλλες συνθήκες θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο ν' ακουστούν στα κυρίαρχα ΜΜΕ. Μια δεύτερη πορεία έγινε στις 19/6 με αφορμή την ανακοίνωση της απόφασης του ΣτΕ, με συμμετοχή περίπου 700 ατόμων.

Μέχρι τώρα υπάρχει μια σταθερή συσπείρωση γύρω από τον αγώνα των εργαζόμενων, ωστόσο κυρίως από πολιτικούς φορείς και οργανώσεις της άκρας αριστεράς. Πλην αυτών, η ενεργή συμπαράσταση της τοπικής κοινωνίας, ειδικά τις τελευταίες δύο εβδομάδες είναι αρκετά περιορισμένη. Το αποτέλεσμα είναι οι «επιτροπές διάδοσης» του αγώνα της EPT να έχουν εκλείψει και να μην υπάρχει κάποια άλλη μορφή αυτοοργάνωσης ή συνέλευσης που να κινητοποιεί τους αλληλέγγυους μαζί με τους εργαζόμενους. Όμως η ανάγκη και η δυνατότητα να καταστεί η ΕΡΑ Ιωαννίνων ένα κέντρο αγώνα και εξέγερσης παραμένει και μπορεί ν' αναζωπυρωθεί, ανάλογα με τις γενικότερες εξελίξεις.

■ Παντελής Μ.

Ο αγώνας στην EPT-3

Ανταπόκριση από Θεσσαλονίκη

Από τις 12 Ιούνη, λίγο μετά τη ανακοίνωση του Κεδικόλογου για οριστικό κλείσιμο της EPT, αρχίζει αυθόρμητα να μαζεύεται κόσμος έξω από το κτίριο της EPT-3 στη Θεσσαλονίκη. Εκεί καταλήγει και η προγραμματισμένη διαδήλωση διαμαρτυρίας για την απαγωγή και παράδοση στις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες του τούρκου αγωνιστή Μπουλούτ Παιλά.

Από τη Θεσσαλονίκη εκπέμπανε η EPT-3, ο 102 FM, ο 95,8 FM-ραδιόφωνο του Πολιτισμού και το Γ' Πρόγραμμα-Βραχέα για τους απόδημους Έλληνες. Ο αριθμός των εργαζόμενων που απασχολούνται ανέρχονται στους 433 (136 δημοσιογράφοι σε τηλεόραση και ραδιόφωνα, 84 διοικητικοί, 18 από τις ειδικότητες των οδηγών, επιμελητών, καθαρισμού, εργατών μεταφορών και 189 τεχνικοί). Απ' αυτούς, οι 388 είναι αορίστου χρόνου ενώ οι 52 είναι ορισμένου χρόνου.

Ήδη από την πρώτη στιγμή οι εργαζόμενοι, παρά το αρχικό σοκ που δέχτηκαν, ξεκινούν την οργάνωση του αγώνα τους. Η πρώτη συνέλευση των εργαζόμενων που πραγματοποιείται την επομένη μέρα του «ξαφνικού θανάτου» είναι αρκετά μαζική, όπως και αυτές των επόμενων ημερών. Από τις συνελεύσεις απουσιάζει μεγάλο μέρος των δημοσιογράφων, ενώ φαίνεται ξεκάθαρα ότι το πιο δυναμικό κομμάτι είναι οι τεχνικοί, οι οποίοι αναλαμβάνουν και τα πρακτικά καθήκοντα. Από την πρώτη συνέλευσή τους οι εργαζόμενοι αποφασίζουν: α) να κρατήσουν ανοιχτή την EPT-3 και το Ραδιόφωνο, β) την περιφρούρηση των κτιρίων σε 24ωρη βάση, για την προστασία του από εισβολή των ΜΑΤ, γ) καθημερινές συγκεντρώσεις έξω από την EPT-3 με μουσικές εκδηλώσεις. Για να πραγματοποιηθούν οι παραπάνω αποφάσεις, οι εργαζόμενοι στη συνέλευσή τους εξέλεξαν, για τον καλύτερο συντονισμό του αγώνα τους, τρεις επιτροπές: επιτροπή περιφρούρησης, επιτροπή εξωστρεφών δράσεων και επιτροπή προγράμματος.

Το πρωί, όμως, της Τετάρτης 13 Ιούνη, διμοιρίες των ΜΑΤ με πλήρη εξάρτηση και εργαλεία κοπής μετάλλων και παραβίασης θυρών, πραγματοποιούν εισβολή στο πάρκο κεραιών στο Χορτιάτη και ρίχνουν το σήμα της EPT-3 απομακρύνοντας τους εργαζόμενους που βρίσκονταν στο σημείο ως ομάδα περιφρούρησης. Από 'κει και έπειτα το κανάλι εκπέμπει μόνο από το διαδικτυο.

Οι συγκεντρώσεις έξω από την EPT-3 τις πρώτες μέρες είχαν μεγάλη συμμετοχή, ενώ την ημέρα της 24ωρης απεργίας συμμετείχαν 7.000 διαδηλωτές, ενώ στο επόμενο συλλαλητήριο (που αποφάσισαν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι) την Κυριακή 16 Ιούνη, περίπου 5.000.

Η προσπάθεια για δημιουργία μόνιμης επιτροπής αλληλεγγύης στον αγώνα των εργαζόμενων δεν καρποφόρησε. Χωρίς ουσιαστικό αποτέλεσμα όμως κατέληξαν και οι κοινές συνελεύσεις μεταξύ εργαζόμενων και φορέων, σωματείων κ.λπ. για την καλύτερη οργάνωση του αγώνα.

Η μοναδική έμπρακτη κίνηση στήριξης και προπαγάνδισης του αγώνα ήταν η δημιουργία των Ομάδων Ενημέρωσης –οι οποίες δημιουργήθηκαν με πρωτοβουλία της ΟΚΔΕ– και μοιράζουν το κείμενο-κάλεσμα των εργαζόμενων στις γειτονίες της πόλης. Ήδη έχουν μοιραστεί πάνω από 8 χιλιάδες κείμενα. Απ' αυτά τα μοιράσματα απουσιάζουν όλες οι άλλες πολιτικές δυνάμεις (ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κ.λπ.) παρά τα μεγάλα λόγια τους για βοήθεια. Η παρουσία των παραπάνω δυνάμεων –εκτός του ΚΚΕ, που μετά την πρώτη εβδομάδα απλώς εξαφανίστηκε– περιορίζεται σε μια φυσική παρουσία στις καθημερινές απογευματινές διαδηλώσεις και μια μικρή συμμετοχή στη βραδινή περιφρούρηση. Καμιά διάθεση να ανοιχτεί ο αγώνας προς τα έξω, ώστε να αποτελέσει η EPT-3 ένα πραγματικό κέντρο αγώνα.

Έτσι, και λόγω των παραπάνω, την τελευταία εβδομάδα οι συγκεντρώσεις είναι όλο και πιο άμαζες.

Στις συγκεντρώσεις τις τελευταίες εβδομάδες πραγματοποιούνται και ανοιχτές συζητήσεις για διάφορα θέματα, όπως: η ιδιωτικοποίηση της ΕΥΑΘ, ο αγώνας στις Σκουριές κ.λπ. αλλά λόγω της ακατάλληλης ώρας –γίνονται στις 12 τα μεσάνυχτα– έχουν μικρή συμμετοχή. Επίσης, ανάλογες θεματικές συζητήσεις υπάρχουν και στο πρόγραμμα του καναλιού.

– Οι συγκεντρώσεις έξω από την EPT-3 πραγματοποιούνται καθημερινά στις 8 μμ και χρειάζονται την στήριξη όλων μας.

– Η EPT-3 εξακολουθεί να παράγει πρόγραμμα.

Για το τηλεοπτικό, μπορείτε να επισκέπτεστε τους ιστοτόπους www.veetle.com (ert3live) και www.thepressproject.com.

Για το ραδιοφωνικό, τον ιστότοπο www.veetle.com (ert3radio).

– Όλοι στις Ομάδες Ενημέρωσης, για να ενισχύσουμε την αλληλεγγύη στον αγώνα των εργαζόμενων της EPT.

■ Νίκος Κ.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Το εκκωφαντικό ζύπνημα των «από κάτω»

Οι σταθεροποιητικές τάσεις του βραζιλιάνικου καπιταλισμού έφτασαν στα όρια τους οδηγώντας σε μια γιγάντια έκρηξη των αντιφάσεων του. Η φαινομενική σταθερότητα της αχανούς λατινοαμερικανικής χώρας φυσικά δεν θα μπορούσε να είναι αιώνια.

Η αγανάκτηση ξέσπασε σε πρωτοφανείς σε μαζικότητα διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων και εκατομμυρίων σε όλη την χώρα. Αφορμή στάθηκε η αύξηση των τιμών των ειστηριών στα δημόσια μέσα μεταφοράς. Σε πόλεις όπως το Σάο Πάολο (με 20 εκατ. κατοίκους!), το Ρίο και το Μπέλ Οριζόντε, με τρομακτικά μεγάλες εκτάσεις και πληθυσμούς, το δράμα των μετακινήσεων είτε με δημόσιες μεταφορές είτε με ΙΧ δεν έχει τέλος. Την ίδια στιγμή ο ηλεκτρικός σιδηρόδρομος, το πιο αποτελεσματικό μέσο μεταφοράς, έχει εγκαταλειφθεί πλήρως. Τέτοια είναι η κατάσταση που οι αστοί στην Βραζιλία πάνε για ψώνια στα υπερμάρκετ με ελικόπτερο!

Όμως -όπως και στην Τουρκία με την καταστροφή ενός πάρκου από την κυβέρνηση-, έτσι και στην Βραζιλία η ακρίβεια και τα χάλια των μέσων μεταφοράς ήταν η αφορμή. Οι πραγματικές αιτίες της έκρηξης είναι βαθύτερες, όπως δηλώνουν σε κάθε ευκαιρία οι βραζιλιάνοι διαδηλωτές. Είναι η συνολικά οικτρή κατάσταση των δημόσιων υπηρεσιών υγείας, οι ταξικοί και ρατσιστικοί αποκλεισμοί στο εκπαιδευτικό σύστημα, η διαφθορά της κυβέρνησης, η ακραία καταστολή και η τεχνοκρατική αλαζονεία των κυβερνήσεων απέναντι σε λαϊκά αιτήματα όπως η μεταρρύθμιση της κοινωνικής ασφάλισης, η αγροτική μεταρρύθμιση, τα δικαιώματα των ιθαγενών λαών απέναντι στην κατασκευή μεγάλων φραγμάτων στον Αμαζόνιο κλπ.

Παρά τους μεγάλους ρυθμούς ανάπτυξης των τελευταίων ετών, φαίνεται πώς η καπιταλιστική κρίση αρχίζει και αγγίζει και την Βραζιλία, μια από τις αναδυόμενες δυνάμεις της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Για ιστορικούς λόγους -σε σχέση με την υπόλοιπη Λατινική Αμερική- η Βραζιλία παρέμεινε μια αχανής ενοποιημένη περιοχή, κάτι που προσδίδει στον βραζιλιάνικο καπιταλισμό ένα στρατηγικό βάθος. Την δεκαετία του 1930 γνώρισε μια πρώτη βιομηχανοποίηση και στη συνέχεια -σε αντίθεση με τις υπόλοιπες χώρες της περιοχής-, η στρατιωτική δικτατορία του 1964 διευκόλυνε την βιομηχανοποίηση, αν και ήταν στενά δεμένη με τα συμφέροντα του γιάνικου ιμπεριαλισμού.

Στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '70 και κατά την διάρκεια του '80 η Βραζιλία γνώρισε την οργάνωση μιας νέας εργατικής τάξης και μεγάλους αγώνες. Προϊόν αυτού του προτσές ήταν η **Ενιαία Ομοσπονδία Εργατών** (CUT), μια εναλλακτική μορφή στο παλιό γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, και το **Κόμμα των Εργατών** (PT) που αρχικά εξέφρασε μια προοδευτική εξέλιξη προς μια ταξική ανεξαρτησία πλατιών κομματιών της εργατικής τάξης, αν και κάτω από ένα ρεφορμιστικό πλαίσιο. Η επικράτηση αυτών των ρεφορμιστικών τάσεων που από την αρχή άφηναν αρκετό χώρο και στην καθολική εκκλησία, μετά την πτώση του "υπαρκτού σοσιαλισμού" και τις συνέπειες που αυτή είχε στην συνείδηση των εργαζομένων, οδήγησαν σε μια γρήγορη αφομοίωση της CUT και του PT στους μηχανισμούς της αστικής δημοκρατίας.

Τις τελευταίες δεκαετίες στην Βραζιλία πραγματοποιήθηκαν δύο τεράστιες λαϊκές κινητοποιήσεις. Πρώτα, ο αγώνας "Direitas Ya" το 1982, ένα πλατύ δημοκρατικό κίνημα που επιχείρησε να σπάσει την στρατιωτική δικτατορία που κυβερνούσε την χώρα από το 1964 και να επιβάλει την εκλογή του προέδρου από την λαϊκή ψήφο. Δέκα χρόνια αργότερα, μια μεγάλη κινητοποίηση των μαζών που ονομάστηκε "Έξω Κόλορ" έδιωξε από την Προεδρία τον Κόλορ ντε Μέλλο για διαφθορά σε μεγάλο σχέδιο ιδιωτικοποίησης. Η τελευταία αυτή νικηφόρα κινητοποίηση συνέπεσε χρονικά με την ύφεση της ταξικής πάλης σε διεθνή κλίμακα και με την προσαρμογή των CUT και PT στους αστικούς μηχανισμούς και την συνεργασία τους για να "σιδερώσουν" την ταξική πάλη στην Βραζιλία.

Το 1995, με νέο πρόεδρο τον Φερνάντο Καρδόσο γράφεται ο επίλογος αυτού του προτσές με την μεγάλη πετρελαϊκή απεργία, η οποία έληξε με εκκωφαντική ήττα. Ο Καρδόσο έβαλε μπροστά ένα σχέδιο ιδιωτικοποιήσεων, το λεγόμενο "Πραγματικό Σχέδιο", και έκτοτε αν και εμφανίστηκαν διάφοροι αγώνες, όπως ενάντια στην μείωση των συντάξεων στο δημόσιο, υπήρξε μια σημαντική πτώση της ταξικής πάλης. Μετά από μακρόχρονες εξετάσεις ολοκληρωτικής αφομοίωσης στο σύστημα της αστικής τάξης, το PT κερδίζει τις εκλογές το 2003 και μετατρέπεται στο κόμμα των νεόπτουτων και της υψηλής υπαλληλίας. Η άνοδος στην εξουσία του PT, που είχε τον άμεσο ή έμμεσο έλεγχο των κυριότερων μαζικών οργανώσεων (CUT, Κίνημα των εργατών της υπαίθρου χωρίς γη MST, φοιτητικές οργανώσεις), ισχυροποίησε τους σταθεροποιητικούς παράγοντες του συστήματος. Αυτό βοήθησε στη δημιουργία μιας αχανούς αγο-

ράς και ταυτόχρονα μιας τρομερής κοινωνικής ανισότητας, με μια από τις πιο ανισομερείς διανομές εισοδήματος στον κόσμο. Έτσι η Βραζιλία έγινε ένας από τους μεγαλύτερους παγκόσμιους εξαγωγείς πρώτων υλών. Ταυτόχρονα στοιχειώδη αναδιανεμητικά μέτρα του PT για να χτυπηθεί η ακραία φτώχεια, όπως δάνεια για κατοικίες και αυτοκίνητα, έδωσαν μια αίσθηση βελτίωσης του επιπέδου διαβίωσης την τελευταία δεκαετία.

Όμως οι πολιτικοί εκπρόσωποι της μπουρζουαζίας, που είχαν ξεχάσει ότι η βραζιλιάνικη εργατική τάξη έχει μεγάλες παραδόσεις αγώνα, βρέθηκαν αντιμέτωποι αιφνίδια με την κοινωνική έκρηξη. Σχεδόν όλοι μιλάνε για μια τεράστια νεανική εξέγερση. Μια νέα γενιά βγαίνει για πρώτη φορά στο δρόμο, οι κινητοποιήσεις μαζικοποιήθηκαν με τρομερή ταχύτητα και επεκτάθηκαν σε όλη την χώρα, οι μορφές αυτοοργάνωσης μοιάζουν αρκετά με τα κινήματα των αγανακτισμένων στην Ευρώπη. Γρήγορα ενώθηκαν με τους νέους πλατιά λαϊκά στρώματα και εργαζόμενοι. Εξαιρετικής σημασίας είναι το πολιτικό περιεχόμενο της κινητοποίησης, το οποίο εξηγεί και την γρήγορη αναδίπλωση της κυβέρνησης. Η πρόεδρος Ντίλμα Ρούσεφ ανακοίνωσε νέα επένδυση 25 δις δολαρίων στις δημόσιες μεταφορές και διενέργεια δημοψηφίσματος για την δημιουργία Συντακτικής Συνέλευσης, με στόχο την πολιτική μεταρρύθμιση.

Η είσοδος στην σκηνή της μεγαλύτερης εργατικής τάξης της Λατινικής Αμερικής είναι αναμφισβήτητη η αρχή μιας περιόδου μεγάλων αγώνων. Ο βραζιλιάνικος γίγαντας σηκώνεται στα πόδια του κάνοντας τους καπιταλιστές στην Βραζιλία και αλλού να τρέμουν.

P. B.

Εκλογές στην Αλβανία: Νίκη του «αριστερού» Ράμα

Σ' ένα εργοστάσιο παπουτσιών στην αλβανική πόλη Durrës (Δυρράχιο), ο υπουργός Δικαιοσύνης Χαλίλι, υποψήφιος με το Δημοκρατικό Κόμμα του απερχόμενου πρωθυπουργού Σαλί Μπερίσα, συνοδευόμενος από τον ιταλό ιδιοκτήτη, μιλάει στους εργάτες: «Αυτός ο επενδυτής έχει επιλέξει να έρθει εδώ και όχι στην Κίνα ή αλλού, γιατί οι φόροι είναι χαμηλοί και η κυβέρνηση Μπερίσα έχει πάρει σειρά διευκολυντικών μέτρων, όπως είναι η μείωση των εργοδοτικών εισφορών, η κατάργηση της φορολογίας για κέρδη από μισθούς, η κατάργηση του ΦΠΑ στις εισαγωγές παραγωγικών μηχανημάτων. Είναι κατανοητό σε όλους ότι αν οι φόροι αυξηθούν, αυτός ο επενδυτής θα απομακρυνθεί, θα υποχρεωθεί να κλείσει το εργοστάσιο, θα υποχρεωθεί να απολύσει.» Ο ιδιοκτήτης ανταποδίδει: «Χωρίς αυτούς τους ανθρώπους εδώ και χωρίς αυτό το κόμμα, εμείς είμαστε ένα τίποτα. Έχουμε ανάγκη αυτούς τους ανθρώπους για να μείνουμε εδώ».

Αυτή η γκροτέσκα σκηνή αποτελεί τον απόλυτο δείκτη του καθεστώτος Μπερίσα. Τα πάντα στο κεφάλαιο ή χάος. Η εργατική τάξη, τσακισμένη από την φτώχεια και την ανεργία (πάνω από 30%), σχεδόν χωρίς καμιά αυτόνομη ταξική έκφραση (οργανωτικά και πολιτικά), καλέστηκε στις κάλπες να ψηφίσει ανάμεσα σε πάνω από 60 πολιτικά κόμματα και δύο μεγάλους συνδυασμούς, της δεξιάς του Μπερίσα και της λεγόμενης «αριστεράς» του Έντι Ράμα.

Το αναλογικό εκλογικό σύστημα εξασφάλισε μια μεγάλη πλειοψηφία αλλά όχι αυτοδυναμία για το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Ράμα, ο οποίος θα αναγκαστεί να κυβερνήσει με τον Ιλίρ Μέτα, αρχηγό του Σοσιαλιστικού Κινήματος για την Ένταξη. Ο Μέτα, πρώην πρωθυπουργός των σοσιαλιστών την περίοδο 1999-2002 και αργότερα συνεργάτης της κυβέρνησης Μπερίσα, ήταν ο πρωταγωνιστής στο σκανδάλο που οδήγησε στις αιματηρές διαδηλώσεις του 2011. Ο συνδυασμός του Ράμα κέρδισε το 57% των ψήφων και 84 από τις 140 έδρες στο κοινοβούλιο, ενώ ο συνδυασμός του Μπερίσα πήρε 39% και 56 έδρες, το χειρότερο ποσοστό στην ιστορία του.

Αυτή η ιστορικής σημασίας ήττα υποχρέωσε τον ίδιο σε παραίτηση, μια κίνηση το λιγότερο απίθανη λίγους μήνες νωρίτερα για τον πατριάρχη της διαφθοράς στη χώρα, έναν όψιμο σταλινικό που πρωταγωνίστησε στην παλινόρθωση του καπιταλισμού και συγκέντρωσε σταδιακά στα χέρια του φοβερές εξουσίες και πλούτο.

Και σ' αυτές τις εκλογές, παρόλο που θεωρήθηκαν οι πιο δημοκρατικές στην ιστορία του αλβανικού κράτους, κάτω από τα βλέμματα 600 ξένων παρατηρητών, σημειώθηκε ένα χτύπημα με εκρηκτικό μηχανισμό ενάντια σε υποψήφιο της αντιπολίτευσης του Ράμα στην πόλη Vlorë (Αυλώνα) και έχασε τη ζωή του ένα στέλεχος επίσης της αντιπολίτευσης από ανταλλαγή πυρών στην πόλη Λαζ στη βόρεια Αλβανία.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΟΥ Κ. ΣΑΚΚΑ

Ο Κ. Σακκάς συνελήφθη στις 4/12/2010 με τους Α. Μητρούσια, Γ. Καραγιαννίδη και Σ. Αντωνίου. Κατηγορήθηκε αρχικά για ανώνυμη τρομοκρατική οργάνωση και διακεκριμένη οπλοκατοχή και προφυλακίστηκε. Μετά από 4 μήνες, όντας κρατούμενος στις φυλακές Ναυπλίου ενημερώθηκε ότι κατηγορείται χωρίς κανένα καινούργιο στοιχείο για συμμετοχή στη Συννομοσία Πυρήνων της Φωτιάς (ΣΠΦ), κατηγορία την οποία αρνείται και προφυλακίστηκε ξανά. Στις 6 Απρίλη 2012 κι ενώ η 18μηνη προφυλάκιση πλησίαζε στη λήξη της προφυλακίστηκε εκ νέου, κατηγορούμενος για 160 εμπρηστικές και βομβιστικές επιθέσεις την ευθύνη των οποίων είχε αναλάβει η ΣΠΦ. Για ακόμη μια φορά δεν έχει προκύψει κάποιο στοιχείο σε βάρος του και ουσιαστικά προφυλακίστηκε για την ίδια κατηγορία 2 φορές.

Οι αλληπάλληλες διώξεις του Κ. Σακκά και η συνεχιζόμενη «προφυλάκιση» του επί 2,5 συνεχή χρόνια, καταπατούν κάθε στοιχειώδες δημοκρατικό και ανθρώπινο δικαίωμα, καταργούν στην πράξη ακόμα και το ίδιο το αστικό σύνταγμα. Ταυτόχρονα δείχνουν πόσο αδιάτακτη, επικίνδυνη, αλλά και φοβισμένη είναι η αστική τάξη απέναντι σε όλους όσους αγωνίζονται, αντιστέκονται στα ολέθρια σχέδιά της.

Ο Κ. Σακκάς αποφάσισε να προχωρήσει σε απεργία πείνας από τις 4/6, μέρα που έληξε το μέγιστο όριο προφυλάκισης του. Όπως τονίζει ο ίδιος η απεργία πείνας ως μέσο πάλης δεν είναι κίνηση απελπισίας αλλά συνειδητή επιλογή συνέχισης του αγώνα. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στον αγώνα του Κ. Σακκά και απαιτούμε την άμεση απελευθέρωσή του.

Ε.Π.

Ισπανία

Το μαζικό εκπαιδευτικό κίνημα σταμάτησε τις άγριες περικοπές στην Παιδεία

Τη στιγμή που η κυβέρνηση του Σαμαρά επιστράτευε τους καθηγητές ενόψει των πανελλαδικών εξετάσεων, επιβάλλοντας έτσι την αύξηση του ωραρίου διδασκαλίας, στην Ισπανία, δάσκαλοι, καθηγητές, μαθητές και φοιτητές διαδήλωναν για τους ίδιους λόγους.

■ Παπαγιάννης Γιώργος

Η κυβέρνηση Ραχόι, φιλοδοξώντας να μειώσει το έλλειμμα από το 7% του ΑΕΠ το 2012 στο όριο του 3%, που έχει θεσπίσει η ΕΕ, έως το 2016, προσπαθεί να περικόψει πάνω από 6,7 δις ευρώ από τη δημόσια παιδεία. Αυτό μεταφράζεται, μεταξύ άλλων, σε κλείσιμο και συγχώνευση σχολικών μονάδων, μείωση του εκπαιδευτικού προσωπικού, αύξηση των ωρών διδασκαλίας και του αριθμού των μαθητών σε κάθε τάξη — τη στιγμή μάλιστα που πολλά σχολεία αντιμετωπίζουν ήδη σοβαρές ελλείψεις εξαιτίας των μέχρι τώρα περικοπών.

Στις 9 Μαΐου, ξεπερνώντας κάθε προηγούμενο αλλά και κάθε προσδοκία, δάσκαλοι και καθηγητές απέργησαν μαζικά και, μαζί με μαθητές και φοιτητές που απείχαν από τα μαθήματα, διαδήλωσαν ενάντια στις περικοπές στη δημόσια παιδεία, τόσο σε εθνικό όσο και σε τοπικό επίπεδο.

Η απεργία αυτή — που ήταν η κορύφωση μιας σειράς κινητοποιήσεων κατά των περικοπών — πραγματοποιήθηκε εν μέσω αποκαλύψεων για σκάνδαλα δωροδοκίας του Λαϊκού Κόμματος (αδελφού κόμματος της ΝΔ στην Ισπανία).

Με ποσοστά συμμετοχής στην απεργία που ξεπερνούν σύμφωνα με τα συνδικάτα το 70%, πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε 30 πόλεις της Ισπανίας, με αίτημα την παραίτηση του υπουργού Παιδείας Χοσέ Ιγνάθιο Βερτ. Πάνω από 120.000 ήταν ο αριθμός των διαδηλωτών στη Μαδρίτη, 100.000 στη Βαρκελώνη, ενώ 4.000 φοιτητές συμμετείχαν στην πορεία που πραγματοποιήθηκε στη Βαλένθια.

Από την αρχή της σχολικής χρονιάς, η κεντρική κυβέρνηση έδωσε εντολή στις 17 αυτόνομες περιοχές της Ισπανίας να περικόψουν 3 δις ευρώ από τις δαπάνες τους για την παιδεία. Στα πλαίσια αυτά καλλιεργούνταν ένα κλίμα αύξησης των ωρών διδασκαλίας των εκπαιδευτικών κατά 2 ώρες (από 18 σε 20), στο σύνολο των 37,5 ωρών που εργάζονται συνολικά την εβδομάδα (πέραν των ωρών διδασκαλίας, στην Ισπανία υπολογίζονται και οι ώρες εργασίας για την προετοιμασία του εκπαιδευτικού πριν το μάθημα). Η αντίστοιχη αλλαγή που επιβλήθηκε με την επιστράτευση στην Ελλάδα προβλέπει αύξηση κατά 2 ώρες (από 21 στις 23 ώρες διδασκαλίας), σε σύνολο 40 ωρών που εργάζονται οι καθηγητές στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, οι συγχωνεύσεις σχολείων και η αύξηση του ωραρίου θα θέσουν 100.000 αναπληρωτές καθηγητές εκτός εργασίας. Ο μέσος αριθμός μαθητών ανά τάξη θα αυξηθεί κατά 20%, γεγονός που σηματοδοτεί την ποιοτική υποβάθμιση της παρεχόμενης εκπαίδευσης και θα οδηγήσει εκτός εκπαιδευτικής διαδικασίας μεγαλύτερο αριθμό μαθητών. Σύμφωνα με έκθεση του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ), το ποσοστό των μαθητών που ολοκληρώνουν τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση στην Ισπανία ανέρχεται σε 74%, σε σύγκριση με το 85%, που αποτελεί το μέσο όρο στην ΕΕ.

Παρά το γεγονός ότι η κεντροδεξιά κυβέρνηση Ραχόι διαθέτει απόλυτη πλειοψηφία στη Βουλή και θα μπορούσε να υπερψηφίσει την αύξηση του ωραρίου, προτίμησε, κάτω από το βάρος των κινητοποιήσεων και των σκανδάλων, να αναβάλει τη συζήτηση του νομοσχεδίου, που ήταν προγραμματισμένη για την επόμενη μέρα της απεργίας.

Επίσημα, η ισπανική κυβέρνηση επικαλείται ως λόγο αναβολής κάποια ζητήματα «τεχνικής φύσης» τα οποία θα πρέπει να επιλυθούν, όπως η διδασκαλία των θρησκευτικών και ο αριθμός των ωρών διδασκαλίας της ισπανικής και της καταλανικής γλώσσας στην Καταλονία. Ωστόσο, οι αντιδράσεις που προκαλεί ο «οργανικός νόμος για τη βελτίωση της ποιότητας της εκπαίδευσης» ή «νόμος Βερτ» ξεπερνούν κατά πολύ αυτά τα ζητήματα.

Η ισπανική κυβέρνηση, όπως και η ελληνική, δαπανά δισεκατομμύρια για τη διάσωση των τραπεζών, ενώ την ίδια στιγμή περικόπτει τις δαπάνες για την παιδεία και την υγεία. Το μήνυμα που μας έστειλαν οι εκπαιδευτικοί, οι μαθητές και οι φοιτητές της Ισπανίας είναι ότι με μαζικούς και ανυποχώρητους αγώνες μπορούμε να τους σταματήσουμε.

◀ Αφίσα: «Όχι στην πανεπιστημιακή μεταρρύθμιση. Έξω οι εταιρείες από τα πανεπιστήμια. Βερτ παραίτησου!»

στον κόσμο...

ΛΙΒΑΝΟΣ

Επεισόδια που δείχνουν την αυξανόμενη ένταση, εξαιτίας των εξελίξεων στη Συρία, σημειώθηκαν στις 9 Ιουνίου στην περιοχή Bir Hassan, όπου κατοικούν κυρίως υποστηρικτές της σιιτικής Χεζμπολάχ, η οποία έχει ταχθεί ανοιχτά υπέρ του Άσαντ και συμμετέχει στις πολεμικές επιχειρήσεις στη Συρία με μαχητές της στο πλευρό των καθεστωτικών δυνάμεων. Υποστηρικτές της Χεζμπολάχ συγκρούστηκαν με ομάδα διαδηλωτών που τάσσονται εναντίον της. Ένας ένοπλος άνοιξε πυρ τραυματίζοντας αρκετούς διαδηλωτές. Λίγο αργότερα ο στρατός επιβεβαίωσε το θάνατο ενός ατόμου από τα πυρά. Ο νεκρός διαδηλωτής ήταν μέλος του κόμματος του Αχμάντ Ασαντ, σιιτή πολιτικού, που τάσσεται ωστόσο κατά τις Χεζμπολάχ και ανήκει στο «Κίνημα της 14ης Μαρτίου» (αντισυριακός πολιτικός συνασπισμός). Δύο μέρες μετά, πραγματοποιήθηκε από σουνίτες, στο κέντρο της Βηρυττού, συγκέντρωση διαμαρτυρίας για το ρόλο της Χεζμπολάχ στη Συρία, ενώ οι υποστηρικτές των σύριων αντικαθεστωτικών στο Λίβανο έχουν αυξήσει τις επιθέσεις τους κατά της Χεζμπολάχ.

ΚΙΝΑ

Περίπου 100 κινέζοι εργάτες κρατούν από τις 20/6 τον αμερικανό προϊστάμενό τους σε εργοστάσιο παρασκευής ιατρικών προμηθειών στο Πεκίνο, επειδή τους οφείλονται μισθοί 2 μηνών, ενώ απαιτούν αποζημιώσεις ίδιες μ' αυτές που έλαβαν οι εργάτες που απέλυσε το παράρτημα της εταιρίας στη Φλόριντα. «Ζητάμε το αφεντικό να μας πληρώσει το μισθό και την αποζημίωση που μας οφείλει», είπε ο Γκάο Πινγκ, εργαζόμενος στη βιομηχανία. Ο κρατούμενος διευθυντής Τσιπ Σταρνς αρνείται τις κατηγορίες που αφορούν τους απλήρωτους μισθούς, υπογράμμισε δε πως από το πρωί του Σαββάτου περίπου 80 εργάτες μπλοκάρουν κάθε έξοδο και δεν τον αφήνουν καν να κοιμηθεί, καθώς χτυπούν τα παράθυρα του γραφείου του και τον τυφλώνουν με δυνατά φώτα. Ο Σταρνς είπε πως η εταιρία σκοπεύει να μεταφέρει τον τομέα των πλαστικών στην Ινδία. Έφτασε στο Πεκίνο πριν μία εβδομάδα για να απολύσει τους τελευταίους 30 εργάτες του τομέα. Εργάτες από άλλα παραρτήματα αντιλήφθηκαν τι συμβαίνει και άρχισαν όλοι μαζί να απαιτούν αποζημιώσεις. Η εκπρόσωπος των εργατών Τσου Λιζιάνγκ, στις συζητήσεις με τον Σταρνς, είπε πως απαιτούν ένα μέρος των μισθών που δεν έχουν λάβει ακόμα και μια «λογική» αποζημίωση πριν φύγουν από τη δουλειά τους. Οι δικηγόροι της εταιρείας βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις με τους εργαζόμενους με τη διαμεσολάβηση του Συμβουλίου Εργασίας της περιφέρειας της κεντρικής πρωτεύουσας και ενός εργατικού συνδικάτου. Ο Σταρνς διαβεβαίωσε ότι δεν υπέστη εκφοβισμό ή προπηλακισμό. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις και οι αγώνες στην Κίνα έχουν γίνει σχεδόν καθημερινό φαινόμενο τα τελευταία χρόνια, καθώς οι εργαζόμενοι διεκδικούν υψηλότερες απολαβές ενώ το διαθέσιμο φθινό εργατικό δυναμικό περιορίζεται συνεχώς.

ΙΤΑΛΙΑ

Πάνω από εκατό χιλιάδες εργαζόμενοι, αλλά και συνταξιούχοι, συμμετείχαν στις 22/6 στην κινητοποίηση των ιταλικών συνδικάτων (CGIL, CISL, UIL) με κύριο σύνθημα «δουλειά σημαίνει δημοκρατία». Τα μεγαλύτερα συνδικάτα της Ιταλίας προχώρησαν σε κοινή διαδήλωση, έπειτα από δέκα χρόνια χωριστών κινητοποιήσεων, λόγω των τεράστιων προβλημάτων που έχει αρχίσει να αντιμετωπίζει η ιταλική εργατική τάξη ως συνέπεια της βαθύτατης, άνευ προηγούμενου τις τελευταίες έξι δεκαετίες, οικονομικής ύφεσης. Οι συνδικαλιστικοί φορείς διεκδικούν χρηματοδότηση του ταμείου ανεργίας, μείωση των φόρων και μέτρα κατά της ανεργίας των νέων.

ΓΚΟΥΑΝΤΑΝΑΜΟ

Πλέον το ένα τέταρτο των κρατούμενων στο Γκουαντάναμο σιτίζεται υποχρεωτικά προκειμένου να σταματήσει την απεργία πείνας, που συνεχίζεται για 140 μέρες (από τις 6 Φλεβάρη), με μοναδικό αίτημα την απελευθέρωση των κρατούμενων, καθώς το 95% αυτών κρατείται για πάνω από μία δεκαετία, χωρίς να τους έχει απαγγελθεί κατηγορία ή να έχουν δικαστεί. Σχεδόν και οι 166 κρατούμενοι συμμετέχουν στην απεργία πείνας. Τον περασμένο μήνα, ο Ομπάμα δεσμεύτηκε για μία ακόμα φορά ότι θα κλείσει το Γκουαντάναμο. Δήλωσε τότε ότι επιθυμεί να τελειώσει ο «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία» («Αυτός ο πόλεμος, όπως όλοι οι πόλεμοι, πρέπει να τελειώσει», είπε χαρακτηριστικά). Δεσμεύτηκε ακόμη να τροποποιήσει ή να ακυρώσει την Άδεια Χρήσης Στρατιωτικής Βίας που χορήγησε το Κογκρέσο το 2001. Ο δικηγόρος των κρατούμενων, Κάρλος Γουόρνερ, δήλωσε: «Η απεργία πείνας συνεχίζεται για δύο λόγους: επειδή ο στρατός αρνείται να διαπραγματευτεί με τους κρατούμενους και επειδή ο πρόεδρος των ΗΠΑ, παρά τις δεσμεύσεις του, δεν έχει κάνει τίποτα για το κλείσιμο του κολαστήριου»

Τα εκλογικά αποτελέσματα της 14^{ης} Ιούνη στο Ιράν μπορούν να εξηγηθούν στη βάση τριών παραγόντων.

1. Το Ιράν παραμένει αγκάθι για τους ιμπεριαλιστές. Από την επανάσταση και ανατροπή του Σάχη το 1979, οπότε έχασαν τον έναν πυλώνα τους στην περιοχή του Κόλπου (ο άλλος συνεχίζει να είναι η Σ. Αραβία), προσπαθούν να χτυπήσουν και να φιλοδυτικοποιήσουν το ιρανικό καθεστώς. Παρά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», το πρόβλημα του ελέγχου των πρώτων υλών στην περιοχή παραμένει έντονο για τους ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ, ενώ οι νέες συνθήκες είναι εν δυνάμει πιο επικίνδυνες απ' ό,τι οι ουσιαστικά προβλέψιμοι σταλινικοί της πρώην ΕΣΣΔ. Γιατί το Ιράν παίζει με Ρωσία, Κίνα και Ινδία, που χρειάζονται πετρέλαιο για να συνεχίσουν την οικονομική και πολιτική επίθεσή τους για την υποσκέλιση των πάλαι ποτέ πανίσχυρων ιμπεριαλιστών. Παρότι οι ΗΠΑ έχουν περικυκλώσει το Ιράν (Ιράκ, Αφγανιστάν), παρότι έχει ενταχθεί στον «Άξονα του Κακού» μετά την 11^η Σεπτεμβρίου 2001, παρότι έχει πληγεί σημαντικά από το εμπάργκο των ιμπεριαλιστών και, τέλος, παρότι ήδη υφίσταται ένας ακήρυκτος πόλεμος (ηλεκτρονικές δολιοφθορές, εκρήξεις σε στρατιωτικές βάσεις, δολοφονίες ιρανών επιστημόνων που εργάζονται στο πυρηνικό πρόγραμμα), ωστόσο το Ιράν αποτελεί πλέον το σημαντικότερο αντιαμερικανικό-αντιδυτικό κράτος στον μουσουλμανικό κόσμο, με ισχυρές επιρροές και πέραν της Μ. Ανατολής. Ακόμα και στο ίδιο το αμερικανικής στήριξης ιρακινό καθεστώς κυριαρχούν οι φιλοϊρανοί σίιτες! Το καθεστώς Άσαντ στηρίζεται από το Ιράν και τη φιλοϊρακική λιβανέζικη Χεζμπολάχ. Η Ρωσία θέλει το Ιράν στη συνδιάσκεψη για το συριακό με τους ιμπεριαλιστές! Ο στρατός και το ναυτικό του Ιράν (πρόσφατα εγκαινίασε νέο βαλλιστικό πύραυλο εδάφους-θαλάσσης) απειλούν να κλείσουν τα στενά του Ορμούζ στραγγαλίζοντας την παγκόσμια οικονομία. Οι ΗΠΑ παρατηρούν τον εκλεκτό τους στη Βαγδάτη πρωθυπουργό Νούρι Αλ Μάλικι ότι αεροπλάνα φορτωμένα με όπλα

Εκλογές στο Ιράν Δύσκολη η αλλαγή πλεύσης

συνδέουν το Ιράν με τη Συρία, διασχίζοντας τον ιρακινό εναέριο χώρο! Τέλος, Κίνα, Ινδία και Πακιστάν παρακάμπτουν το πετρελαϊκό εμπάργκο των ιμπεριαλιστών, ενώ συνεχίζονται οι εργασίες για την κατασκευή αγωγού που από το 2015 θα μεταφέρει πετρέλαιο από το Ιράν στην Κίνα μέσω Πακιστάν! Οι απειλές για επέμβαση των ΗΠΑ στο Ιράν δεν είναι λοιπόν λόγια, άσχετα αν αυτή την στιγμή μπορούν να το κάνουν. Αυτός όμως ο παράγοντας της σύγκρουσης («Δύση-μουσουλμάνοι») «συσπειρώνει» τον ιρακινό λαό γύρω από την θεοκρατική κυβέρνηση και ισχυροποιεί το ιερατείο που καταδυναστεύει εργατική τάξη και νεολαία.

2. Από 680 υποψήφιους για τις προεδρικές εκλογές, το Συμβούλιο των Φρουρών (κορυφαίο νομοθετικό σώμα) ενέκρινε μόνο 8, εκ των οποίων οι 5 ήταν συντηρητικοί εκλεκτοί του αγιατολάχ Αλί Χαμενέι! Οι γυναίκες αποκλείστηκαν. Κυρίως όμως τέθηκε επί της ουσίας εκτός ολόκληρη η αντιπολίτευση του «Πράσινου Κινήματος» των αντικυβερνητικών διαδηλώσεων του 2009. Οι ηγέτες του Μοσαβί και Καρουμπί βρίσκονται σε κατ' οίκον περιορισμό, ενώ τουλάχιστον 2.600 άνθρωποι είναι κρατούμενοι συνείδησης. Οι Φρουροί απέκλεισαν μάλιστα τον πρώην πρόεδρο (1989-1997) Χασεμί Ραφσαντζανί -που εκπροσωπούσε τους «μεταρρυθμιστές» στο θεοκρατικό στρατόπεδο- και τον Ραχίμ Μασιέ, στενό συνεργάτη του απερχόμενου προέδρου Αχμαντινετζάντ. Στη συνέχεια παραιτήθηκε ένας συντηρητικός, για να ενισχυθούν οι άλλοι δύο κύριοι εκπρόσωποι του ιερατείου (ο πρώην υπουργός εξωτερικού Βελαγιατί και ο δήμαρχος της Τεχεράνης Καλιμπάφ). Ακολούθησε και η παραίτηση του κύριου υποψηφίου των μεταρρυθμιστών Ρεζά Αρέφ, επειδή έτσι ζήτησε ο ηγέτης του «μεταρρυθμιστικού κινήματος» πρώην πρόεδρος Χαταμί (1997-2005), ώστε να ενισχυθεί ο μετριοπαθής κληρικός Χασάν Ροχανί (στις πρώτες δημοσκοπήσεις πήρε μόνο 7%). Τέ-

λος, ο νυν διαπραγματευτής για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν Τζαλίλι, κλείνει τον κύκλο των επικρατέστερων από τους εναπομειναντες 6 υποψηφίους.

Ο μετριοπαθής Ρουχάνι ξέρει τα πράγματα «από μέσα», έχοντας περάσει από καιρίες θέσεις. Ωστόσο τον στηρίζει το λεγόμενο «μεταρρυθμιστικό κίνημα» του 2009 και ο ίδιος προεκλογικά μιλούσε για μεταρρυθμίσεις, απελευθέρωση πολιτικών κρατουμένων, διασφάλιση ελευθεριών, «εθνική αξιοπρέπεια» (επικρίνοντας τον «εξτρεμισμό» του Αχμαντινετζάντ), βελτίωση της θέσης της γυναίκας, δικαιώματα στην ενημέρωση, περιορισμό της παντοδυναμίας των μυστικών υπηρεσιών. Ωστόσο είναι φανερό ότι όλοι οι υποψήφιοι ελέγχονται ουσιαστικά από το ιερατείο ή έχουν κάποια έγκρισή του, μάλιστα στην παρούσα δικτατορική μορφή του μετά την καταστολή του κινήματος του 2009!

3. Στο εσωτερικό της χώρας, η κρίση, οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, κυρίως το δυτικό εμπάργκο, έχουν οδηγήσει σε υψηλό πληθωρισμό, υψηλή ανεργία, πλουτισμό λίγων καθεστωτικών, πτώση της αξίας του νομίσματος στο μισό, φρικτή οικονομική κατάσταση και απομόνωση από τις δυτικές οικονομίες. Πριν τις εκλογές, οι ΗΠΑ επέβαλαν κυρώσεις στις ξένες τράπεζες που πραγματοποιούν εν γνώσει τους συναλλαγές με το Ιράν, ενώ ανακοίνωσαν κυρώσεις σ' ένα δικτυο 37 «επιχειρήσεων-βιτρίνα», με τις οποίες το Ιράν προσπαθεί να παρακάμπτει το εμπάργκο. Οι διαρκείς πιέσεις έχουν δημιουργήσει στον ιρακινό λαό μια διάθεση ν' απεγκλωβιστεί από το βαρύ τίμημα του «ανένδοτου απομονωτισμού». Ο Ρουχάνι έθιξε επανειλημμένα το ζήτημα-ταμπού του «αδιεξόδου στις συνομιλίες για το πυρηνικό πρόγραμμα και τις επαχθείς κυρώσεις».

Έτσι εξηγείται γιατί στις 14/6 ο ιρακικός λαός τον στηρίζει με 50,7% (απρόσμενη νίκη από τον α' γύρο), μιας και δεν είχε άλλη εκλογική εναλλακτική αλλά και χωρίς

η πλειοψηφία να θέλει πλήρη ρήξη με το καθεστώς, καθώς απορρίπτει τον εκπολιτισμό από τις «δυτικές δημοκρατίες» με όπλα και εμπάργκο! Είναι ένα μήνυμα για την ιρακική ηγεσία, που πρέπει να λάβει πλέον υπόψη την επιστροφή των «μεταρρυθμιστών».

Ο λαός πανηγύρισε στους δρόμους, φωνάζοντας ακόμα και συνθήματα υπέρ του «πράσινου» Μοσαβί. Χαρακτηριστικό σύνθημα το «Μέτρησαν και τη δική μου ψήφο!», αναφορά στην εκλογική νοθεία του 2009. Ωστόσο, είναι αμφίβολο αν ο Ρουχάνι θέλει να υψώσει ανάστημα στο υπάρχον δικτυο εξουσίας ή να προσεγγίσει τις ΗΠΑ, έστω και προσεκτικά. Καταρχήν δεν μπορεί να πάρει πρωτοβουλίες χωρίς την στήριξη του Αγιατολάχ και των Φρουρών. Αλλά μάλλον δεν έχει τέτοια διάθεση. Αμέσως έτεινε χείρα συνεργασίας στο ιερατείο. Πρόκειται για μια «αλλαγή» μέσα στο σύστημα. Εξάλλου, οι πρώτες δηλώσεις του θέλουν συνέχιση του πυρηνικού προγράμματος για ειρηνικούς σκοπούς (ταυτόχρονα με την οικοδόμηση μέτρων αμοιβαίας εμπιστοσύνης με τους Δυτικούς, ώστε να αρθούν οι κυρώσεις), σταμάτημα κάθε ξένης επέμβασης στη Συρία (και ο συριακός λαός ν' αποφασίσει για το μέλλον της χώρας), αναζωογόνηση της οικονομίας με στήριξη των αδύναμων και ταυτόχρονα αναζήτηση επενδύσεων!

Όλοι οι ιμπεριαλιστές μίλησαν για «εν δυνάμει ελπιδοφόρο αποτέλεσμα...», πλην του Ισραήλ που απείλησε και πάλι με επέμβαση. Ωστόσο οι δυνατότητες ελιγμών τόσο των ιμπεριαλιστών όσο και του ιρακικού καθεστώτος είναι ελάχιστες. Ειδικά όσο η κρίση εντείνει τους παγκόσμιους ανταγωνισμούς.

** Οι «μεταρρυθμιστές» υποστηρίζουν τη φιλελευθεροποίηση της οικονομίας (νεοφιλελεύθερα μέτρα, ιδιωτικοποιήσεις) και συνεργασία με τα δυτικά κεφάλαια. Οι «συντηρητικοί» του στρατιωτικο-θρησκευτικού συμπλέγματος θέλουν μια «ελεγχόμενη» οικονομία, με στήριξη των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, κύρια της επαρχίας, μέσω θρησκευτικών οργανώσεων ή και εντάσσοντάς τα στους Φρουρούς.*

Συρία

Αντεπίθεση Άσαντ, κίνδυνος παρατεταμένου εμφυλίου και περιφερειακής σύρραξης

Νέα τροπή παίρνει η κατάσταση στη Συρία μετά την επιτυχία των καθεστωτικών δυνάμεων να απωθήσουν τους αντικαθεστωτικούς από τα περίχωρα της Δαμασκού, να κόψουν τις γραμμές ανεφοδιασμού τους από τα νότια σύνορα μέχρι την κεντρική πόλη Χομς, να καταλάβουν την πόλη Κουσάιρ, στρατηγικής σημασίας σουνιτικό θύλακα που ελέγχει την επικοινωνία της Δαμασκού με την παράκτια ζώνη και τη Χομς και να διεκδικούν πλέον με αξιώσεις τη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, το Χαλέπι. Για πρώτη φορά, μετά από έναν ολόκληρο χρόνο, οι κυβερνητικές δυνάμεις έχουν διασφαλίσει την ολοκληρωτική κυριαρχία του Άσαντ από τα ιορδανικά σύνορα μέχρι τη Χομς και τις ακτές της χώρας. Πρόκειται για ένα σοβαρότατο πλήγμα για τους αντικαθεστωτικούς και τα ιμπεριαλιστικά κέντρα που τους στηρίζουν και μια ανατροπή στην ισορροπία δυνάμεων που είχε εγκαθιδρυθεί εδώ και μήνες.

Είναι αλήθεια πως αυτή η απροσδόκητη επιτυχία οφείλεται (πέρα από την έμπρακτη στήριξη που παρέχει από την αρχή η Ρωσία, το Ιράν και η Κίνα στο καθεστώς Άσαντ) και στην ενεργή συμβολή της Χεζμπολάχ του γειτονικού Λιβάνου, που φανερά πλέον ενισχύει με μαχητές της τις δυνάμεις του καθεστώτος, με το σκεπτικό ότι έτσι στηρίζει

την Αντίσταση και πολεμά τον ιμπεριαλιστικό άξονα. Ο βαθύτερος, ωστόσο, λόγος της αναπάντεχης αντοχής και αντεπίθεσης του συριακού καθεστώτος είναι τα ίδια τα οξυνόμενα προβλήματα της συριακής αντίστασης, που όχι μόνο δεν έχει αποκτήσει καμιά ιδεολογική συνάφεια, εσωτερική συνοχή και κοινή στρατηγική αλλά παραμένει κατακερματισμένη να άγεται και να φέρεται από τον ελεγχόμενο από τους ιμπεριαλιστές «Εθνικό Συριακό Συνασπισμό» και τις ομάδες των φανατικών μουσουλμάνων, που συναγωνίζονται σε αγριότητα τον καθεστωτικό στρατό στην προσπάθειά τους να ελέγξουν περιοχές (κατά προτίμηση τις πετρελαιοπαραγωγές) και να επιβάλλουν τον ισλαμικό νόμο.

Αυτή η κατάσταση εξηγεί και το συνεχιζόμενο δισταγμό των ευρωπαίων και αμερικάνων ιμπεριαλιστών να εμπλακούν πιο βαθιά: Η πολυσυζητημένη ειρηνευτική διάσκεψη στη Γενεύη, που προετοιμάζουν ΗΠΑ και Ρωσία από κοινού, πάει από αναβολή σε αναβολή (η τελευταία ενημέρωση κάνει λόγο για Αύγουστο), καθώς όλες οι πλευρές προσπαθούν να ενισχύσουν τη διαπραγματευτική θέση τους. Η άρση του εμπάργκο όπλων προς τους αντάρτες που ψήφισε η Ε.Ε. μετά από έντονες πιέσεις της Βρετανίας και της Γαλλίας, έχει μάλλον το χαρακτήρα άσκησης πίεσης προς το καθεστώς Άσαντ αφού δεν σκοπεύουν να προχωρήσουν άμεσα σε χορή-

γηση βαρύτερου εξοπλισμού στους αντάρτες. Το ίδιο ισχύει για τους Αμερικάνους και την απόφαση Ομπάμα να παράσχει «άμεση» στρατιωτική βοήθεια στους αντικαθεστωτικούς, χωρίς να διευκρινίζεται τι περιλαμβάνει αυτή και χωρίς να γίνεται αναφορά στα βαρέα όπλα, τα αντιαεροπορικά συστήματα και τη ζώνη απαγόρευσης πτήσεων που ζητούν επίμονα οι αντάρτες. Είναι φανερή η κωλυσιεργία του Ομπάμα και όχι μόνο, περιμένοντας -μάλλον άδικα- την ενίσχυση των πιο μετριοπαθών φιλοϊμπεριαλιστικών δυνάμεων της αντιπολίτευσης.

Η κατάσταση, ωστόσο, δεν δείχνει να εξομαλύνεται ή να ακολουθεί τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, αλλά παρουσιάζει δείγματα εκτροχιασμού και μετατροπής του εμφυλίου σε περιφερειακή σύγκρουση: η ανθρωπιστική κρίση και οι αθρόες εκποπί-

σεις πληθυσμών μέσα στην ίδια τη Συρία τείνουν να πάρουν ανεξέλεγκτες διαστάσεις: οι συγκρούσεις μεταξύ σουνιτών - σιιτών μεταφέρονται πια και στο Λίβανο, όπου οι εκλογές, οι οποίες επρόκειτο να γίνουν τον Ιούνιο, αναβλήθηκαν για το Νοέμβριο του 2014: το Ισραήλ (που είχε μέχρι πρόσφατα κρατήσει μια προσεκτική ουδέτερη στάση) προχώρησε για τρίτη φορά μέσα στο 2013 σε βομβαρδισμούς εντός συριακού εδάφους και αυτή τη φορά ο συριακός στρατός απάντησε πλήττοντας όχημα του ισραηλινού στρατού στα κατεχόμενα συριακά εδάφη του Γκολάν. Δίπλα σε αυτά, η εκρηκτική κατάσταση σε Τουρκία, Αίγυπτο αλλά και στις υπόλοιπες χώρες της Αραβικής Άνοιξης, δημιουργούν ένα εκρηκτικό πλαίσιο για τις εξελίξεις στη Συρία και την ευρύτερη περιοχή.

■ Μαρία Κτιστάκη

Αφιέρωμα για την ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος (μέρος δ')

Το εργατικό κίνημα στα χρόνια της Κατοχής και του Εμφυλίου Πολέμου

■ Γιάννης Χαλάς

Η ιστοριογραφία σχετικά με τα δραματικά γεγονότα της δεκαετίας του '40 στη χώρα μας εστιάζει σε πολύ μεγάλο ποσοστό στη δράση του αντάρτικου στην ύπαιθρο. Ωστόσο, οι εργατικοί αγώνες στα μεγάλα αστικά κέντρα ήταν το ίδιο ή και περισσότερο σημαντικοί και ηρωικοί και έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην ιστορική εξέλιξη της ελληνικής επανάστασης (1942-1949).

Μετά την κατάληψη της Ελλάδας από τα γερμανικά στρατεύματα και πριν ακόμα την ίδρυση του ΕΑΜ (Σεπτέμβριος 1941), το καλοκαίρι του 1941 ιδρύθηκε το εργατικό ΕΑΜ (ΕΕΑΜ). Στο ΕΕΑΜ συμμετείχε το σύνολο των συνδικάτων, δηλαδή όχι μόνο εκείνα που ελέγχονταν από το ΚΚΕ, αλλά και όσα πρόσκεινταν στη σοσιαλδημοκρατική τάση του Στρατή και στη δεξιά τάση του Καλομοίρη. Η πείνα του τρομερού χειμώνα του 1941-1942 στοίχισε στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεκάδες χιλιάδες θύματα. Η έκταση της τραγωδίας περιορίστηκε από την οργανωμένη δράση αλληλεγγύης και συσσιτίων του ΕΑΜ και του ΕΕΑΜ.

Στην Αθήνα και στα άλλα μεγάλα αστικά κέντρα συντελούνταν ραγδαίες κοινωνικές αλλαγές. Η καθημερινότητα της εξαθλίωσης και των εκτελέσεων οδήγησε στην απότομη ριζοσπαστικοποίηση μαζικών κομματιών της ελληνικής κοινωνίας. Η εργατική τάξη είχε τη μεγάλη ευκαιρία, εφόσον η ηγεσία της εφάρμοζε μια σωστή πολιτική, να κερδίσει πολλά μεσαία στρώματα στο πλευρό της και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την κατάληψη της εξουσίας μετά την απελευθέρωση. Το βασικό κόμμα της, το ΚΚΕ, είχε δεχτεί συντριπτικά πλήγματα από τη δικτατορία του Μεταξά και στις αρχές της Κατοχής τα μέλη του δεν ξεπερνούσαν τις 10.000. Ωστόσο, αρκετά μεσαία στελέχη του επέδειξαν αρκετή οξυδέρκεια ώστε να αντιληφθούν και να επεξεργαστούν τα νέα δεδομένα και, με τις αγωνιστικές επιλογές τους, πολύ συχνά κόντρα στις επιταγές της σταλινικής ηγεσίας, άνοιξαν το δρόμο για το ξεδίπλωμα της ελληνικής επανάστασης.

Η συστηματική δουλειά των στελεχών του ΕΑΜ και του ΕΕΑΜ μέσα στους χώρους εργασίας έφερε γρήγορα τα πρώτα αποτελέσματα. Στην Αθήνα εκδηλώθηκε η πρώτη απεργία σε όλη την κατεχόμενη Ευρώπη, από τους εργαζόμενους στα λεγόμενα τρία Γ (τηλέφωνα, ταχυδρομεία, τηλεγραφοσ), την άνοιξη του 1942. Σε υψηλά επίπεδα οργάνωσης και μαχητικότητας έφτασαν και άλλοι κλάδοι (δάσκαλοι, νοσοκομειακοί, λιμενεργάτες, εργαζόμενοι στα τραμ, οικοδόμοι, αρτεργάτες κ.α.). Σε πολλές περιπτώσεις σημαντικό ρόλο στους αγώνες των εργαζόμενων έπαιξαν οι τροτσκιστές αγωνιστές. Επίσης, από την άνοιξη του 1942 και μετά οργανώθηκαν μαζικές διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας, αφηφώντας την τρομοκρατία των δυνάμεων κατοχής και των δωσιλογικών κυβερνήσεων, με πρωταγωνιστικό ρόλο των εργαζόμενων και κυρίως της νεολαίας, μαθητικής, φοιτητικής και εργαζόμενης.

Η εξέγερση ενάντια στην επιστράτευση

Οι Γερμανοί, μετά τη συντριβή τους από τον Κόκκινο Στρατό στο Στάλινγκραντ και τις ήττες τους σε όλα τα μέτωπα του πολέμου, είχαν απεγνωσμένα ανάγκη από εργατικά χέρια για την πολεμική τους βιομηχανία, ώστε να μπορέσουν να επιστρατεύσουν όσο

το δυνατόν περισσότερους γερμανούς εργάτες. Έτσι, προχώρησαν σε ένα κτηνώδες σχέδιο βίαιης μεταφοράς εκατοντάδων χιλιάδων εργατών από όλες τις κατεχόμενες χώρες για να δουλέψουν σκλάβοι στα γερμανικά εργοστάσια. Η πρώτη απάντηση των ελλήνων εργατών ήρθε στις 24 Φλεβάρη 1943, όταν μια τεράστια διαδήλωση διέσπασε τον αστυνομικό κλοιό μπροστά στη Βουλή και κατέστρεψε το γραφείο του δωσίλογου πρωθυπουργού Λογοθετόπουλου. Ένα άλλο κομμάτι της διαδήλωσης σάρωσε τους ιταλούς αστυνομικούς που φρουρούσαν το υπουργείο Εργασίας και έκαψε όλους τους φακέλους, ειδικά των ανέργων, που θα είχαν «προτεραιότητα» στην επιστράτευση από τους ναζί. Τρεις διαδηλωτές έπεσαν νεκροί και τριάντα τραυματίστηκαν σοβαρά.

Όλα έδειχναν ότι η κυβέρνηση των δωσίλογων θα ανακοίνωνε επίσημα την επιστράτευση στις 5 Μάρτη. Τα στελέχη του ΕΑΜ και του ΕΕΑΜ έπείσαν πρωτοβουλία, παρά την αδράνεια της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ. Ο Νίκος Πλουμπίδης, που αργότερα χαρακτηρίστηκε από τον ανεκδιήγητο σταλινικό ηγέτη Ζαχαριάδη ως «χαφίης» και «πράκτορας των Αμερικάνων» και μέχρι σήμερα δεν έχει «αποκατασταθεί» από το ΚΚΕ, ήταν από τους πρωταγωνιστές εκείνων των ημερών και κατέθεσε τη μαρτυρία του: «...Αν περίμενα σύγκληση του Πολιτικού Γραφείου θα χανόταν η ευκαιρία και θα ήταν δύσκολο να ανατραπεί ειλημμένη απόφαση. Να παραμείνω αδρανής με τη δικαιολογία ότι δεν ήταν δική μου δουλειά να αποφασίσω, το θεώρησα προδοσία και απέναντι στο Κόμμα και απέναντι του λαού. Κατέληξα να αναλάβω την ευθύνη. Έβλεπα καθαρά την επιτυχία και τη νίκη, συναισθηματικά, αλλά και με τη μελέτη της κατάστασης και αποφάσισα να κατεβάσω στις 5 του Μάρτη τους εργατούπαληλικούς κλάδους της Αθήνας σε Γενική Πολιτική Απεργία και το λαό της Αθήνας σε Παλλαϊκή Διαδήλωση με σύνθημα «Κάτω πολιτική επιστράτευση. Ψωμί, δουλειά, ελευθερία».

Στις 5 Μάρτη η γενική απεργία σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα παρέλυσε τα πάντα. Εκατοντάδες χιλιάδες λαού αφήφισαν τα πολυβόλα των Γερμανών και κατέκλυσαν το κέντρο της Αθήνας. Οι δυνάμεις κατοχής άνοιξαν πυρ σε πολλά σημεία σκοτώνοντας εκατοντάδες διαδηλωτές, χωρίς όμως να καταφέρουν να ανακόψουν την ορμή τους. Η οργή των εξεγερμένων μαζών στράφηκε και πάλι προς το υπουργείο Εργασίας, όπου οι συγκεντρωμένες γερμανικές δυνάμεις αποδείχτηκαν και πάλι ανεπαρκείς για να τις σταματήσουν. Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν επί πολλές ώρες σε όλη την πόλη, με χιλιάδες θύματα. Ο ηρωισμός της εργατικής Αθήνας και του Πειραιά ανάγκασε τον Χίτλερ να ανακαλέσει την επιστράτευση στην Ελλάδα, μοναδική χώρα που «εξαίρεθηκε», αλλά και

να χρησιμοποιήσει το αστείο πρόσχημα περί «φυλετικής καθαρότητας» των Ελλήνων!

Εμφύλιος και προδοσία

Η διαφαινόμενη ήττα των Γερμανών και ο τρόμος της μπροστά στην επαναστατική ορμή του κινήματος της αντίστασης ανάγκασε την ελληνική αστική τάξη να αναθεωρήσει τη στρατηγική της. Η νέα κατοχική κυβέρνηση του Ράλλη δημιούργησε τα διαβόητα Τάγματα Ασφαλείας, που ουσιαστικά ήταν όργανα εμφυλίου πολέμου των καπιταλιστών κατά των εξεγερμένων εργατοαγροτικών μαζών. Μετά τη λήξη του πολέμου, ο Ράλλης ισχυρίστηκε, χωρίς ποτέ να διαψευστεί από κανένα, ότι η ίδρυση των Ταγμάτων και γενικά η πολιτική του έβρισκαν σύμφωνη την εξόριστη βασιλική ελληνική κυβέρνηση του Καΐρου. Γκεστάπο, Ες Ες, χίτες και ταγ-

ματασφαλίτες εξαπέλυσαν ένα τρομακτικό πογκρόμ στις εργατικές γειτονιές, που κορυφώθηκε με ταμπλόκα και τις μαζικές εκτε-

λέσεις την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1944. Το κίνημα απάντησε με την ενίσχυση των ένοπλων τμημάτων του ΕΛΑΣ στις γειτονιές και μέχρι την αποχώρηση των Γερμανών (Οκτώβριος 1944), οι συγκρούσεις εναντίον τους, αλλά κυρίως κατά των ελλήνων συνεργατών τους, ήταν σχεδόν καθημερινό φαινόμενο.

Η ορμητική ανάπτυξη του ένοπλου αγώνα τόσο στην ύπαιθρο όσο και στις μεγάλες πόλεις και η εισροή εκατοντάδων χιλιάδων εργατών και καταπιεσμένων στις τάξεις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είχε δημιουργήσει μια αυθεντική επαναστατική κατάσταση. Μετά την αποχώρηση των Γερμανών, ολόκληρη σχεδόν η Ελλάδα βρισκόταν στα χέρια του ΕΛΑΣ και οι δυνάμεις της αστυνομίας, των Ταγμάτων Ασφαλείας και της φασιστικής οργάνωσης Χ που απέμεναν στην Αθήνα μπορούσαν να σαρωθούν από τους ένοπλους αντάρτες. Το μόνο που απέμενε στην ηγεσία του ΚΚΕ, την οποία εμπιστευόταν οι εξεγερμένες μαζες, ήταν να καταλάβει την εξουσία για λογαριασμό τους. Όμως ο Στάλιν είχε συμφωνήσει με τους «συμμάχους» άγγλους ιμπεριαλιστές ότι η Ελλάδα θα παρέμενε στη «σφαίρα επιρροής» τους μετά τον πόλεμο και οι δειλοί και ανίκανοι ηγέτες του ΚΚΕ (Σιάντος, Ιωαννίδης, Μπαρτζώτας κ.α.) τήρησαν πιστά τη «γραμμή» του. Με τις προδοτικές συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας πήραν μέρος με υπουργούς στην αστική κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του Γεωργίου Παπανδρέου και επέτρεψαν στις δυνάμεις του άγγλου στρατηγού Σκόμπυ να εγκατασταθούν στην Αθήνα. Απέριπταν τα σχέδια του Άρη Βελουχιώτη και των καπετάνιων του για την αναπόφευκτη σύγκρουση με τους Άγγλους και, όταν αυτή ξέσπασε, μετά την απαίτηση του Σκόμπυ για αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και τη σφαγή της τεράστιας διαδήλωσης στις 3 Δεκεμβρίου 1944, κράτησαν όλες τις εμπειροπόμενες μονάδες του ΕΛΑΣ μακριά από τη

μάχη, σε διάφορα μέρη της Ελλάδας. Μετά την ήττα των Δεκεμβριανών, η προδοσία ολοκληρώθηκε με τη συμφωνία της Βάρκιζας (Φλεβάρης 1945) και την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ.

Ο ρόλος των τροτσκιστών αγωνιστών

Μέσα στην τρομερή αυτή δίνη, οι αγωνιστές της 4^{ης} Διεθνούς προσπάθησαν να προσανατολιστούν με βάση τις αρχές του διεθνισμού και του επαναστατικού μαρξισμού και συμμετείχαν ενεργά σε όλους τους αγώνες της εργατικής τάξης. Με επιθέσεις σε αποθήκες μαυραγοριτών έπαιρναν τρόφιμα για τον πεινασμένο λαό. Οι τροτσκιστές ήταν οι μόνοι που διακήρυξαν ότι οι γερμανοί και ιταλοί φαντάροι, παιδιά εργατών στην πλειονότητά τους, δεν ήταν ανθρωπόμορφα τέρατα και προσπαθούσαν να διακινήσουν σε αυτούς διεθνιστικές προκηρύξεις, πληρώνοντας τις περισσότερες φορές το παράτολμο εγχείρημα με τη ζωή τους. Χωρίς εμπειρηγεσία – ο Παντελής Πουλιόπουλος, ιδρυτής του ρεύματός μας στην Ελλάδα, ήταν φυλακισμένος και εκτελέστηκε τον Ιούνιο του 1943 – δεν μπόρεσαν έγκαιρα να αντιληφθούν την επαναστατική δυναμική του κινήματος της αντίστασης. Ωστόσο, η συζήτηση γύρω από αυτό το θέμα είναι μάλλον φιλολογική, καθώς οι εκατοντάδες τροτσκιστές αγωνιστές – όπως και η οργάνωση των λεγόμενων αρχαιομαρξιστών – που επέλεξαν να συμμετάσχουν ενεργά στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, γνώρισαν το μαχαίρι των σταλινικών, με πιο χαρακτηριστικές και αποκρουστικές από τις πολυάριθμες περιπτώσεις, τη δολοφονία του τυφλού τροτσκιστή αγωνιστή Σταύρου Βερούχη στην Εύβοια και την εξόντωση των αρχαιομαρξιστών της περιοχής του Αγρινίου.

Όταν το ΚΚΕ καλωσόριζε τους Άγγλους ως «απελευθερωτές», οι τροτσκιστές προειδοποιούσαν: «Σαν έρθουν οι αγγλοαμερικάνοι θα έρθουν για να βοηθήσουν τη σύμμαχό τους ελληνική μπουρζουαζία να ξαναπάρει στα χέρια της την κρατική εξουσία για να επιδοθούν ύστερα μαζί της στην εκμετάλλευση των εργαζόμενων της χώρας συντροφικά. Σαν έρθουν θα 'ρθουν για να μας φέρουν τον Γεώργιο Γλύξμπουργκ, τον έμπιστο των μεγαλοτραπεζιτών του Σίτυ, για να μας δώσουν και άλλη μια φορά την ευκαιρία να δοκιμάσουμε τις λαμπρές ελευθερίες του καθεστώτος του. Σαν έρθουν θα 'ρθουν για να αντικαταστήσουν τον ένα ζυγό με τον άλλο. Να γιατί θα 'ρθουν». Παρότι γνώριζαν τι είχαν πάθει οι σύντροφοί τους, οι τροτσκιστές ρίχθηκαν με όλες τους τις δυνάμεις στη μάχη των Δεκεμβριανών στο πλευρό του ΕΛΑΣ. Οι περισσότεροι όμως εξοντώθηκαν από τη διαβόητη ΟΠΛΑ (Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκού Αγώνα), φονικό όργανο της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ. Πολλοί από αυτούς ήταν πρωταγωνιστές σε μεγάλους αγώνες: ο Νίκος Αραβαντινός, ηγέτης των αγροτών στην Κεφαλονιά, με πολλά χρόνια φυλακής και εξορίας, ο Θεόφιλος Δημητριάδης, πρόεδρος του Σωματίου Ανθρακωγατών στο λιμάνι του Πειραιά, ο Πώργος Δόξας, οικοδόμος, ο Παναγιώτης Τσιγγέλης, πρόεδρος του Σωματίου Ζαχαροπλαστών, ο Θύμιος Αδραμυτιδής, υπάλληλος του νοσοκομείου «Ευαγγελισμός» και πολλοί άλλοι, που θα χρειάζονταν πολλές σελίδες της Ε.Π. για να τους αποδοθεί η τιμή που τους αξίζει.

► συνέχεια στην επόμενη σελίδα

18 χρόνια από τον θάνατο του Ερνέστ Μαντέλ

Ο Ερνέστ Μαντέλ (1923–1995) υπήρξε ηγετικό στέλεχος της 4^{ης} Διεθνούς και ένας από τους μεγαλύτερους μαρξιστές θεωρητικούς του δεύτερου μισού του 20^{ου} αιώνα.

Γεννήθηκε στο Βέλγιο και μεγάλωσε σ' ένα βαθιά πολιτικοποιημένο κοινωνικό και οικογενειακό περιβάλλον («ανάμεσα στους θαυμάσιους εργάτες της Αμβέρσας», όπως έλεγε). Σε ηλικία 15 ετών εντάσσεται στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, το βελγικό τμήμα της νεότευκτης 4^{ης} Διεθνούς. Βοήθησε στη δημιουργία πυρήνων στους βέλγους ανθρακωρύχους και μεταλλωρύχους. Η κατάληψη του Βελγίου από τους Ναζί τον σπρώχνει στο αντιστασιακό κίνημα, όπου αναπτύσσει διεθνιστική και αντιπολεμική δράση απευθυνόμενος τόσο στο βέλγικο προλεταριάτο όσο και στα γερμανικά στρατεύματα. Τρεις φορές συνελήφθη, δύο φορές δραπέτευσε πείθοντας τους δεσμοφύλακες του να τον βοηθήσουν, απευθυνόμενος στα αντιστασιακά και διεθνιστικά αισθήματά τους. Την τρίτη φορά μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Γερμανία, όπου τον βρήκε το τέλος του πολέμου. Όπως έχει πει χαρακτηριστικά, θυμόταν αργότερα (με κάποια έκπληξη και ο ίδιος) ότι, ενώ μεταφερόταν στο στρατόπεδο (που σήμαινε σχεδόν βέβαιο θάνατο), αισθανόταν χαρούμενος γιατί θα βρισκόταν στο επίκεντρο της επερχόμενης ευρωπαϊκής επανάστασης, όπως θεωρούσε τη Γερμανία.

Μετά τον πόλεμο ηγήθηκε του βελγικού τμήματος και έγινε το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς σε ηλικία μό-

λις 23 χρονών. Έκτοτε και για μισό αιώνα θα παίζει καταλυτικό ρόλο.

Το 1950 συμμετείχε στην μπριγάδα που έστειλε η 4^η Διεθνής σε ενίσχυση της γιουγκοσλάβικης επανάστασης και του νεαρού εργατικού κράτους της, που απειλούσε να συντρίψει ο Στάλιν. Τη δεκαετία του '50 συνέβαλλε στην εκστρατεία υπεράσπισης και ενίσχυσης των αντιποικιακών επαναστάσεων στον Τρίτο Κόσμο, από την Αλγερία ως την Κούβα. Έχοντας αρχίσει ν' αποκτά διεθνή φήμη ως μαρξιστής οικονομολόγος, καλείται μάλιστα από τον Τσε Γκεβάρα να συμμετάσχει στη συζήτηση για τη νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία της επαναστατικής Κούβας (μια συζήτηση που είχε μια δημοκρατία και ζωντανία ξεχασμένες για πολλά χρόνια κάτω από την καταθλιπτική κυριαρχία του σταλινισμού).

Το 1960 παίζει αποφασιστικό ρόλο στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο και διώκεται από το βελγικό αστικό κράτος. Καθώς οι επαναστατικές προοπτικές αναζωπυρώνονταν στην Ευρώπη, μετατόπισε εκεί σημαντικό μέρος της δράσης του. Όχι μόνο συμμετείχε στα φλεγόμενα οδοφράγματα του Μάη του '68, αλλά προσπαθεί να βοηθήσει αυτά τα κινήματα να επιτύχουν, δίνοντας τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις και προωθώντας την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, εθνικών τμημάτων της 4^{ης} Διεθνούς. Ήταν από τους πρωτεργάτες αυτής της στροφής στην οικοδόμηση της 4^{ης} Διεθνούς, μέσα από την αυτόνομη συμμετοχή της στο επαναστατικό κύμα του 1965–1975, ξεπερνώντας τον «εισοδοσμό» της προηγούμενης περιόδου.

Η ακούραστη επαναστατική του δράση θα του στοιχίσει την απαγόρευση εισόδου σε ΗΠΑ, Γαλλία, στις δύο Γερμανίες, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Σουηδία κ.α. – και βέβαια σε ΕΣΣΔ και Κίνα, καθώς η 4^η Διεθνής πάλευε ενάντια στη γραφειοκρατία, για την πολιτική επανάσταση στα γραφειοκρατικοποιημένα εργατικά κράτη.

Παρά τις εξελίξεις του 1989–1991, την παλινόρθωση του καπιταλισμού στα εργατικά κράτη, συνεχίζει την δράση του γυρνώντας όλο τον κόσμο (πέρασε και από την Ελλάδα) υπερασπίζοντας τις ιδέες του Σοσιαλισμού, αναλύοντας και εξηγώντας ήδη από τότε τη βαθιά κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλισμού (που τότε φάνταζε αιώνιος θριμβευτής) και την αναπόφευκτη αναγέννηση των εργατικών αγώνων και της αντικαπιταλιστικής αμφισβήτησης.

Θεωρητικό έργο

Όμως η μεγαλύτερη συνεισφορά του ήταν ο εμπλουτισμός του Μαρξισμού με το τεράστιο σε όγκο έργο του (εξέδωσε περί τα 2.000 άρθρα και 30 βιβλία σε διάφορες γλώσσες), που κατέχει μια εξέχουσα θέση. Το 1962 ολοκληρώνει την *Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας*, όπου συμπληρώνει τις βασικές μαρξιστικές θέσεις με τα νέα ευρήματα των κοινωνικών επιστημών (κοινωνιολογία, κοινωνική ψυχολογία, ανθρωπολογία κ.λπ.). Ακολουθεί η *Γέννηση των Οικονομικών Θεωριών του Κ. Μαρξ*. Σ' αυτά θα βασιστεί το κολοσσιαίο έργο του *Ο Ύστερος Καπιταλισμός*, που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης και του περάσματος στο μακρύ κύμα κάμψης.

Αν και τα οικονομικά έργα θα του χαρίσουν καθολική αναγνώριση, δεν άφησε κανέναν τομέα της επαναστατικής πολιτικής χωρίς να συμβάλλει στην ανάπτυξή του. Για τις μορφές κυριαρχίας της αστικής τάξης, ξεχωρίζει το έργο του *Για τον φασισμό* – για την επαναστατική στρατηγική το *Εργατικός Έλεγχος, Εργατικά Συμβούλια, Αυτοδιαχείριση* – για την ιστορία, μελέτες όπως *Το Νόημα του Β' Π.Π.* – για την αστική και εργατική γραφειοκρατία το *Χρήμα και Εξουσία* – και πολλά ακόμα.

Παρά τα σοβαρά προβλήματα υγείας προς το τέλος της ζωής του, συνέχισε ακούραστα και πεισματικά την δράση του, αφήνοντας μια τεράστια κληρονομιά, θεωρητική και πολιτική, πρακτική και ηθική, στην 4^η Διεθνή, στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, σε κάθε νέο επαναστάτη μαρξιστή, σε κάθε αγωνιστή που αναζητά απαντήσεις στα γιγάντια προβλήματα της εποχής μας. Όπως επίσης ένα πρότυπο ακούραστης αφοσίωσης στην υπόθεση του σοσιαλισμού και λαμπρής αισιοδοξίας για το κομμουνιστικό μέλλον της ανθρωπότητας. Η ΟΚΔΕ καταβάλλει κάθε προσπάθεια για την έκδοση των σημαντικότερων από τα έργα του.

Το εργατικό κίνημα στα χρόνια της Κατοχής και του Εμφυλίου Πολέμου

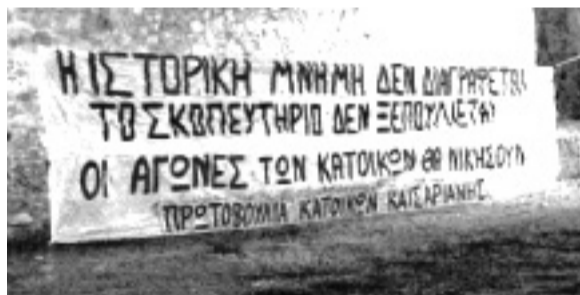
◀ συνέχεια από τη σελίδα 14

Οι τροτσκιστικές οργανώσεις κάλεσαν τις οικογένειες των θυμάτων να μην απευθυνθούν στην αστυνομία, καθώς θεωρούσαν ότι επρόκειτο για εσωτερικό ζήτημα του εργατικού κινήματος και δεν έπρεπε να δοθούν επιχειρήματα στον ταξικό εχθρό.

Μετά τη Βάρκιζα

Με την επαίσχυντη συμφωνία της Βάρκιζας, οι σταλινικοί ηγέτες, ενώ εξασφάλιζαν αμνηστία για τους εαυτούς τους, παρέδωσαν τους αγωνιστές του κινήματος της αντίστασης βορά στις συμμορίες των χιτών και των ταγματσαφαιτών. Τα θύματα του ανελέητου πογκρόμ που εξαπέλυσε η αντίδραση ήταν πολλές χιλιάδες σε όλη τη χώρα, ιδιαίτερα στην ύπαιθρο, και ακόμα περισσότεροι στάλθηκαν στις φυλακές και τα ξερονήσια. Ωστόσο, στις μεγάλες πόλεις το εργατικό κίνημα διατηρούσε τον κύριο όγκο των δυνάμεών του και ήταν έτοιμο να αντιπαλέψει την τρομοκρατία των ιμπεριαλιστών και του ελληνικού κεφαλαίου. Αυτό αποδείχθηκε περίτρανα στο 8^ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ τον Μάρτη του 1946, όπου, παρά το όργιο τρομοκρατίας και παρεμβάσεων κράτους και παρακράτους στα συνδικάτα, ο προσκείμενος στο ΚΚΕ ΕΡΓ.Α.Σ. (Εργατικός Αντιφασιστικός Σύνδεσμος) πήρε το 71% των αντιπροσώπων και πρόεδρος της ΓΣΕΕ εκλέχτηκε ο ηγέτης του Μήτσος Παπαρήγας. Όμως, ο Νίκος Ζαχαριάδης – είχε επανέλθει στην ηγεσία του ΚΚΕ μετά την επιστροφή του από την αιχμαλωσία σε γερμανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης – πήρε την ολέθρια απόφαση για αποχή του ΚΚΕ από τις βουλευτικές εκλογές (Μάρτης 1946). Έτσι, οι δυνάμεις καταστολής του καθεστώτος αρκούσε να δουν από τους εκλογικούς καταλόγους ποιοι δεν πήγαν να ψηφίσουν για να εντοπίσουν όλους τους αριστερούς (κάτι που πριν ήταν εύκολο στην επαρχία, όχι όμως και στις μεγάλες πόλεις). Τα πλήγματα της αντίδρασης κατά των αγωνιστών του εργατικού κινήματος κορυφώθηκαν με τη φυλάκιση χιλιάδων συνδικαλιστών τον Ιούλη του 1947. Ο Παπαρήγας δολοφονήθηκε στη φυλακή με δηλητήριο τον Φλεβάρη του 1949 και στη ΓΣΕΕ επιβλήθηκε διορισμένη διοίκηση εργατοπατέρων. Το δεύτερο αντάρτικο (1947-1949) που εξαπέλυσε το ΚΚΕ δεν είχε καμία τύχη, καθώς τα ερείσματά του στα αστικά κέντρα είχαν συντρίβει. Το εργατικό κίνημα έμπαινε στη μαύρη περίοδο του αστυνομικού μετεμφυλιακού κράτους.

Θέλουν να ξεπουλήσουν και το Σκοπευτήριο Καισαριανής!

«Εμείς μερτικό δε ζητήσαμε. Τίποτα. Μόνο θυμηθείτε το: αν η ελευθερία δε βαδίζει στα χνάρια του αίματός μας, εδώ θα μας σκοτώνουν κάθε μέρα. Για σας.»

Γιάννης Ρίτσος, «Σκοπευτήριο Καισαριανής»

Στη λίστα που προβλέπει το ξεπούλημα 3.151 κρατικών «φιλέτων» περιλαμβάνεται και ο ιστορικός χώρος, σύμβολο αγώνα και αντίστασης, του Σκοπευτηρίου της Καισαριανής. Η λίστα αυτή που περιλαμβάνει λιμάνια, δημόσια ακίνητα, αεροδρόμια, σχολικά κτήρια κ.α. αφορά την εκχώρηση στο Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου (ΤΑΙΠΕΔ) δημόσιας περιουσίας, η οποία πρόκειται να ξεπουληθεί, και δημοσιεύτηκε από το υπουργείο οικονομικών στις 16/4.

Η διαδικασία ιδιωτικοποίησης της δημόσιας περιουσίας έχει ως εξής: Η Διυπουργική Επιτροπή Αποκρατικοποιήσεων επιλέγει κάθε φορά ποια ακίνητα θα μεταβιβαστούν στο ΤΑΙΠΕΔ ώστε να πωληθούν και στη συνέχεια με συνοπτικές διαδικασίες ψηφίζεται σχετικός νόμος στη Βουλή.

Το ΤΑΙΠΕΔ, δια στόματος του προέδρου του Στέλιου Σταυρίδη, για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις, ισχυρίστηκε ότι το συγκεκριμένο ακίνητο (το σκοπευτήριο της Καισαριανής), που ανήκει στον Οργανισμό Σχολικών Κτιρίων του Δήμου Καισαριανής και εκτείνεται σε 99 στρέμματα περίπου, δεν συμπεριλήφθη ακόμα στην προς ιδιωτικοποίηση περιουσία του ελληνικού Δημοσίου και άρα δεν πέρασε στην κυριότητα του ΤΑΙΠΕΔ. Αυτό εννοεί μπορεί να συμβεί στο άμεσο μέλλον. Ο Σταυρίδης, πρόεδρος του ΤΑΙΠΕΔ, ως αρχικεκοποιητής και εξέρ των ιδιωτικοποιήσεων δημόσιου πλούτου, δεν είναι τυχαίο πρόσωπο. Η

σταδιοδρομία αυτού του ακραίου νεοφιλελεύθερου είναι μια θητεία στην υπηρεσία του κεφαλαίου, είτε σαν επιχειρηματίας είτε σαν διευθύνων σύμβουλος (έχει πρωτοστατήσει στην πώληση της ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ στις αρχές του '90). Ούτε από την πλευρά της κυβέρνησης υπάρχει κάποια διάψευση για το θέμα του Σκοπευτηρίου, ούτε έχει δοθεί καμία απάντηση.

Το Σκοπευτήριο της Καισαριανής είναι χώρος ιστορικής και συμβολικής σημασίας. Είχε επιλεγεί ως τόπος εκτέλεσης εκατοντάδων αγωνιστών από τους Γερμανούς στην περίοδο της κατοχής σε μια εργατική-λαϊκή γειτονιά. Εκεί είχαν εκτελεστεί ακόμα και στρατιώτες που συμμετείχαν στον γερμανικό και ιταλικό στρατό και δεν υπάκουαν στις εντολές των Ναζί και φασιστών αξιωματικών τους. Την Πρωτομαγιά του 1944, εκτελέστηκαν 200 αγωνιστές (ανάμεσα τους και επαναστάτες διεθνιστές-τροτσκιστές) ως αντίποινα για την εκτέλεση γερμανού αξιωματικού και τριών αξιωματικών στους Μολάους της Λακωνίας. Οι εκτελέσεις συνεχίστηκαν κατά τη διάρκεια του εμφυλίου και μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1949.

Η καταστροφή που επιφέρουν τα μνημόνια στον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό δεν έχει προηγούμενο. Κάθε πλούτος που μπορεί να «αξιοποιηθεί», στην πραγματικότητα ν' απαλλοτριωθεί, πρέπει ν' αρπαχτεί ακόμα και αν πρόκειται για σχολείο ή ιστορικό μνημείο. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι η Τρόικα και οι ελληνικές αστικές κυβερνήσεις, που αποτελούν τους ντόπιους εντολοδόχους της, είναι διατεθειμένοι να ξεπουλήσουν τα πάντα, αν δε τους σταματήσουμε.

Οι ερωτήσεις στην Βουλή, τα ψηφίσματα κοινωνικών φορέων και οι επώνυμες αντιδράσεις βοήθησαν στην ανάδειξη του ξεπουλήματος του Σκοπευτηρίου, αλλά δύνανται να λύσουν το πρόβλημα. Η απάντηση θα πρέπει να είναι κινηματική και να συνδέεται με το γενικότερο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, που επιχειρείται το διάστημα αυτό και που πρόκειται να ενταθεί – αλλά και με την υπεράσπιση της αγωνιστικής, ιστορικής μνήμης του λαού μας, των αγωνιστικών του παραδόσεων, που είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ταξικής αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας της χώρας μας.

Εξέγερση στην Τουρκία

«Μη λυγίζετε»!

■ Άγγελος Φουρνοτζής

Αυτό είναι ένα από τα κεντρικά συνθήματα στις πλατείες της Τουρκίας, ένδειξη της αποφασιστικότητας ενός σημαντικού μέρους της νεολαίας αλλά και του λαού γενικά. Η Τουρκία ζει ένα πρωτόγνωρο για την ιστορία της λαϊκό κίνημα, που ξεσπά αυθόρμητα, συνενώνει διαφορετικές αντιλήψεις-κουλτούρες και συγκρούεται ορμητικά με τις δυνάμεις καταστολής.

Πάρκο Γκεζί: η σπίθα

Στις 27 Μάρη, ομάδες πολιτών και οικολογικές οργανώσεις σταμάτησαν τους εκσκαφείς που θα ισοπέδωναν το πάρκο Γκεζί, στην πλατεία Ταξίμ της Ισταμπούλ, για να χτιστεί στη θέση του εμπορικό κέντρο σύμφωνα με απόφαση της κυβέρνησης Ερντογάν. Οι διαμαρτυρόμενοι κατέλαβαν το πάρκο και έστησαν σκηνές. Την τρίτη μέρα, οι δυνάμεις καταστολής επιτέθηκαν με χημικά για να τους διώξουν και χρησιμοποιήσαν ακραία βία, πράγμα εξάλλου που χαρακτηρίζει συνολικά τη στάση της τούρκικης αστυνομίας μέχρι και τώρα. Αυτό ξεχείλισε το ποτήρι... Χιλιάδες λαού ξεχύθηκαν σε πάνω από 40 τούρκικες πόλεις φωνάζοντας «φτάνει πια»!

Οι συγκρούσεις όλες τις επόμενες μέρες ήταν σκληρές, με την αστυνομία να χρησιμοποιεί αέρια, τόνους χημικών, πλαστικές σφαίρες και πραγματικά πυρά σε κάποιες περιπτώσεις. Οι διαδηλωτές απαντούσαν με μεγάλα οδοφράγματα και πέτρες, ενώ χτυπήθηκαν δεκάδες αστυνομικά τμήματα, δημόσια και κυβερνητικά κτήρια κ.α.

Η Ένωση Πατρών της Τουρκίας αναφέρει ως απολογισμό των συγκρούσεων ως τώρα τέσσερις νεκρούς (τρεις διαδηλωτές και έναν αστυνομικό) και 7.800 τραυματίες, οι 59 σοβαρά. Οι γιατροί κατήγγειλαν, επίσης, συλλήψεις γιατρών που

έδιναν πρώτες βοήθειες σε διαδηλωτές και τη ρίψη δακρυγόνων μέσα σε σπίτια όπου έβρισκαν άσυλο διαδηλωτές.

Στην πλατεία Ταξίμ λειτουργήσε για πολλές μέρες η αυτοοργάνωση του κινήματος με συνελεύσεις, συζητήσεις, βιβλιοθήκη, επισιτισμό, καλλιτεχνικές εκδηλώσεις. Το κίνημα συνένωσε από εργαζόμενους τη «μεσαία τάξη» (μικρομαγαζάτορες), νέους εργαζόμενους, μισοάνεργους κ.α. φοιτητές και μαθητές, από Κούρδους μέχρι Κεμαλικούς και Αλεβίτες, οργανώσεις και αγωνιστές από κάθε πολιτικό φάσμα, οπαδούς ποδοσφαιρικών ομάδων που «μισούνται θανάσιμα»... και όλοι μαζί οργάνωσαν τεράστιες κοινές διαδηλώσεις. Ήταν μια έκφραση των «πλατειών των Αγανακτισμένων» που ζήσαμε στην Ευρώπη και αγκάλιασε όλο το σύνθετο μωσαϊκό της τούρκικης κοινωνίας. Αυτοί που σε κάποιο βαθμό απουσίασαν ήταν εργατικά στρώματα μεγαλύτερης ηλικίας, που δεν θέλησαν να σπάσουν τη σχέση τους με το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ) του Ερντογάν, αρκούμενα στις μέρες απεργίας των συνδικάτων.

Η αυτοοργάνωση, η εφευρετικότητα, ο ριζοσπαστισμός, η μαχητικότητα, ήταν πανταχού παρόντα. Η εμπειρία των πολιτικών οργανώσεων συνέβαλε σημαντικά στην αντιμετώπιση των μηχανισμών καταστολής και στην πολιτικοποίηση.

Το καθεστώς στην Τουρκία, έχοντας περάσει από το πραξικόπημα του Εβρέν τη δεκαετία του '80 και γνωρίζοντας την πάγια εμπλοκή του στρατού στην πολιτική, έχει καταπιέσει το λαό σε υπέρτατο βαθμό. Ο Ερντογάν εμφανίστηκε σαν εγγυητής της δημοκρατίας ενάντια στον στρατό και τώρα αποδεικνύεται ένας νέος μονάρχης. Αυτό δύσκολα θα γίνει ανεκτό από τον τούρκικο λαό και ειδικά τη νεολαία, που δεν θέλει πλέον να υπακούει στον «σουλτάνο».

Το 2001, η Τουρκία έφτασε στα

πρόθυρα χρεοκοπίας μετά την εφαρμογή προγραμμάτων του ΔΝΤ. Ο Ερντογάν εμφανίστηκε τότε σαν αναμορφωτής της οικονομίας. Τόνωσε την εσωτερική ζήτηση, αύξησε την τραπεζική ρευστότητα, εγγυήθηκε πολιτική σταθερότητα λόγω των υψηλών εκλογικών του ποσοστών και προσέλκυσε ξένες επενδύσεις, κρατώντας χαμηλούς τους μισθούς. Με δόγμα έναν ισλαμοποιημένο νεοφιλελευθερισμό, τα έδωσε όλα στο κεφάλαιο, με ραγδαίες ιδιωτικοποιήσεις, χτίσιμο μεγάλων εμπορικών κέντρων παντού, ενώ διεκδικεί τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2020! Αυτή η οικονομική δραστηριότητα ενίσχυσε τμήμα της αστικής τάξης που στηρίζει τον Ερντογάν, αλλά γέννησε και τεράστια στρώματα κακοπληρωμένων εργατών, υπαλλήλων, ειδικά νέων με μόρφωση, που δεν ανέχονται πλέον την ανυπόφορα άνιση κατανομή των οφελμάτων αυτής της ανάπτυξης, όπως και χιλιάδες μικροαστούς που καταστρέφονται από την επέλαση των πολυεθνικών.

Η Τουρκία έχει επίσης παράδοση στα εθνοτικά προβλήματα, μιας και καταπιέζει στο εσωτερικό της θρησκευτικές μειονότητες, όπως οι Αλεβίτες, αλλά κυρίως τη μειονότητα των Κούρδων. Έτσι, και τέτοια αιτήματα αναγνώρισης και σεβασμού όλων των δικαιωμάτων κάθε πολίτη συνυπάρχουν μέσα στο κίνημα.

Η προσπάθεια ισλαμοποίησης που καταγγέλλεται ως ακύρωση του κοσμικού κράτους είναι υπαρκτή (βλ. νόμοι για απαγόρευση καπνίσματος και... φιλιών σε δημόσιο χώρο, η κατανάλωση αλκοόλ να επιτρέπεται μόνο μετά τις 10 μμ, κατασκευή τζαμιών παντού κ.λπ.), αλλά εντάσσεται στη συνολική λαϊκή απαίτηση για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Ο Ερντογάν

Ο Ερντογάν αντιμετώπισε το κίνημα με υβριστικό και επιθετικό τρόπο. Χαρακτήρισε εκείνους που συμμετέχουν «τσαπουλιτζού» (περιθωρικούς ή παράσιτα), που τολμούν να αντιδρούν στον «πρόεδρο του 50%», τους κατηγορήσε ότι υποκινούνται από ξένες υπηρεσίες (βλ. CIA), που τον εχθρεύονται γιατί έδιωξε το ΔΝΤ και πως είναι οι ίδιοι «πράκτορες» που ξεσήκωσαν και τους... Βραζιλιάνους!

Έβαλε την αστυνομία να χτυπάει με μανία και ξεκίνησε αντισυγκεντρώσεις οπαδών του, ενώ πληρωμένες ομάδες με μαχαίρια επιτίθενται σποραδικά σε διαδηλωτές. Τώρα, και ενώ συνεχίζονται οι συγκρούσεις σε Ταξίμ και Άγκυρα, κυνηγάει με την Ασφάλεια «υποκινητές» μέσω του ίντερνετ, πιάζει εταιρείες τηλεπικοινωνιών να δίνουν στοιχεία, «αμόλη-

σε» ομάδες παρακρατικών κ.α. Επιβράβευσε επίσημα την αστυνομία και αποφυλάκισε αστυνομικό που δολοφόνησε με σφαίρα στο κεφάλι τον διαδηλωτή Εχτέμ Σορισουλούκ, ενώ κρατούνται στην Ασφάλεια οι δύο απότομες μάρτυρες κατηγορίας! Αυτό αναζωπύρωσε ξανά τις διαδηλώσεις.

Ενώ προβάλλει το δικό του success story, έχει εξασφαλίσει τη σιωπή των ΜΜΕ, που τις πρώτες μέρες των συγκρούσεων έδειχναν καλιστεία και ντοκιμαντέρ. Ωστόσο, έχουν δημιουργηθεί ενδοκυβερνητικές ρήξεις, αν και η πραγματική σημασία τους ελέγχεται, καθώς τέτοιες διαφοροποιήσεις (ο Γκιούλ π.χ. μιλούσε για το δικαίωμα στη διαδήλωση) έχουν συνειδητά χρησιμοποιηθεί ξανά ως βαλβίδες εκτόνωσης της πίεσης πάνω στο ΑΚΡ. Πάντως, ο Ερντογάν έχει «κοντύνει» στα μάτια του λαού, επιχειρώντας να εμφανιστεί σαν νέος μονάρχης. Επιλέγει τη φυγή προς τα μπρος με καταστολή, νέα επίθεση στους στρατιωτικούς, αντιιμπεριαλιστικές κορώνες και προώθηση συνταγματικής αλλαγής, για να χρηστεί το 2014 πρόεδρος σε μια νέα Τούρκικη Δημοκρατία, ως πρόεδρος με τεράστιες υπερρεξουσίες. Αυτά τα σχέδια όμως είναι πλέον στον αέρα!

Ε.Ε. και ΗΠΑ βρήκαν την ευκαιρία να κατακρίνουν τον Ερντογάν για την αστυνομική βία, η μεν Ε.Ε. για να φανεί «δημοκρατική» ενώ οι ΗΠΑ για να του «κόψουν τα φτερά» και να τον αναγκάσουν να προσαρμοστεί στα σχέδιά τους σε Μ. Ανατολή και Συρία (όπου είχε ιδιαίτερα εκτεθεί με δικές του αυτόνομες επιλογές). Η Ε.Ε. επίσης πάγωσε προσωρινά τις διαδικασίες ένταξης της Τουρκίας, αν και αυτή η προοπτική δεν έχει πλέον την ίδια σημασία όσο παλιότερα για την κατά πολύ ισχυροποιημένη τούρκικη μπουρζουαζία.

Αυτό που τρέμουν ΗΠΑ και Ε.Ε. είναι ότι το βάθεμα της εξέγερσης (μετά και την Αραβική Άνοιξη) θα διέλυε τον τελευταίο σταθερό πυλώνα τους στην περιοχή. Έτσι και οι δύο αναγνώρισαν το δικαίωμα της κυβέρνησης στην... άμυνα!

Όσο για τον Σαμαρά (που έκανε τις δικές του πρόβες ως «Ερντογάν»), έδωσε τα διαπιστευτήριά του τον Μάιο, με την παράδοση στην τούρκικη αστυνομία του πολιτικού πρόσφυγα Μπ. Γιαλά, ύστερα από μια μαφιόζικου τύπου απαγωγή.

Ο Ερντογάν τραβάει με τις ευλογίες των ιμπεριαλιστών τον δρόμο της «κοινοβουλευτικής» δικτατορίας – το ίδιο γίνεται βέβαια και στην Ελλάδα. Και εδώ βρίσκεται ένας ακόμα σημαντικός λόγος για την ενότητα τούρκων και ελλήνων εργατών ενάντια στις αστικές τους τάξεις.

